ANA-CRISTINA POPESCU

SINUSOIDE

TEATRU

EDITURA HOFFMAN
2016

ANA-CRISTINA POPESCU

SINUSOIDE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Popescu, Ana-Cristina
Sinsoide / Ana-Cristina Popescu. - Caracal: Editura Hoffman, 2016

ISBN

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2016

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura Hoffman

Ana-Cristina Popescu
Sinusoide

Rădăcini de păpădie

Piesă într-un act

Personajele: Păpădie, Trifoi, Omul cu valiza diplomatică.

Decorul: (Un câmp plin de verdeață, pe marginea câmpului sunt câțiva arbori şi în mijloc se află o colibă.)

Păpădie: Ascultați! (Se aud cântecele păsărilor.) E o splendoare! Sunt aici de câteva zile şi pot spune că mi-am găsit liniştea. La oraş mă trezeam în zgomotele asurzitoare ale tramvaielor, maşinilor, pe muzica infernală a vecinului de apartament, mă trezeam ascultând radioul vecinilor ce se pregăteau să meargă la serviciu. Eu doream linişte, atâta doream! A, poate doriți să spuneți că eu nu mă duceam la serviciu? Vă înşelați. În fiecare dimineață mă duceam la serviciu, dar ceream un strop de linişte. Gândiți-vă! Deschideți ochii dimineața şi cineva se ceartă, altcineva strigă, radioul se vaită acompaniat de televizor, maşinile par să rupă asfaltul. S-a dus toată odihna de peste noapte. Dar, dacă vă spălați şi îmbrăcați în linişte pentru a merge la serviciu? Ce spuneți atunci? (zâmbeşte) Ce spuneți? (aşteaptă) O să am o zi bună? (aşteaptă) Firesc că o să aveți o zi mai bună, mai liniştită, nici nu simțiți gălăgia serviciului. (Se plimbă.) Dar să pleci amețit de cap, pe zgomote artificiale spre o altă dezordine, clachezi la un moment dat. (Se aşează pe iarbă. Păsările cântă. Se ridică.) Da, ştiu! Poate doriți să dați vina pe păsări. Ele n-au nicio vină. Mi-au adus atâta linişte şi pace în suflet. (Se aude ciripitul păsărilor.) Nu, ele nu sunt gălăgioase. Cântă atât de frumos! În fiecare dimineață aş putea dormi pe cântecul lor. E atâta linişte în acest cântec natural. Ascultați! (Ciripit de păsărele.) În dimineața aceasta nu mai vreau să mă las legănat de cântecul lor şi să dorm până ce razele soarelui îmi vor săruta pleoapele, vreau pur şi simplu să-l ascult, să mă încarc de energia lui divină. (Ascultă.) Nimic nu poate egala această muzică. Da, cunosc! Marii compozitori ce reuşesc să reproducă cântecul păsărilor. Fals! Uite! Ascultați! Vrăbiuța aceasta spune ceva. Ce anume? Doar ascultând-o dimineață de dimineață veți înțelege. Nu, nu cred! Înainte de a scrie o arie ascultau glasul păsărilor? Degeaba! Artificialul nu poate să înlocuiască ce este

natural. Am încercat. Să nu credeți că nu am încercat! Într-o dimineață, pe când locuiam la oraş, am pus şi eu muzică. Primisem o înregistrare cu nişte păsări de la un prieten. Păsările cântau, dar o făceau degeaba. Numai senzația că maşinăria redă nişte cântece apuse îmi dădea o stare de disconfort. Acum sunt liniştit. Câtă linişte am aflat în armonia cântecului lor. Ascultați şi voi! Nu, nu se ceartă! Şi dacă s-ar certa? E atât de armonioasă cearta lor şi liniştitoare ca dragostea mamei. Mama. Mi-a povestit cândva de păsărele. Eram foarte mic pe atunci. Au trecut anii. (Merge spre colibă, intră o clipă, se întoarce cu o lopată). Poate mă întrebați ce caut eu aici? Caut, caut rădăcini de păpădie. În locul acesta, an de an, am adunat o mulțime de rădăcini de păpădie. Între timp mi-am făcut o colibă să am unde să-mi plec capul cât timp sunt în vacanță. De ce în vacanță? Ascultați! (Se sprijină în lopată.) E atâta linişte! (aşteaptă) Păsărelele? Ele dau liniştii mai mult farmec. Am venit şi anul acesta după ce o ploaie zdravănă de primăvară. Se spune că cel mai bine se recoltează rădăcina păpădiei după ploaie. Tot ce-i posibil. Dacă te uiți spre societatea asta a noastră, de fiecare dată când o ploaie frământă o instituție, se cerne pe urmă nisipul. Noroiul? Ce mai contează? Rădăcinile de păpădie au proprietăți vindecătoare. Dacă vindecă cancerul societății? Societatea e bolnavă? Vedeți voi. Eu asta caut an de an, caut rădăcina care să vindece cancerul. (Sapă pământul cu lopata după o rădăcină de păpădie.) Oamenii mi-au pus numele Păpădie. Şi pentru voi tot Păpădie sunt. Am început să mă obişnuiesc cu acest nume. Îmi place. Simt că face parte din mine. (Ridică rădăcina de păpădie şi aruncă lopata.) E asemenea unei regine. (Scapă rădăcina.) Ascultați! E o ciocârlie! (Ascultă un moment cântecul.) Şi vrăbiuță? Vrăbiuța are cel mai limpede cântec, e mai domestică, mai pe înțelesul oamenilor, dar trebuie să ai răbdare să o asculți, s-o înțelegi. Atunci cântecul ei îți pătrunde fiecare celulă şi vindecă tot ce-ai neglijat cândva. (Se aud vrăbiile.) Cântecul lor e aidoma rădăcinii de păpădie, cercetează imperfecțiunile firii, le ceartă şi le vindecă cu muzica unei licori magice. Nu e limpede? Vrăbiile se ceartă? (Se plimbă.) Nu le înțelegeți. Cu cât îți expui mai bine părerea, aria ta tinde să devină o capodoperă. Oamenii partidelor politice? Ei ştiu cel mai bine să facă acest lucru. (Se aşează pe iarbă obosit să mai alerge

din loc în loc. Culege o păpădie a cărei floare s-a ascuns sub semnul semințelor. Suflă peste semințe ca acestea să-şi ia zborul.) A fost un fir de păpădie ce s-a grăbit să aducă rod. Mai bine. Sunt atât de rare anul acesta. (Din loc în loc, pe câmp se pot vedea florile galbene ale păpădiei.) Vântul o să-i poarte semința şi o să crească anul următor mai multe plante. Cu cât sunt mai multe plante, cu atât sunt mai multe semințe şi şansa vindecării societății bolnave, roasă de cancer e mai mare. De ce s-a îmbolnăvit? De ce cancer? E simplu. Priveşte iarba! Ascultă vrăbiile! Acum simțiți linişte. Vă înțeleg. Şi eu simt la fel, dar pătrundeți dincolo de ceea ce simțiți pe moment. (Culege un fir de iarbă şi încă unul.) Priviți firele acestea de iarbă! Sunt fire de iarbă, îmi veți spune. Da, e adevărat, sunt fire de iarbă. Unul şi-a ascuțit sabia şi încearcă să urce cât mai sus pe scările văzduhului, în timp ce altul culege roua dimineții şi parfumul florilor. Cel care urcă în văzduh va deveni în scurt timp o păstaie ce aleargă după soare. Sorele îi fură culoarea şi se usucă. (Ascultă.) Firul de iarbă fură culoarea soarelui? Fânul? Dacă voi spuneți, eu aş spune mai degrabă lăcomia de a aduna ce-i mai presus de puterile tale. Când aduni prea mult te îmbolnăveşti, simți aşa, o slăbiciune şi totuşi te arunci şi mai sus în văzduh până ce boala îți va cuprinde fiecare celulă, te va mări mai mult decât ți-ai imaginat şi când nici nu te aştepți, după ce a cucerit şi ultima ta fărâmă de energie te va secera şi vei gusta sângele rece al pământului. Din cauza aceasta recoltez rădăcini de păpădie. Sunt aici, la casa mea de vacanță, de câteva zile! M-am hrănit cu frunze de păpădie. Sunt foarte fragede acum şi gustoase. Pe timpul războiului am auzit că oamenii le consumau neavând ce altceva să mănânce. N-au ei idee câte piedici au învins în organismul lor cu aceste fabrici de minerale şi vitamine. Oligoelemente? Da, doar acestea ajută. Fără ele rodul ar apune. (Se aşează pe iarbă şi culege o altă păpădie. Mângâie floarea galbenă.) Anul trecut am făcut sirop din florile acestea ce-ți răpesc privirea cu frumusețea lor. L-am amestecat cu miere. Mai am o sticluță cu sirop. L-am adus cu mine. E în colibă. Doriți sirop de păpădie? Nu pot să vă dau. Trebuie să descoperiți singuri gustul galben al sănătății. Veniți cu mine pe câmp primăvara şi doar aşa îl veți culege şi înțelege. Veți deveni asemenea albinelor care cercetează firea naturii. (Pe câmp

îşi face apariția un alt om.)

Trifoi: Ce faci, Păpădie? Vorbeşti singur?

Păpădie: Vorbesc cu voi, cu voi oamenii ce nu înțelegeți nimic, nu înțelegeți taina rădăcinilor, nu cunoaşteți gustul galben al vieții.

Trifoi: Eu nu mai văd pe nimeni aici! (Se uită în jur.)

Păpădie: Şi noi cine suntem?

Trifoi: Doi nebuni, unul ce aleargă după ierburi de leac şi altul după trifoi.

Păpădie: Mai ai mulți iepuri, Trifoi?

Trifoi: Mulți, Păpădie, mulți! Toată ziua alerg pe câmp după trifoi pentru ei.

Păpădie: Mai vinde şi tu din ei. Am auzit că vor face masă mare de Pogorârea Sfântului Duh cei de la pardid, căci vin alegerile. S-ar putea să-ți fie plătiți foarte bine. Poate s-au plictisit de prea multă carne tradițională şi preferă şi ei ceva mai repede, un iepur.

Trifoi: De-ar alerga şi ei spre vremuri mai bune, dar ei stau în față, pe urmă, după ce ştampila le-a atins numele pe hârtie îşi ascut urechile, fug din fața responsabilităților ca iepurii din fața umbrei şi se ascund în tufişuri lăsându-ne să ne descurcăm singuri.

Păpădie: Lasă asta. Aici e trifoi bun. Anul acesta am văzut multe fire cu patru foi.

Trifoi: Tu vorbeşti de noroc ca despre o plantă ce o culegi de pe câmp.

Păpădie: Nu înțelegeți voi. Nu ştiți voi unde să căutați rădăcina.

Trifoi: Ai recoltat multe rădăcini de păpădie anul acesta?

(Păpădie se duce în colibă şi se întoarce cu o găleată plină cu rădăcini.)

Păpădie: Puține, parcă s-au ascuns, nici florile nu le mai dau de gol.

Trifoi: Ar trebui să mai schimbi şi tu locul. Pe acesta l-ai cam pustiit.

Păpădie: Dar las sămânța să pătrundă solul pentru o altă plantă. Eu adun rădăcina bătrână, acea rădăcină ce a ştiut să înflorească.

Trifoi: Se pot consuma crude?

Păpădie: Se pot.

(Trifoi ia o rădăcină de păpădie şi muşcă din ea.)

Trifoi: E foarte amară!

Păpădie: Conține taraxacină, un remediu pentru afecțiunile hepatice.

Trifoi: Şi cum se poate îndulci această amărăciune?

Păpădie: Sirop, ceai.

Trifoi: E tare amară!

Păpădie: Şi cancerul acestei societăți e amar. O amărăciune poate scoate o altă amărăciune.

Trifoi: Când faci sirop să mă ai şi pe mine în vedere. Doresc să cumpăr şi eu o sticlă.

Păpădie: Anul acesta nu cred că mai fac sirop de păpădie. O să le vând unui medic homeopat. El ştie mai bine să prepare licoarea magică ce vindecă cancerul. O să-mi dea câțiva lei pe ele, dar ajut mulți oameni să se salveze.

Trifoi: O să cumpăr şi eu leacul! (Se aşează pe iarbă şi continuă să muşte din bucata de rădăcină. Păpădie răstoarnă rădăcinile din găleată pe iarbă.)

Păpădie: Trebuie să le usuc!

Trifoi: Îmi dai şi mie o mână de rădăcini uscate pentru ceai?

Păpădie: Îți dau. Te grăbeşti?

Trifoi: Nu. Iepurii au mâncat bine de dimineață.

Păpădie: Te rog să păzeşti aceste rădăcini până mă duc eu pe câmpul din partea de est să văd dacă mai găsesc pe acolo ceva păpădie.

Trifoi: Mergi fără grijă. Aici mă găseşti când te întorci.

(Păpădie pleacă. Trifoi îşi plimbă mâna peste rădăcinile de păpădie.)

Scena II

Trifoi: Cred că Păpădie face bani frumoşi pe rădăcinile acestea. Şi el se ia de iepurii mei. O să iau şi eu câteva rădăcini. (Îşi îndeasă în buzunare rădăcini de păpădie.) O să creadă că uscându-se nu mai sunt aşa de voluminoase pentru a umple o găleată. De fapt el se pricepe la rădăcini. Aleargă după ele an de an. Pe cine mint? (Scoate rădăcinile de păpădie din buzunar şi le pune în găleată. Face acest lucru şi cu cele de pe iarbă.) O să le iau

pe toate şi o să plec acasă. Când o să mă întâlnesc cu Păpădie o să-i spun că a intervenit ceva urgent, am uitat ceva şi am plecat. Rădăcinile? De unde să ştiu eu ce s-a întâmplat cu rădăcinile? Le voi vinde între timp. Nu trebuie să ştie Păpădie.

(Pe câmp apare un om cu o valiză diplomat.)

Omul cu valiză diplomatică: Bun lucru! Văd că ai adunat rădăcini de păpădie. Ce faci cu ele?

Trifoi (Îl priveşte cu atenţie, pentru el: Trebuie să fie medicul de care-mi vorbea Păpădie!) Rădăcini de vânzare! Cumpărați rădăcini de păpădie! Vindecă orice boală!

Omul cu valiză diplomatică: (Se uită în jur.) Sunt doar eu. Vrei să-mi vinzi rădăcinile acestea?

Trifoi: Rădăcini de vânzare! Cumpărați rădăcini de păpădie! Vindecă orice boală!

Omul cu valiză diplomatică: Cred că omul e bolnav, ştie un singur lucru că are rădăcini de păpădie pe care doreşte să le vândă. O să i le cumpăr. Îl ajut. Probabil e un amărât ce-şi duce traiul cu greu de pe o zi pe alta. Văd eu la ce folosesc. Deocamdată eu sunt aici să cercetez salcâmii. Fac un studiu în legătură cu mierea de salcâm. Poate o să analizez ce proprietăți are mierea de salcâm în combinaţie cu rădăcina de păpădie. Din câte cunosc rădăcina păpădiei este amară, combinând amarul cu dulcele va rezulta ceva bun. Şi ce-i amar poate să fie îndulcit.

Trifoi: (neatent la ce spune cel de lângă el): Rădăcini de vânzare! Cumpărați rădăcini de păpădie! Vindecă orice boală!

Omul cu valiză diplomatică: Cât ceri pe ele?

Trifoi: E primul an când comercializez rădăcini de păpădie.

Omul cu valiză diplomatică: (Scoate cinci baconte de o sută de lei din portofel.) E bine?

Trifoi: (Ia fericit banii şi-i oferă găleata cu rădăcini de păpădie.): E bine.

(Trifoi fuge de pe câmp fericit. Omul cu valiză diplomatică se uită la salcâmii plini de floare ce înconjurau câmpul.)

Scena III

Păpădie îşi face apariţia cu o altă găleată plină cu rădăcini.

Păpădie: Trifoi! Trifoi unde eşti? Am găsit rădăcini de

păpădie!

Omul cu valiză diplomatică: Nu mă vede. (Se apropie de Păpădie ce-l caută pe Trifoi.) A plecat.

Păpădie: Cine?

Omul cu valiză diplomatică: Cel care vindea rădăcini de păpădie pe câmp.

Păpădie: Trifoi?

Omul cu valiză diplomatică: Probabil.

Păpădie: Vindea rădăcini de păpădie?

Omul cu valiză diplomatică: Văd că aici e o modă a rădăcinilor de păpădie. Şi tu ai rădăcini de păpădie de vânzare?

Păpădie (strângând găleata în braţe): Rădăcinile mele nu sunt de vânzare. Eu nu am rădăcini de vânzare.

Omul cu valiză diplomatică: (Pleacă.) E un ciudat. (Părăseşte câmpul.)

Păpădie: Ştiam. Vrăbiile mi-au deschis ochii, dar am refuzat să ascult glasul raţiunii. Şi când te gândeşti că vrăbiile se descurcă iarna datorită îndrăznelii lor de a aduna firimituri din găleata altora. Mulţi ar asocia îndrăznela vrăbiilor cu obrăznicia, dar nu au dreptate. Într-o lume mâncată de interese trebuie să înveţi cum să supravieţuieşti. Te poate ajuta o rădăcină de păpădie sau un ciripit de vrabie. (Se aşează pe iarbă strângând la piept găleata cu rădăcini de păpădie.) Trifoi e o vrabie pe timp de iarnă. Cum să vindeci o societate bolnavă de cancer cu ajutorul vrăbiilor ce nu cunosc măsura lucrurilor? Ridicol. Ei nu cunosc gramajul unei linguriţe şi se otrăvesc însetaţi de grandoare. (Strânge şi mai tare găleata în braţe ridicând genunchii la piept ca un semn al apărării. Vrăbiile cântă.) Trebuie să păzesc rădăcinile de vrăbii. Sunt din ce în ce mai multe vrăbii în lume. Fără aceste rădăcini de păpădie o să murim, iar vrăbiile stau la pândă. Până când alergaţi după iarba vindecătoare? (Un moment e linişte. Păpădie se ridică fără să lase găleata din braţe.) Am găsit atâta linişte pe câmp. Verdele îmi lumina ochii, cântecul păsărilor îmi vindeca sufletul, dar au venit şi aici. Au venit să fure, să îmbolnăvească şi oaza de albastru în care te mai puteai regăsi. Rădăcinile mele de păpădie, ultima şansă a unei societăţi bolnave. Cred că am stat prea mult pe câmp anul acesta. (Apucă toarta de la găleată cu mâna dreaptă şi porneşte spre casă.)

Uşa pierdută

Personajele: X, Femeia cu chipul angelic, Bătâna ţigancă, Copilul, Bătrânul, Copila cu părul galben, Femeia despletită, Femeia în negru, Groparul, Preotul, Cântăreţul, Baba 1, Baba 2, Omul cu sticla, Femeia fără chip, Cei şapte draci, Femeia văduvă, Cei trei copii.

Actul I

Decorul: Mai multe uşi.

Personajele: X, Femeia cu chipul angelic, Bătâna ţigancă, Copilul, Bătrânul, Copila cu părul galben, Femeia despletită, Femeia în negru.

X (Are o valiză pe care o poartă cu el din loc în loc.) Am obosit. Mi-a spus cândva o prietenă din adolescenţă că, dacă voi pleca departe, va lăsa mereu o uşă deschisă pentru mine. Au trecut anii. Să fii trecut zece, cincisprezece ani? Nu mai ştiu. Trist este că de trei luni caut uşa deschisă a fostei mele prietene şi n-o mai găsesc. Am căutat-o iniţial în locul unde i-am întors spatele, dar mi-au răspuns glasurile din spatele altor uşi că a plecat departe. Unde? Nu am reuşit să aflu. (Pune valiza jos şi se aşează pe ea.) Chiar am obosit. Am bătut la multe uşi. N-aveţi idee câte uşi am întâlnit. Am întâlnit uşi de lemn ce ascundeau în spatele lor chipuri ofilite, uşi de fier cu glas ruginit. Şi pe aici sunt numai uşi. (Se ridică de pe valiză şi se apropie de uşi.) La care să bat? Aici e o uşă albă. (Se plimbă arătând spre fiecare uşă.) Poate e prea bătrână. (Se depărtează de uşa albă.) La stânga este o uşă verde. Poate e o pesonă prea tânără în spatele acestei uşi. Eu caut pe cineva cam de vârsta mea. La dreapta e o uşă neagră. (Aleargă spre uşa din dreapta.) Nu, uşa neagră n-o vreau, ascunde atâta mister. Uite o uşă roşie! Nu, prietena mea nu iubea această culoare. Nu ştiu de ce prefera culorile reci. Aş alege uşa galbenă, dar mi-e teamă că lumina a cărui chip trag nădejdea să se ascundă

în spatele ei, este o mare pată de întuneric. Sunt prea multe uşi şi în spatele lor nicio soluție. Să încerc totuşi. O să încerc uşa albastră. E la mijlocul drumului şi pare să reflecte ochii senini ai ființei ce a ținut cândva la mine. Poate-i sunt şi acum drag, dar n-o găsesc să-i citesc sufletul. (Bate la uşa albastră. Uşa se deschide şi se arată în spatele ei chipul angelic a unei femei tinere.)

X: Bună ziua. Caut pe cineva, pe cineva din trecutul meu, dar cred că am greşit. M-am rătăcit iarăşi în propria-mi neputință. M-am rătăcit fugind din fața unei uşi deschise cândva. M-am rătăcit printre prea multe uşi închise.

Femeia cu chipul angelic: N-ai greşit uşa. Pe mine mă căutai. Căutai tinerețea pierdută. (Râde.) I-ai întors spatele. Ar fi fost foarte frumos, dar n-ai ştiut să-i guşti buzele, să-i ghiceşti chipul. (Râde şi aleargă prin fața altor uşi, lăsând uşa din spatele căreia s-a ivit deschisă.) N-ai ştiut s-o prinzi în brațe şi să n-o laşi să zboare. (Femeia cu chipul angelic începe să danseze în jurul lui X).

X: Încetează! Acum n-o să mai găsesc uşa adevărată prea curând. Încetează! (Femeia cu chipul angelic nu-l ascultă şi dansează, de această dată trecând sfidător prin fața uşilor închise, apoi făcând o altă rotație în jurul lui.)

Femeia cu chipul angelic: Dansează cu mine! (Îl ia de mână şi-l trage după ea, dar X se împotriveşte şi ea renunță să-l mai cheme la dans, îşi continuă dansul singură.)

X: Îmi amintesc de Gavrilescu. N-a reuşit să ghicească țiganca. S-a încurcat. L-am citit pe Eliade în studenție. Au trecut ceva ani de atunci. (Se adresează celei care dansează.) Încetează! (Femeia cu chipul angelic nu-l ascultă. Ea continuă dansul.) Am întors spatele florii mele din liceu şi am zburat. În studenție am cunoscut multe flori, dar niciuna nu a avut strălucirea celei ce mi-a deschis petalele sufletului. Trebuia s-o iau cu mine, dar am fost egoist. Ea a fost bună, s-a gândit la mine când mi-a spus că va lăsa uşa deschisă spre a găsi o alinare. Dar nu găsesc uşa. (Femeia cu chipul angelic s-a aşezat între timp pe valiza lui X şi a început să-l privească cu insistență.)

Femeia cu chipul angelic: Încearcă uşa roşie! Contrarile se atrag!

X: Ce cauți tu pe valiza mea? (Se apropie de valiză. Femeia cu chipul angelic fuge şi se apropie de uşa lăsată deschisă.

Femeia cu chipul angelic: N-o să găseşti uşa niciodată! Uşa ta e pierdută! Ai pierdut-o rătăcind printre uşi închise! Acum e prea târziu! (Râde închizând uşa.)

X: În sfârşit e linişte. A fost atâta zgomot degeaba. (Se aşează o clipă pe valiză şi îşi ştege fruntea de parcă ar fi dorit să alunge un vis urât.) Uşa roşie? Dacă între timp a ales să iubească văzduhul sângeriu? Şi ea era ca o floare plăpândă de mac. Era atât de firavă şi totuşi avea atâta farmec, încât toată natura părea să-i înalțe imnuri. (Se ridică de pe valiză.) Imginați-vă o floare de mac în mijlocul unui lan de grâu. Toată lumina din jurul ei i-ar mângâia petalele însângerate, iar ea ar fi regina. Aşa era floarea mea, prietena mea din adolescență. (Se apropie de uşa roşie.) A plâns mult când am plecat. Dacă vântul în încercarea de a-i usca roua lacrimilor de pe îmbujoratele petale le-a răpit? Nu, nu pot să cred că a fost atât de crud. Să încerc uşa cea roşie. (Bate la uşă. Uşa se deschide şi se arată în spatele uşii o țigancă bătrână.)

X: Am greşit. Mereu greşesc. Căutam un înger blând. Mă scuzați.

Bătrâna țigancă: Ai găsit ceea ce căutai. Eu rezolv toate problemele. (Scoate din buzunarul fustei un glob.) Atinge acest glob! Prin atingere el se va roti şi îți va spune ceea ce cauți.

X: Iarăşi rotație? Nu vreau! Femeia cu chipul angelic a dansat în jurul meu. Dumneavoastră doriți să rotesc globul. E prea mult.

Bătrâna țigancă: Atinge-l! Se va roti singur. Are nevoie de un îndemn. Fără călăuză nimeni nu aleargă, se rătăceşte, nu-şi va cunoaşte niciodată adevărata cale.

X: Eu nu doresc să cunosc nimic!

Bătrâna țigancă: Atunci de ce ai bătut la uşa mea?

X: Caut uşa ce a rămas deschisă cândva. Mi-e teamă că vântul a închis-o din greşeală.

Bătrâna țigancă: Aşadar cauți ceva?

X: Nu caut nimic. Am greşit uşa.

Bătrâna țigancă: E un rătăcit, a încurcatața destinului şi nu mai poate deznoda firul. (Părăseşte uşa şi aleargă. Roteşte globul.) Ştiam. E un om pierdut. Globul meu vede ceea ce oamenii nu

pricep.

X: Mă oboseşte. (Porneşte spre valiză şi se aşează pe ea.) Totul pare să se rotească în jurul meu. (Bătrâna ţigancă intră pe uşa roşie râzând. Uşa se închide în urma ei.)

Bătrâna ţigancă (din spatele uşii închise): E pierdut!

X: Mi-a spus cândva ea, ea, prietena mea din adolescenţă, că eu sunt precum roua ce cade peste natură vara, în zori. Răcoresc, sunt plin de energie o clipă, pe urmă, când soarele îşi deschide ochiul în văzduh şi îşi aruncă privirea spre pământ, mă usuc ca pomul fără rădăcini. M-a îndemnat să mă înalţ, să devin izvor, dar eu râdeam şi preferam răcoarea din zori, fără să mă gândesc la focul ce mă pândea din umbră. (Se ridică de pe valiză.) Da! Uşa albă! Poate, poate e un izvor, o mireasă ce mă aşteaptă de ani de zile să mă întorc. Aleargă spre uşa albă şi bate la uşă. (Uşa se deschide şi se iveşte în prag un copil.)

X: Un copil!

Copilul: Cine sunteţi?

X: Eu caut, caut o uşă în spatele căreia se află o tânără femeie.

Copilul: O tânără femeie?

X: Cred că are în jur de treizeci şi cinci de ani.

Copilul: Aici sunt doar eu. Aceasta e uşa mea. Mi-a lăsat-o bunica când a plecat. Mi-a spus să am grijă de ea, fiindcă noroiul pândeşte pe la toate colţurile să acopere tot ceea ce este mai pur în lume.

X: Şi eu am fost cândva copil. Am avut şi eu o uşa albă, dar nu mi-a păsat de nisipul ce se vântura prin faţa ei, de furtunile ce-i rodeau chipul.

Copilul: De ce-ai bătut la uşa mea?

X: Încercam să-mi amintesc, dar am bătut la o uşă pierdută demult.

Copilul: Nicio uşă nu e pierdută. Te-ai rătăcit. Probabil ai uitat albul ce-ţi călăuzea paşii în anii copilăriei spre a urca scările cetăţii.

X: Nu-mi amintesc visele de atunci.

Copilul: Haide să ne jucăm! O să-ţi aminteşti. Jocul e cel mai bun medicament pentru a-ţi aminti. (Îl prinde de mâini şi îl trage după el. Se rotesc.)

X: Nu vreau să mă joc! Nu-mi place să mă rotesc! Nu mai sunt copil!

Copilul: Dar doreşti să-ţi aminteşti?

X: Nu-mi mai doresc nimic.

Copilul (îi lasă mâinile dezamăgit): E pierdut. Nu înţelege taina jocului. (Se retrage în spatele uşii albe în timp ce X se duce spre valiza lui, de această dată se aşează pe drumul prăfuit şi ia valiza în braţe.)

X: Era demult. Stăteam pe o bancă într-un parc. Era salcâmul în floare. Atâta parfum! O splendoare albă cu miros ameţitor. O aşteptam. Ameţit de profunzimea florilor nici nu am observat-o când s-a aşezat lângă mine pe bancă. Venise! Doream să o cer în căsătorie, dar o teamă ce nu mi-o pot explica mă împiedica să fac acest lucru. Era cel mai potrivit moment, salcâmul în floare şi dragostea noastră eternă. Am fost un laş. I-am vorbit despre banalităţi, pe urmă i-am spus că o să plec departe. Am ales să plec fugind de căsătorie. Ochii ei s-au umezit şi eu am plecat din locul cel cald al dragostei. Simţeam că las în urmă cel mai special parfum, dar nu m-am oprit, mi-am continuat grăbit drumul. Nu am întors nici măcar privirea în urmă spre uşa ce mi-a lăsat-o deschisă spre a nu mă rătăci printe cioburile ce le făceam la fiecare pas. (Lasă valiza şi se ridică. Aleargă spre uşa verde.) Asta este uşa! Uşa verde! Cum de nu m-am gândit? Primăvară! Verdeaţă! Salcâmi! (Bate la uşă. Uşa se deschide. Se arată în pragul uşii un bătrân.)

X: Căutam o tânără femeie, mă scuzaţi!

Bătrânul: Ce anotimp este acum?

X: E primăvară.

Bătrânul: În sfârşit e primăvară! De când aştept primăvara! De când aştept să bată cineva la uşa mea şi să mă dezlege de bătrâneţe. Verdeaţa a cucerit natura, iar eu o să alung masca neputinţei. (Părăseşte uşa. Aleargă prin spatele altor uşi şi se transformă într-un tânăr plin de viaţă.)

X: Ce nebunie! (Se retrage speriat spre valiza lui.)

Bătrânul: Câtă fericire! Câtă verdeaţă! Câtă lumină! Câtă tinereţe! (Câteva raze de soare aleargă după el.) Soarele! Vrea să-mi usuce chipul şi să îmbătrânesc iarăşi. Să mă ascund. (Intră pe

uşa verde şi o închide în urma lui.)

X: Iarăşi am greşit. O să încerc uşa galbenă. (Merge spre uşa galbenă. Bate la uşă. Uşa se deschide şi se arată o copilă de optsprezece, nouăsprezece ani, o copilă cu un păr galben ce-i ajungea până-n călcâie.)

Copila cu părul galben: Cauți pe cineva?

X: Tu trebuie să fii sora soarelui?

Copila cu părul galben: Sunt sora focului, a şarpelui de munte ce pândeşte printre stânci. Sunt ageră şi sprintenă. Mă aprind într-o clipă şi ard totul în jur. Apar ca un fulger din spatele stâncii şi frig prada în veninul colților mei.

X: Mă scuzați. Eu caut pe altcineva.

Copila cu părul galben: Pe mine mă cauți. (Aleargă, lăsând uşa deschisă. Se aşează pe jos, lângă valiză.)

X: Ce faci acolo?

Copila cu părul galben: Iau foc. O să ardă.

X: Pleacă de lângă valiza mea!

Copila cu părul galben: E timpul! (Pletele copilei par să ardă şi valiza ia foc.) Te-ai rătăcit printre amintirile acestei valize. E timpul să te eliberezi!

(X aleargă spre valiză şi stinge focul, înainte ca acesta să provoace mari stricăciuni obiectului. Copila cu părul galben se ascunde în spatele uşii galbene.)

X: A mai rămas o singură uşă, uşa cea neagră. Ce răspuns aş putea afla în spatele acestei uşi? (Se plimbă.) Speranța şi negrul nu prea fac casă bună. (Se plimbă.) O să încerc. (Bate la uşă. Uşa se deschide şi două femei apar la lumină. Femeia cea tânără, despletită şi îmbrăcată sumar se apropie de X şi încearcă să-l ademenească prin priviri calde. Femeia bătrână, îmbrăcată în negru, aleargă spre un colț retras şi se piteşte la pământ, pe urmă îşi ascunde chipul în palme.)

Femeia despletită: Mă cunoşti?

X: Nu.

Femeia despletită: Sunt viața ta de odinioară. Încearcă să-ți aminteşti ce bine ne simțeam împreună! Mergeam la bal, gustam vin, pe urmă dansam până-n zori. Dimineața mă adormeai la pieptul tău până ce soarele de amiază îți ridica pleoapele.

X: Am fugit de tine. Nu-mi placi! Mi-ai mâncat ani din viață.

Femeia despletită: Mă placi, dar nu vrei să recunoşti. (Îl ia de mână, pe urmă îşi pune capul pe pieptul lui. X e pierdut în gânduri. Femeia despletită îşi încolăceşte braţele în jurul lui. Fredonează ceva.)

X: Pleacă! (Îi ia braţele din jurul lui şi o împinge.)

Femeia despletită: M-ai lovit. Eşti rău, dar te iert. (Se apropie de el zâmbind. Îl mângâie cu degetele pe braţe.)

X: Nu te mai vreau. (O împinge din nou, iar aceasta cade.)

Femeia despletită (plângând): Nu mă mai iubeşti!

X: Nu te-am iubit niciodată. M-am lăsat ademenit de spinii tăi văruiți cu parfum de floare. Să nu apari în fața mea!

(Femeia despletită se târăşte până la picioarele lui X şi le ia în braţe.)

Femeia despletită: Nu mă lăsa! Te rog să nu mă abandonezi! O să mor, dacă mă părăseşti! Ai milă de tot ce-a fost frumos!

X: Dă-mi drumul!

Femeia despletită: Nu pot, te iubesc! (Plânge.)

X: Tu nu cunoşti dragostea. Eşti un şarpe viclean. Nu mă voi lăsa ademenit iarăşi. (Îşi eliberează picioarele. Femeia despletită rămâne pe jos plângând.) Mi-ai înlănțuit picioarele ca să uit drumul? De această dată ai pierdut.

Femeia despletită: (Se ridică.) Mă părăseşti?

X: Da.

Femeia despletită: Tu ai pierdut. Ai pierdut o viață dulce ca mierea.

X: Mierea acelei vieți este amară. Am pierdut adevărata dragoste pentru o iluzie de-o clipă.

Femeia despletită: Oricum ai pierdut şi dragostea şi plăcerea de-o clipă. (Râde.) Eşti un prost. Niciodată nu ai ştiut să trăieşti. Eşti un om pierdut. (Se ascunde în spatele uşii negre.)

X (se apropie de femeia ce s-a retras într-un colț): Cine eşti? (Se apleacă şi-i ia palmele de pe față. Îi priveşte chipul şi face un pas în spate.)

Femeia în negru: M-ai recunoscut? (Se ridică.)

X: Eşti mama singurei mele prietene adevărate.

Femeia în negru: Te-a aşteptat şapte ani până ce s-a ofilit şi a

căzut într-o seară.

X: Unde este ea? Mi-e dor s-o întâlnesc. Era aşa frumoasă dragostea! Era căldură şi libertate, era cer şi verdeață, rază de soare şi mac îmbujorat.

Femeia în negru: Te-a aşteptat mult. A aşteptat să te întorci la ea. Tresărea la fiecare adiere de vânt crezând că eşti tu, pe urmă s-a îmbolnăvit de dor.

X: Unde este acum? Îmi doresc s-o văd!

Femeia în negru (se apropie de el): N-ai înțeles?

X: Ce să înțeleg?

Femeia în negru: A murit. Nepăsarea ta a omorât-o.

X (speriat) A murit?

Femeia în negru: De ce crezi că sufletul meu este în doliu?

X (parcă din altă lume) A murit. Tot ce a fost mai frumos a murit.

Femeia în negru: Ai pierdut-o atât tu, cât şi eu. N-ai ştiut să trăieşti şi ai ucis şi ceea ce te învăța să trăieşti. (Se retrage în spatele uşii negre şi o închide.)

X: Acum ştiu unde s-o caut. Acel loc nu cunoaşte uşile pământeşti. (Ia valiza de jos.) Nu-mi mai trebuie. Acolo unde voi merge nu-mi este de folos. O s-o îngrop lângă pragul uşii negre. (Se duce lângă uşa neagră şi pune valiza jos. Aruncă pământ peste ea dintr-o buclă ridicată ce se afla alături.) Am isprăvit. Cândva o uşă deschisă mă aştepta. Acum nu mă mai aşteaptă nimeni. Am pierdut uşa vieții mele.

Actul II

Decorul: Un cimitir. Câteva cruci. Lângă o cruce de lemn se afla o bancă. Câțiva salcâmi printre cruci.

Personajele: X, Groparul, Preotul, Cântărețul, Baba 1, Baba 2, Omul cu sticla, Femeia fără chip, Cei şapte draci, Femeia văduvă, Cei trei copii.

(Baba 1 şi 2 tămâiază în jurul unei cruci. Cântărețul îşi notează ceva într-un carnet. X îşi face simțită prezența. Se apropie de cântăreț.)

X: Bună ziua. Aveți un minut liber?

(Cântărețul îl privește, pe urmă se apropie de altă cruce și continuă să noteze ceva. X se ține după el. Apare și un alt personaj, un gropar. Se apropie de cântăreț.)

Groparul: S-a mai dus unul.

Cântărețul: Din nou am rămas singur. Popa a fugit la pomană.

Groparul: Dar ce notezi?

Cântărețul: Fac inventarul, cine a mai murit, câte locuri libere mai sunt.

Groparul: Treaba ta e să cânți. Eu sunt cel care ar trebui să facă acest lucru.

Cântărețul: Treaba ta e să sapi groapa altora. Eu mă ocup de afaceri.

Groparul: Ce afaceri?

Cântărețul: Cu locuri de veci

Groparul: Părintele știe ce faci?

Cântărețul: El e patronul, dar acum e la ospăț.

X: Mă scuzați! (Cei doi se uită la el.) Caut și eu un loc.

Cânărețul: Dorești să-ți cumperi casa de veci?

X: Nu, caut pe cineva.

Cântărețul: La cimitir? Poate îl cauți pe preot. E ocupat acum cu mâncarea și băutura. (Râde.)

Groparul: Nu e bine să râzi în cimitir.

Cântărețul: Râsul și plânsul sunt frați.

X: Mă puteți ajuta?

(Cei doi se duc spre o altă cruce să noteze ceva. X aleargă după ei.)

Groparul: Câte locuri disponibile sunt?

Cântărețul: Puține. Trebuie să vorbesc cu popa să mai cumpere ceva pământ să mărim suprafața cimitirului.

X: Caut și eu pe cineva ce a murit cu nouă ani în urmă, o femeie.

(Cei doi își continuă treaba fără să-l ia în seamă. X se apropie de cele două babe care tămâiau pe la cruci.)

Baba 1: Să tămâiem și la crucea aceasta! Îți mai aduci aminte ce om pătimaș a fost cel de a închis ochii. Nu lăsa sticla din mână și când o lăsa călca totul în picioare. Nimic nu-i putea sta în față.

Baba 2: Poate-i liniştim sufletul.

X: Mă scuzați. Caut şi eu un mormânt.

Baba 2: Vorbeşte cu părintele, dacă te pregăteşti de plecare. Noi ne vom ocupa de tine după ce eşti ambalat.

X: Nu m-ați înțeles. Caut pe cineva care a murit acum nouă ani.

Baba 1: Nu văd de ce ai căuta pe cineva care nu mai este. Cu ce te-ar ajuta un mort? (Continuă să tămâieze.)

X: Mi-ar vindeca sufletul.

Baba 2: Alt nebun.

Baba 1: Ieri un ciudat căuta linişte printre cruci, astăzi un altul caută un mort să-i vindece sufletul.

(X zăreşte o bancă lângă o cruce şi se apropie de ea. Se aşează.)

X: Şi eu care credeam că în cimitir e linişte, credeam că îmi pot pansa sufletul rănit şi obosit. O să citesc numele de pe fiecare cruce, poate o s-o găsesc. Pentru început să mai odihnesc puțin.

(Babele se apropie de crucea de lângă bancă.)

Baba 1: Aici e femeia aceea ce a murit cu nouă ani în urmă de dorul celui plecat departe.

Baba 2: Şi acum o plânge mama ei.

Baba 1: Ce s-o fi ales de cel ce i-a otrăvit sufletul?

Baba 2: Bine nu i-o fi.

(Babele tămâiază. X aude discuția şi se apropie de cruce. Pe cruce nu scrie nimic.)

X: E aici. Am găsit locul. Se aşează în genunchi lângă cruce.

Baba 1: Să fie cel plecat?

Baba 2: Nu cred să fie vagabondul acela. E un amărât fără casă ce şi-o fi pierdut mințile.

Baba 1: Să mergem. Am terminat cu tămâiatul astăzi.

Baba 2: Poate mai prindem oamenii la pomană să ne plătească să mai tămâiem şi mâine.

(Babele pleacă.)

Cântărețul se apropie de crucea din lemn urmat de gropar.

Cântărețul: Aici e mormântul celei fără nume.

Groparul: O viață tristă.

(Preotul îşi face apariția în cimitir.)

Cântărețul (mergând spre preot) Binecuvântați, părinte! (Preotul îi face semnul crucii pe cap.)

Preotul: Mi-am uitat patrafirul aici.

Groparul. E la mine. (Scoate din sân, din spatele cămăşii patrafirul.) Nu am avut un alt loc mai bun spre a-l păstra.

Preotul (ia patrafirul): E păcat.

Cântărețul: Un om strânge o cruce în brațe. Poate vrea să se spovedească.

Preotul (merge spre X, îi acoperă capul cu patrafirul): Spune fiule! Ce-ți apasă sufletul?

X: Uşa mea pierdută! Am ucis un om, părinte! Am alungat dragostea de lângă mine!

Preotul: Îți pare rău că ai greşit?

X: Nu este vizibil?

Preotul: Eşti foarte mândru. Trebuie să te rogi mai mult, pe urmă să mă cauți pentru a-ți da dezlegare. (Ia patrafirul de pe capul lui X şi pleacă. Împreună cu el pleacă atât cântărețul, cât şi groparul.)

X (strângând crucea în brațe): Într-un final s-a făcut linişte. Sunt lângă tine. Doar noi doi şi parfumul florilor de salcâm.

(În cimitir îşi face apariția un om cu o sticlă în mână. Se împiedică printre cruci. Cade. Se ridică.)

Omul cu sticla: Nu-i bun preotul acesta de nimic. Nu ştie să aranjeze locurile de veci. Trebuie să mă împiedic în toate crucile din cauza nepriceperii lui. (Ajunge în fața unei cruci.) Am venit prietene să bem împreună. Ți-am promois că nu te uit. Mereu o să vin să bem împreună. (Bea o gură din conținutul sticlei, pe urmă toarnă puțin pe cruce.) Bea împreună cu mine! Hai, să ne mai potolim setea! De când ai plecat e tot plină sticla aceasta.

X (ridicându-se de lângă cruce şi aşezându-se pe bancă): Şi eu care credeam că într-un final e linişte. Poate la noapte va fi linişte. E firesc să fie aşa. Mă aflu într-un loc al liniştii.

Omul cu sticla: Un prieten. (Se apropie împleticindu-se de X. Se aşează lângă el pe bancă.) Să bem ceva! (Îi întinde sticla.)

X: Nu, mulțumesc!

Omul cu sticla: E bună licoarea. Te ajută să uiți necazul.

X (ia sticla şi bea): Mulțumesc!

Omul cu sticla: Astăzi o să bem împreună. De când mi-a murit prietenul am băut singur.

X: Atunci ce făceai la cruce?

Omul cu sticla: Îmi imaginam că beau împreună cu cel ce mi-a fost tovarăș. (Ia sticla şi bea, pe urmă i-o oferă din nou lui X care bea şi el.) Ți-am spus că e bună? Ajută.

X: Poate.

Omul cu sticla: Ajută să ne mințim o clipă. E o iluzie.

X: Atunci de ce bei?

Omul cu sticla: Pentru că nu pot altfel. (Se ridică de pe bancă şi pleacă.) Mă duc. Se va însera curând. (Pleacă sprijinindu-se de cruci, căzând, ridicându-se, înghițind câte o gură din conținutul sticlei de care avea mare grijă când cădea.)

X: Apune soarele. Când eram copil şi doream o clipă de linişte fugeam la cimitir. Era atâta linişte în acel loc, încât verdeața părea să prindă grai pentru a sfărâma cercul muțeniei. Atunci o pasăre se auzea printre crengile dese ca un ecou al unei vieți apuse. Acum e haos peste tot, e atâta zgomot artificial, de parcă natura s-a ascuns în spatele unei cortine şi nu mai este vizibilă pentru a putea fi înțeleasă, pentru a-i putea asculta muzica. Atâta gălăgie şi în cimitir! (Se întinde pe bancă.) O să mă odihnesc puțin, pe urmă o să-ți vorbesc. Am multe să-ți povestesc. (Adoarme. Se întunecă. E ceață.)

Scena II

(Şapte draci îşi fac apariția în cimitir odată cu lăsarea întunericului. Prin ceață se ivesc rând pe rând.)

Cei şapte draci (râd, cântă, dansează printre cruci, scot câte un suflet chinuit din groapă, îl aruncă la loc, iar la un moment dat se apropie de X): Să-l legăm. (Încep să-i lege picioarele, mâinile.)

X: Lăsați-mă! Încă nu am murit, ca să fiu legat. Am adormit aici din pricina oboselii. (Cei şapte draci nu-l ascultă.)

D1 (căutându-l prin buzunare şi scoțând câteva bacnote): Ce-am găsit noi aici? Trece în proprietatea noastră. Îşi ascunde bacnotele la el în buzunare.

D2 (Îi ia pantofii.) Parcă ar fi pantofii vrăjiți a lui Dorothy. Au zburat prin sălile de bal. Acum sunt ai mei.

D3: Mâinile acestea au folosit la jocuri de noroc. (Îi scoate lui X un inel de pe deget.) Acum este al meu. Poartă noroc.

D4: (scoțând dintr-un buzunar a lui X un pachet de țigări) Şi zicea că nu mai fumează. (Aprinde o țigare.) Iarbă rea. (O aruncă şi îşi pune pachetul în buzunar.)

D5 (scoțând o foarfecă începe să-i taie părul în timp ce X se zbate ca peştele pe uscat): Ce păr bogat şi mătăsos! A fost prea mult mângâiat de femei uşoare. O să-mi fie de trebuință când o să merg la pescuit după alți clienți. Cu el îi agăț imediat.

D6 (Îi dă lui X şosetele jos de pe picioare şi utilizând o pană începe a-l gâdila în talpă.): O să țopăi pe bancă legat, cum ai țopăit ieri prin casele celor bogați spre a încheia afaceri murdare. (X încerarcă să-şi tragă picioarele țipând, râzând, plângând.)

D4: Nici legiunea de draci ce a fost alungată de bătrâna ce se ruga cu credință nu chiuia mai tare. (Râde atât el cât şi ceilalți, X se zbate şi strigă. Omul cu sticla apare în cimitir.)

D2: Încă un client.

D3: Îl iau eu în primire. (Porneşte în grabă spre Omul cu sticla, dar acesta fuge speriat. D3 se întoarce.)

D5: S-a speriat de moarte.

D1: Mai uşor că-şi dă sufletul. (D6 încetează gâdilatul şi ceilalți îi eliberează picioarele. X geme.)

D7: Ochii, ochii lui sunt păcătoşi. Au văzut multe. Ascund multe. (Se apropie de ochii lui X spre a se răzbuna pe ei, dar deodată îşi face apariția o femeie a cărei față era acoperită cu un văl.)

Femeia fără chip: Acesta e omul meu. Plecați!

Cei şapte draci: Iarăşi ea şi rugăciunile bătrânei!

Femeia fără chip: Plecați!

D1: Să mergem pe turnul cel mare de la biserică, acolo găsim mândria la ea acasă şi ne distrăm copios. (Cei şapte draci pleacă sărind şi chiuind.)

Femeia fără chip: (îl dezleagă): Acum e mai bine?

X: Nu mai ştiu ce e bine. Am pierdut o uşă deschisă şi am ajuns bătaia de joc a patimilor încornorate într-un cimitir. Nici măcar în cimitir nu am găsit liniştea de care auzisem c-ar exista. Să te

odihneşti aici? Cum să te odihneşti? Ziua aleargă unii, noaptea te bântuie alții.

Femeia fără chip: Acum o să fie bine şi pentru tine. Mâine femeia ce te va însoți în viață va veni aici şi te va lua cu ea.

X: Te cunosc?

Femeia fără chip: Poate m-ai cunoscut cândva, dar nu mai sunt nimic din ceea ce am fost. (Îl mângâie pe frunte. X se linişteşte.) Toate au timpul lor. Tu nu ai ştiut să prețuieşti ce ai avut cândva şi scum plângi după acea uşă deschisă, dar curând, foarte curând te vei bucura de liniște, pentru că totul se întâmplă cu un scop în lume şi omul din greşeli adesea se înțelepțeşte. Cuvintele Ecclesiastului sunt mângâiere şi nădejde pentru cei care rătăcesc în această lume a deşertăciunii. (Îi pune capul lui X în poala ei şi şopteşte cuvinte din Ecclesiast.) „Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te naşti şi vreme să mori; vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti; vreme este să dărâmi şi vreme să zideşti. Vreme este să plângi şi vreme să râzi; vreme este să jeleşti şi vreme să dănțuieşti. Vreme este să arunci pietre şi vreme să le strângi; vreme este să îmbrățişezi şi vreme este să fugi de îmbrățişare. Vreme este să agoniseşti şi vreme să prăpădeşti; vreme este să păstrezi şi vreme să arunci. Vreme este să rupi şi vreme să coşi; vreme este să taci şi vreme să grăieşti. Vreme este să iubeşti şi vreme să urăşti. Este vreme de război şi vreme de pace. [...] Ceea ce este a mai fost şi ceea ce va mai fi a fost în alte vremuri; şi Dumnezeu cheamă iarăşi aceea ce a lăsat să treacă. Dar am mai văzut sub soare că în locul dreptății este fărădelegea şi în locul celui cucernic, cel nelegiuit. Şi am gândit în inima mea: "Dumnezeu va judeca pe cel drept ca şi pe cel nelegiuit", căci este vreme pentru orice punere la cale şi pentru orice faptă. [...] Şi mi-am dat seama că nimic nu este mai de preț pentru om decât să se bucure de lucrurile sale, că aceasta este partea lui, fiindcă cine îi va da lui putere să mai vadă ceea ce se va întâmpla în urma lui?“ (Ecclesiastul c3, v 1-8, 15-17, 22)

Scena III

(Se luminează. În cimitir îşi face simţită prezenţa o femeie văduvă cu trei copii. Femeia merge la una din crucile aflate în cimitir şi pune un buchet de flori. Copiii se apropie de banca pe care X dormea.)

Cei trei copiii: Mama, cineva a dormit în noaptea ce a trecut în cimitir!

Femeia văduvă: Veniţi aici!

(X se trezeşte. Se adresează copiilor.)

X: Cine sunteţi voi? Aţi venit şi voi să mă chinuiţi? (X e la un pas să împingă un copil când în faţa lui apare o femeie.) Tu?

Femeia văduvă (către copii): Nu-l deranjaţi pe domnul, e obosit.

X: Era o femeie ce avea faţa acoperită cu un văl, o femeie fără chip. Am visat. Mi-a spus că o să vii.

Femeia văduvă (către copii): Să mergem!

X: Vin şi eu cu voi!

Femeia văduvă: Unde să mergi cu noi?

C1: Să ne ajute să culegem cireşele de mai.

C2: Acum tata nu mai este să scuture cireşul.

C3: Poate să meargă cu noi?

Femeia văduvă: E un străin. Nu poţi avea încredere în tot ceea ce mişcă.

X: E vremea cireşelor şi timpul meu să le scutur. Am pierdut cândva o uşă ce mi s-a deschis, pe a doua o s-o preţuiesc mai mult, cu toate că nu va avea strălucirea primei uşi niciodată.

Femeia văduvă: E un ciudat.

Cei trei copii: Poate să meargă cu noi?

Femeia văduvă: Merită o şansă.

Doi dintre copii îl iau bucuros pe X de mână, al treilea o ia pe femeie şi pornesc la drum.

Caracatița

Personajele: Copilul, X, Femeia care are grijă de copii, Mama, Vecina.

Actul I

Personajele: Copilul, X.

Decorul: Imaginea unui magazin alimentar proiectată pe un ecran. În fața magazinului e plin de sticle şi sacoşe în care au fost îndesate alte sticle goale.

Copilul (ajunge în fața magazinului): Sticle, peste tot pe unde mă uit văd doar sticle şi sacoşe mari încărcate cu sticle ce-şi aşteaptă rândul parcă obosite de prea multă goliciune. (Îşi aruncă privirea peste sticle.) Dacă le citeşti cu atenție chipul, o să observi că s-au plictisit să aştepte zilnic acelaşi lichid alb ce le pătează o clipă fruntea, pe urmă se scurge lacom în oale mari de fontă. (Se plimbă pe lângă şirul lung de sticle.) Credeam că o să fiu primul de acestă dată, dar am dat greş din nou. (Se plimbă privind sticlele.) Am încercat toate variantele, însă finalitatea a fost aceeaşi. Mereu sunt alungat de pe primul loc. Cândva am lăsat şi eu o sticlă goală pentru a prinde rând la proaspătul lapte din zori. Am lăsat-o de strajă imediat după miezul nopții, dar cineva şi-a însuşit-o, a făcut-o sticla lui. Eu nu am mai găsit-o în zori. Câteva zile am crezut că prea m-am aruncat pe primul loc. (Se aşează între nişte sticle.) Mi-am ales un loc incorect de această dată. Priviți! Doar ce a trecut de miezul nopții şi e plin de sticle. Cred că le-au adus de cum s-a înserat. Fiind mâine 1 mai o să se primească porție dublă şi s-au speriat că stau prea mult la rând sau rămân fără lapte. Eu speram să fiu primul, pe urmă să dorm aici, să dorm cu fruntea pe scările magazinului pentru ca în zori să nu-mi ia nimeni locul, dar am greşit şi de acestă dată. Am venit prea târziu. (Mângâie sticla ce o ținea în brațe.) Doar tu ştii câte am pătimit noi. (Priveşte cu atenție

sticla.) De fapt nici tu nu cunoşti tot adevărul. Înaintea ta am avut altă sticlă. Am lăsat-o cândva la rând, nu pe primul loc, nu mai doream să ajungă proprietatea unui necunoscut invidios pe locul cel dintâi, am lăsat-o pe locul al doilea. Am aşteptat până ce un client şi-a pus sacoşa, pe urmă am pus şi eu sticla mea. În zori mi-am găsit sticla cioburi. Cineva mi-a spart sticla. Cred că a folosit o piatră, fiindcă printre cioburi am găsit şi obictul ce a săvârşit nelegiuirea. Cei de la rând mi-au spus că s-au împiedicat în ea, dar nu i-am crezut. Fără sticlă nu mai puteam să iau lapte şi am început să mă plâng celor din jur, dar nu mă asculta nimeni. Fiecare îşi vedea de sticla lui şi aştepta maşina cu lapte. Mă simţeam ca o vrabie ce face gălăgie degeaba. (Pune mâna pe o sticlă de lângă el şi o ridică.) Frumoasă sticlă! Şi eu aş putea să o sparg, pentru că nu-i sticla mea, dar cu ce este ea vinovată? E înlănţuită în acelaşi rând zi de zi. Nu i se dă libertatea să aleagă lichidul ce trebuie să-l poarte supusă. (Aşează sticla la loc.) Am mai încercat şi alte metode de a ajunge pe primul loc. Am văzut o bătrână cum a procedat să ajungă în faţă, într-o zi, când a venit maşina cu mezeluri. Şi atunci e o altă nebunie. Maşina asta vine o dată pe săptămână şi mezelurile au un miros plăcut, cu toate că unele sunt pline de apă şi grăsime. Bătrâna aceea şi-a dat ochii peste cap, s-a sprijinit în căderea ei de zidul magazinului, oamenii au ajutat-o, i-au făcut vânt să-şi revină şi au lăsat-o în faţă. Mi-am dat şi eu ochii peste cap într-o dimineaţă, am ordonat picioarelor să se moaie, m-am sprijinit de zid şi atunci doi vlăjgani m-au luat pe sus şi m-au pus pe iarbă insultându-mi părinţii că mă trimit pe mine după lapte cu noaptea în cap. M-au lăsat acolo să-mi revin. Abandonat, mi-am revenit imediat şi am încercat să-mi reiau rândul la mult aşteptatul lapte. Nu am mai fost primit la rând, oamenii m-au alungat acasă. Am bâzâit eu ca o muscă înnebunită de căldură, dar nimănui nu i-a fost milă de suferinţa mea, puteam să şi mor. Am primit pe deasupra şi o pereche de palme de la un domn bine îmbrăcat. La cât de costumat era, cred că nu era altceva decât un miliţian venit să cerceteze mersul lucrurilor de zi cu zi. Şi ce ar fi putut constata? Eram prinşi zilnic la aceeaşi coadă, fără posibilitatea de a alege o variantă mai bună. (Se ridică de la locul

ales şi se plimbă.) Ar fi fost o variantă mai bună, dar ne-au îngrădit-o. Până anul trecut locuiam la sat. Era aşa de frumos acolo! Aveam pământ, aveam o vacă şi iubeam să merg pe câmp şi să ascult concertul greierilor. Ne-au luat pământul, ne-au luat şi vaca, iar părinții mei au fost chemați să muncească împreună cu alți oameni pentru stat. Vorbeau de o colectivizare. Cum nu mai au avut dreptul să muncească pentru ei au predat locuința autorităților şi s-au mutat la oraş. Autoritățile au demolat vechea noastră căsuță şi au ridicat pe locul ei o hală în care să depoziteze cereale. Ajunşi la oraş părinții mei şi-au găsit un serviciu care să le asigure traiul de zi cu zi, iar eu alerg cu noaptea-n cap la acest magazin după lapte şi pâine. Cu pâinea e o altă poveste. (Se caută prin buzunare şi scoate o cartelă.) Pot să cumpăr pâine doar cu acestă cartelă şi doar câte un colțişor pentru fiecare persoană. Am pierdut cândva cartela. Stăteam la rând. Era în iarnă şi au primit portocale. Puteai cumpăra trei portocle de persoană. Eu am încercat să ajung de câteva ori în față, ca să cumpăr cât mai multe portocale. Fiind mic mă strecuram uşor cu partea laterală şi ajungeam în față. În îmbulzeala aceea am pierdut cartela de pâine, iar acasă mi-au alungat părinții tot cheful de portocale. Fără pâine eram condamnați la foame. (Se apropie de coada rândului de sticle.) Cred că aicea este locul meu. (Un om vine să-şi lase sticla.)

X: Ce faci aici? Copiii nu au voie să umble noaptea pe străzi.

Copilul: Eu nu mă plimb pe străzi. Stau la rând.

X: Eşti obraznic?

Copilul: Nu.

X: Eşti după mine la rând. (Îşi aşează sticla.) Cred că ne-am înțeles? (Se apropie de copil şi-i smulge sticla din brațe. O aşează după sticla lui.) Acum poți să mergi acasă.

Copilul: Rămân aici, lângă sticla mea, în urma dumneavoastră!

X: Obraznic! (Îi trage copilului o palmă peste față.) Mergi acasă!

Copilul (Îşi duce palma spre obrazul agresat.): Rămân aici.

X: O să mergi acasă şi dacă nu doreşti. O să trimit miliția după

tine.

(X pleacă.)

Copilul: Nu înțeleg ce au toți cu mine. (Se așează în fața sticlelor.) Oriunde aș sta tot la coada rândului o să ajung. Nu știu ce dorea acel om de la mine. Mi-a ars o palmă care m-a durut mai mult în suflet. Ce-i păsa lui unde o să dorm? Dacă mie îmi place să dorm printre sticle, care este problema lui? În zori când furnicile se îngrămădesc la grăunțele de lapte, poate sunt iarăși ultimul. Am mai fost ultimul și în loc de o sticlă plină am primit una pe jumătate goală. Mereu la coada rândului împins de alții, călcat în picioare, luat la coate de babele nărăvașe ce se împing să ajungă pe primele locuri, am ajuns să fiu privit ca un neputincios de propria mea familie. Nu mai au încredere să mă trimită niciunde. Și ce încredere ar putea avea într-un copil nedorit. Da, nedorit! Mi-a povestit buna înainte de a muri că nimeni nu m-a așteptat cu bucurie. Familia mea avea copii mari, un băiat și o fată ce le erau ca lumina ochilor. Eu am fost o greșeală ce m-am încăpățânat să vin pe lume, într-o lume pe care nu o înțeleg, care mă alungă și mă face prizonier la coada oricărui rând. (Se întinde pe jos. Se joacă cu mâna pe pământ ca și cum l-ar mângâia.) E bine aici. E cald. Și sticlele acestea sunt asemenea mie. Suntem prizonieri și încercăm să evadăm, fiecare în felul lui, unele sticele ajung cioburi, altele se uzează și sunt retrimise la fabrică, eu alerg spre locul din față și mereu sunt alungat acolo, la coadă, unde nu pot vedea rânduiala lucrurilor. Nu îmi mai plac picăturile albe, doresc să înot în mare, să simt valurile ce încearcă să mă doboare și să mă înalț deasupra lor cu fața spre soarele arzător, gustându-i lumina ca pe un nectar al libertății. (Un moment e liniște. Se ridică brusc.) Știu. Acum știu cum să câștig. (Se apropie de sticle și le lovește cu picioarele. Pe altele le ridică de la locul lor și le izbește de pământul cu putere. După ce le sparge pe toate se apropie de sticla lui.) Acum suntem doar noi doi, am scăpat de armata de sticle ce ne deranja. O să fim pe primul loc și după ce vom lua lapte o să alergăm fericiți spre casă unde vom primi într-un final felicitările mult așteptate. Și noi ne putem descurca în viață, zdrobind lanțurile robiei.

Actul II

Personajele: Copilul, X, Femeia care are grijă de copii.

Decorul: O cameră cu pereții murdari, în dreapta o fereastră micuță deschisă, în mijlocul camerei se află un pat realizat din două cauciucuri peste care este aşezată o uşă veche. Pe pat se află o pătură ruptă prin a cărei găuri se pot observa câteva bucăți de lână. Deasupra păturii se află o bucată mare de hârtie, o pagină dintr-un ziar.

Copilul (stând pe pat în şezut): Am ajuns aici printr-o întâmplare. Ştiu că înainte de a ajunge aici am spart multe sticle, foarte multe, speram să mă eliberez din coada rândului spre care eram alungat, dar adormisem şi m-am trezit lovit de pumni şi picioare, pe urmă nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat. M-am trezit în acest loc, nici nu ştiu unde se află acest loc. Sunt aici de foarte mult timp. La început nu prea am înțeles ce se întâmplă cu mine. Venea o femeie să mă curețe de mizerile zilnice, aceeaşi femeie ce îmi arunca câte o lingură de apă sau de mâncare. Făcea acest lucru cu scârbă şi agresivitate, întebându-mă de fiecare dată când am de gând să mor. Eu nu doream să mor. Încercam în fiecare clipă să-mi adun toate forțele şi să mă mişc, la început un deget însoțit de un gând de a mă face bine, pe urmă o mână, mai apoi un picior. Când am reuşit să mă înalț din pat prima dată am putut observa de unde veneau gemetele, țipetele, plânsul. Erau şi alți copii asemenea mie, erau întemnițați în paturi tari şi reci, legați, lăsați pradă neputințelor, bruscați şi obligați să moară.

(În cameră apare o femeie cu o cană cu apă, un castronaş cu supă şi o bucată de pâine.)

Copilul (Începe să se legene în față şi în spate fredonând): Unde-i mama mea? Unde-i tatăl meu? Unde-s frații mei?

Femeia care are grijă de copii (Se apropie de copil şi aşează lângă pat mâncarea şi apa.): Ți-am mai spus unde sunt, dar nu înțelegi. Te-ai vindecat parțial la trup, dar la minte, nu. Mama, tata

şi fraţii tăi te-au adus aici să mori. Ai fost adus aici mai mult mort decât viu în urmă cu trei ani. De atunci nimeni nu s-a mai interesat de tine. Te-au adus într-un loc unde ajung copiii cu probleme, un lagăr al morţii. Înţelegi ce-ţi spun?

Copilul (Care s-a oprit din fredonat, dar continua să se legene ascultând femeia, începe iarăşi acelaşi joc.): Unde-i mama mea? Unde-i tatăl meu? Unde-s fraţii mei?

Femeia care are grijă de copii: Zadarnic, nu înţelege. Să mănânci şi să ai grijă să nu te murdăreşti că bâta e după uşă! Dacă nu mănânci până mă întorc, o să rămâi flămând. (Pleacă.)

Copilul (Îşi opreşte mişcarea legănată.): Trebuia să joc rolul nebunului. De aproximativ doi ani fac acest lucru. Încerc să găsesc o cale spre a evada din acest loc. La început îmi doream să-i ajut şi pe ceilalţi copii. Mâncam supa şi pâinea o ascundeam sub pat, în roţile de cauciuc, ca să nu o găsească nimeni. Cu acea pâine îi hrăneam pe cei aflaţi în suferinţă. N-aveţi idee cât de mult s-au ataşat de mine acei copii. Când intra femeia să-i certe se uitau la mine cu nişte ochi mari aşteptând să-i salvez de bâta şi palma cea aspră, iar eu lăsam supa să-mi păteze hainele în faţa torţionarului şi acesta uita să-i mai pedepsească pe cei dintâi şi se întorcea spre mine. Eram fericit că puteam să ajut pe cineva. La început am plâns în faţa suferinţei lor, pe urmă am devenit puternic şi am hotărât să-i îngrijesc. Acei copii depindeau de mine, mă iubeau ca pe mama lor ce nu cred că au cunoscut-o vreodată. Am avut parte de multă dragoste cât timp au fost cu mine. Rând pe rând s-au dus toţi. Ieri a plecat şi ultimul dintre prieteni. Acum sunt singur, singur şi caut o cale să evadez din acest lagăr al morţii. (Ia farfuria şi începe să mănânce.) Trebuie să mănânc cât mai repede, altfel o să rămân flămând. (Ia pâinea şi o ascunde sub pătură.) Pâine e bună mai târziu. (Bea şi apă.)

Femeia care are grijă de copii (Intră în cameră.): Ai mâncat?

(Copilul speriat scapă apa pe el. Femeia părăseşte camera şi se întorce cu o bâtă. Copilul e deja ghem în pat. Femeia îl loveşte, pe urmă ia farfuria şi cana.)

Femeia care are grijă de copii: Mâine o să aducă alţi copii. Pe tine cred că te vor trimite la un alt orfelinat, un orfelinat unde să

înveți să munceşti pentru ca să primeşti o bucată de pâine. Îmi conveneai mai mult, măcar tu ai învățat să te mişti. (Pleacă.)

Copilul: Nu mai este timp de pierdut, ajung dintr-un tentacul în alt tentacul al caracatiței. Sunt cât se poate de normal. (Se duce spre fereastră.) Gândesc. Mă mişc. (Se uită la degete.) Văd că nu-mi lipseşte nimic, nici măcar un deget. La corp sunt întreg. Mi-am pipăit şi fața, nu pare să fie nicio cicatrice deranjantă. (Îşi cercetează fața.) Mi-am privit-o şi în luciul apei din cană. (Vântul începe să bată şi ferestrele se izbesc una de alta. Speriat, copilul fuge şi se ascunde după pat, în partea opusă ferestrei. Începe să plângă. Se aude vântul puternic.)

(Femeia care are grijă de copii intră în cameră împreună cu X. Se apropie de copil.)

Femeia care are grijă de copii: Îi este teamă de vânt.

X: Ridică-l de acolo!

Femeia care are grijă de copii (Îl ia de haine şi îl obligă să se ridice.): Acesta e băiatul despre care v-am vorbit.

X (Îi studiază fața cu atenție.): Îl cunosc. E băiatul obraznic ce nu a plecat acasă când i-am ordonat, mai mult decât atât a spart şi sticlele de lapte a oamenilor.

Femeia care are grijă de copii: Acum are o problemă la cap, se leagănă şi întreabă de familia lui.

X: E un obraznic care ştie să amăgească pe oricine. O să-i scot din cap legănatul acolo unde o să-l duc.

Copilul (Scapă din mâna femeii ce-l ținea de cămaşă şi fuge spre geam fără să se mai teamă de vânt. Se aşează pup şi se leagănă fredonând.): Unde-i mama mea? Unde-i tatăl meu? Unde-s frații mei?

X: Acum nu se mai teme de vânt. E un prefăcut. O să vadă el mâine unde-i sunt părinții şi frații. (Pleacă împreună cu femeia.)

(Copilul se ridică de lângă geam, se duce spre pat, se aşează pe pat şi ia ziarul ce se afla pe pătură.)

Copilul: E mai blând vântul decât răutatea oamenilor. Se uită în ziar. Scânteia. (Se ridică cu ziarul în mână. Face câțiva paşi şi lasă ziarul să cadă în aşa fel încât să se poată observa scrisul.) Scânteia. (Se plimbă.) Nu pot să citesc mai mult. Văd doar literele

mari. Pe cele mici nu le percep. Am rămas totuşi cu o problemă. Nu văd să citesc decât ceea ce e scris cu literă foarte mare. (Se plimbă.) Scânteia. Da, scânteia! O să vorbesc cu femeia. Nu i-am vorbit niciodată. Poate o să se milostivească de mine când mă vede sănătos şi mă lasă să plec.

Femeia care are grijă de copii (Revine în cameră şi îl vede pe copil plimbându-se): Nu mai îți este teamă de vânt.

Copilul (Observă femeia, se opreşte din plimbare şi o priveşte.): Nu.

Femeia care are grijă de copii: Acum vorbeşti şi altceva decât întrebările tale obişnuite?

Copilul: Te rog să mă ajuți!

Femeia care are grijă de copii: A avut dreptate, e un prefăcut.

Copilul: Ajută-mă să plec de aici. Îți voi fi şi eu recunoscător cândva.

Femeia care are grijă de copii: De aici nu o să pleci decât la alt orfelinat.

Copilul: Te rog!

(Femeia care are grijă de copii râde şi pleacă din cameră.)

Copilul: Nu am rezolvat nimic. (Se apropie de uşă.) E încuiată. (Se duce spre fereastră. O pisică intră pe geam şi începe să se gudure pe lângă picioarele copilului. Acesta o ia, se apropie de pat şi îi dă să mănânce din bucata lui de pâine, o mângâie.) De-aş putea să mă cațăr ca o pisică şi să scap din ghearele morții.

(În cameră apare X.)

X: Mi s-a comunicat că te prefaci. (Observă pisica.) Animale aici? (Copilul lasă pisica să fugă. X o loveşte puternic cu piciorul, dar acesta părăseşte camera.) Am venit să-ți cominic că mâine o să încep o nouă viață. Te-ai obişniut cu lenevirea. O să vezi ce înseamnă să trăieşti muncind! Nu ştii să munceşti, te învățăm, nu poți, te ajutăm, nu vrei, te obligăm. Te mai trimitem şi la şcoală ca să primeşti o diplomă, o calificare. (Pleacă zâmbind cu răutate.)

Copilul: Îmi amintesc. O singură sticlă n-am spart, sticla mea, o sticlă primită cadou de la o mătuşă. Avea un desen ce îmi plăcea foarte mult pe atunci. Era o caracatiță parcă pregătită să înghită tot laptele. Am greşit. Trebuia să distug caracatiță. Am lăsat să scape

nepedepsită sticla cheie, elementul principal ce mă ținea captiv, ce mă alunga mereu la coadă. Trebuie să mă întorc la casa părintească şi să caut sticla. Trebuie să distrug caracatița care mi-a furat copilăria. (Se întinde pe pat şi adoarme.)

Scena II

(Copilul se află lângă perete, iar din perete mai multe perechi de mâini încercă să-l țină legat.)

Copilul: Lăsați-mă, vreau să plec de aici. Nu mă puteți ține cu voi. (Scapă de o mână, ajunge în degetele alteia. Este aruncat de la o mână la alta. Tot ecranul din spate e plin de mâini.) Ale cui mâini sunteți voi? Sunteți mâinile prietenilor mei ce au plecat? Ei nu mi-ar face aşa ceva, ei m-ar ajuta. Poate sunteți mâinile unor copii ce şi-au găsit aici sfârşitul, dar eu nu i-am cunoscut. Doriți să vă răzbunați pe mine, că am învins boala? Doriți să-mi arătați că de aici nu pleacă nimeni viu? (Se zbate dintr-o mână în alta.) Nu, nu vă las să-mi răpiți viața! Trebuie să evadez şi să încerc a ajuta şi pe alții prinşi între tentacule. (Încearcă să se elibereze, dar mereu ajunge în altă mână.) Nu mai pot. Ce multe sunteți!

Scena III

(Copilul e pe pat, se trezeşte şi încercă să se ridice, dar observă că şi-a agățat cămaşa într-un cui al scândurii pe care se odihnea.)

Copilul: Un cui. Înțeleg. Cuiul acesta mi-a adus atâtea mâini în vis. E atât de târziu. Trebuie să plec de aici. (Pisica apare din nou pe fereastră.) Tu? (Se duce spre băiat, se gudură şi o ia la fugă spre perete. Se întorce lângă el şi face acelaşi gest. Băiatul o urmează. Pune mâinile pe acel perete indicat de pisică şi o uşă secretă se deschide.) O uşă? La ce folosea uşa aceasta? Poate pe aici erau scoşi prietenii mei după ce au închis ochii. Nu mi s-a dat niciodată voie să privesc la momentul plecării lor. (Pleacă pe uşa deschisă.)

Scena IV

Femeia care are grijă de copii intră în cameră însoțită de X.

X: Unde este copilul?

Femeia care are grijă de copii: Era aici.

X: Trebuia să-l păzeşti. Acum n-o să-l mai găsim. Probabil a găsit uşa secretă ce ducea în cimitir şi de acolo a găsit calea spre oraş. O să fii sancționată!

Femeia care are grijă de copii: Vă rog să mă iertați!

X: Un lucru trebuia să faci, să-l păzeşti până astăzi şi nu ai reuşit.

Femeia care are grijă de copii (plângând cu ochii ascunşi în batistă): Iertare!

X: Te-ascunzi în batistă? Toți sunteți la fel.

(X pleacă. Femeia îl urmează plângând.)

Actul III

Personajele: Copilul, Mama, Vecina, X.

Decorul: Imaginea unui magazin alimentar proiectată pe un ecran.

Copilul (mâncând dintr-o cutie de plastic budincă): Iată, locul! (Mănâncă.) Ce bine că am avut câțiva bănuți. I-au căzut într-o zi femeii din buzunar. M-am gândit să-i dau înapoi, dar mă putea acuza că i-am furat şi mă bătea. I-am păstrat cu sfințenie. Cât de bună este budinca aceasta de căpşuni!

(Două femei trec pe lângă copil. Îl privesc cu atenție.)

Copilul (bucuros şi speriat în acelaşi timp): Mama!

Mama (surprinsă de vederea neaşteptată): Ce mănânci?

Copilul: Budincă.

Mama: Şi l-am învățat, vecină, să nu mănânce toate prostiile asemenea golanilor. Numai probleme am avut cu el dinainte de a se naşte.

Vecina: E copil, creşte şi el pe lângă ceilalţi.

Mama: Am avut copii mari, nu-i puteam lăsa fără mamă şi m-am pricopsit cu el. Nu a ascultat niciodată de noi. Mereu a făcut numai ce i-a trecut prin cap. Nu poate să fie şi el ca toată lumea.

Vecina: E încă un copil.

Mama: Dă-mi budinca!

Copilul: Nu.

Mama: Doar să văd dacă e bună. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

(Copilul îi dă budinca nerăbdător să o primească înapoi. Mama se preface că o gustă şi o aruncă pe jos.)

Mama: Nu era bună.

Copilul: De ce mi-ai aruncat budinca? Era foarte bună. (Câteva lacrimi i-au umezit faţa.)

Mama: Să mergem, vecină!

Vecina: Nu l-am mai văzut demult, cred că de aproape trei ani.

Mama: L-am trimis la şcoală într-un oraş mare şi a venit cu obiceiuri proaste. Are tot ce-i trebuie acasă şi mănâncă din cutii asemenea golanilor.

Vecina: Şi voi aţi cumpărat o perioadă lapte de la magazin?

Mama: Tot copilul a fost vinovat. Nu a avut răbdare să-şi cumpere mătuşa lui vacă.

(Cele două femei se depărtează de magazin.)

Copilul: Era aşa de bună! Nu mai am bani pentru o altă budincă. Poate că au şi vândut-o pe toată. Ar mai fi ceva eugenii în magazin. Am văzut un coş mare, plin cu eugenii, când am cumpărat budinca, dar nu mai am bani. (Se aşează pe jos în faţa magazinului. Lângă el observă o sticlă pe care era desenată o caracatiţă.) Sticla mea! De când este sticla aceasta aici? (O atinge.) Femeia aceea a fost mama? Nici nu s-a bucurat, că mă vede. Mi-a aruncat budinca pentru a-şi păstra nepătată imaginea de femeie bogată. A spus că am fost la şcoală? Aş putea să numesc locul acela şi aşa. Am învăţat să spraviețuiesc în acel loc, am învăţat cât de mult preţuieşte viaţa şi libertatea fiecărui om, am învăţat că te poţi bucura de orice lucru mărunt, am învăţat că pot să fiu fericit doar atunci când fac bine. (Ridică sticla.) E timpul să o sparg. (Se ridică de jos şi izbeşte sticla de vatră.) Gata. Am

scăpat de caracatiță. (Se uită la cioburile colorate. Se apleacă şi ridică un ciob.) De ce aş fi ca toată lumea? Eu cred că fiecare om e unic şi nimeni nu-l poate egala. Eu mi-am dorit acea budincă. De ce trebuia să mi se ia dreptul de a mă bucura de ea? (Se plimbă privind ciobul.) Din moment ce am raţiune, visez, îmi doresc ceva, nu pot să fiu aidoma altora. Nu sunt o cămaşă folosită ca model pentru altele sute, sunt eu, aşa cum mă vedeţi voi cei care vă rotiţi în jurul meu, sunt un om mic cu defecte şi calităţi, un om mic ce visează să fie un om mare şi liber, liber să zboare spre copacul lui plin de rod până nu e prea târziu. Atunci când copaacul tău îşi scutură frunzele, iar tu nu i-ai gustat rodul, înseamnă că ai trăit degeaba. Eu nu doresc să mi se odone ce să fac, pentru că în felul acesta nu pot face altceva decât să mă târăsc pe unde doresc alţii. Eu vreau să modelez singur grădina vieţii mele. Doar aşa voi aduna cât mai multe flori şi fluturi. (Se taie în ciob.) Au! (Se uită la degetul care sângerează şi aruncă ciobul.) Aşa este în viaţă. Astăzi cazi, te loveşti la un deget, dar mâine te înalţi mai înţelept peste picăturile suferinţei. (Rupe buzunarul cămăşii şi îşi pansează degetul.)

(Mama revine în faţa magazinului.)

Mama: Ce cauţi tu aici? Te-am lăsat în grija altor oameni, oameni care au promis că te fac om, dacă te însănătoşeşti.

Copilul: Caut copilăria pierdută.

Mama: Trebuia să fii la orfelinat.

Copilul: Am fugit.

Mama: Niciodată nu ai fost bun de nimic. Ai fugit? De ce? Nu-ţi place să primeşti mâncare degeaba şi să-i laşi pe alţii să se ocupe de viitorul tău?

Copilul: Iubesc libertatea. Doar eu mă pot ocupa de viitorul meu.

Mama (privind cioburile): De ce ai spart sticla aceasta?

Copilul: A fost sticla mea.

Mama: Nu mai era de foarte mult timp sticla ta, era sticla nepotului meu, fiul sorei tale. S-a jucat pe aici şi a uitat-o.

Copilul: Am un nepot! E o bucurie să aud acest lucru.

Mama: I-ai spart sticla în care aduna nisip ca să construiască

cetăți.

Copilul: E bine că a uitat-o.

Mama: Ca să faci rău?

Copilul: Să-l salvez de caracatiță. El nu trebuie să cadă pradă monstrului. Am pătimit eu şi pentru alții.

Mama: Nu e întreg la cap. (către copil) Trebuie să anunț la orfelinat fuga ta. Acasă nu este loc pentru unul ca tine. Acum copiii mei au la rândul lor copii.

Copilul: Şi eu, eu cine sunt?

Mama: Femeie bătână cu nepoți şi cu un mucos agățat de fustă. Ruşine, mare ruşine!

(X trece prin fața magazinului.)

X: Aici erai?

Mama: Am scăpat de ruşine. (Pleacă.)

(Copilul încearcă să fugă, dar X îl prinde.)

X: Al meu eşti.

Copilul (smucindu-se): Aveți copii?

X: Da.

Copilul: Şi îi iubiți pe toți la el?

X: Da.

Copilul: Părinții mei nu mă iubesc.

X: Nu i-ai înțeles tu. Te-au trimis la noi, ca să facem om din tine.

Copilul: Prefer mai bine cerul ca acoperiş.

X: Să mergem. Trebuie să-ți accepți soarta. (Zăreşte sticla spartă.) Tu ai ceva cu sticlele. (Îl ia pe copil cu el.)

Copilul (lăsându-se târât): Şi eu care credeam că am scăpat de caracatiță.

X: O să mergi într-un loc frumos. Vei învăța tâmplărie. Vei locui lângă pădure şi vei asculta sunetul apei.

Copilul: Apa! Câtă libertate în undele ei jucăuşe! O să învăț de la ea să răpun caracatița. Poate, poate mai târziu va răsări şi soarele meu, iar când va răsări o să-i ajut şi pe celalți înlănțuiți. (Cei doi părăsesc strada din fața magazinului.)

Ea este femeia

Personajele: Cofetăreasa, Omul în negru, Lia, Clara, Sonia, Copila, Mioara, Prietena Mioarei, Tânărul, Tânăra, câțiva polițiști, grupul de femei.

Actul I

Scena I

Personajele: Cofetăreasa, Omul în negru, Lia, Clara, Sonia, Copila, Mioara, Prietena Mioarei, Tânărul, Tânăra, câțiva polițiști.

Decorul: O cofetărie, câteva mese, scaune şi o vitrină cu prăjituri.

(La o masă se aflau două femei tinere şi seveau o ceaşcă de ceai, la o altă masă se afla un bărbat îmbrăcat în negru şi sorbea cafea dintr-o ceaşcă. În spatele vitrinei cu prăjituri se putea observa o cofetăreasă cum aranja câteva farfurii şi pahare.)

Omul în negru: O prostie. E cea mai proastă cafea băută de mine vreodată. (Se ridică de la masă. Ia ceaşca de cafea şi o izbeşte de podea. Ceaşca se sparge, iar cafeaua rămasă curge pe jos. Omul în negru porneşte spre ieşirea din cofetărie.)

Cofetăreasa: Domnule!

Omul în negru (Se opreşte şi îşi întoarce capul.): Ce doreşti?

Cofetăreasa: Nu ați plătit.

Omul în negru: Ce să plătesc?

Cofetăreasa: Cafeaua şi paguba.

Omul în negru: Mi-e scârbă. Să plătesc ce? E un loc ieftin. Aşa-mi trebuie dacă vin să-mi beau cafeaua într-un local al femeilor, o cofetărie. (Părăseşte cofetăria.)

Cofetăreasa: Domnule! (Adună cioburile.) Era o ceaşcă albă. A spart-o. Era aşa de bună cafeaua servită într-o ceaşcă albă. Acum o să plătesc eu ceaşca şi cafeaua. Aveam atâtea alte

cheltuieli, dar patronul nu înțelege. O să-mi spună că nu am reuşit să mă descurc, iar acest lucru mă costă. (Ia un ciob şi îl priveşte cu atenție.) Cât a suferit ceaşca de cafea până ce a ajuns la forma finală, iar acum nu mai este, e toată cioburi. (Se aşează pe un scaun şi priveşte cu atenție ciobul.) Ceaşca acesta e asemenea omului. A fost inițial o mână de lut pe care olarul l-a prelucrat în atelierul lui, aşa cum Dumnezeu l-a modelat pe Adam. Pe urmă obiectul a fost ars în cuptor, o dată, de două ori. Poate a simțit că i s-a apropiat sfârşitul, că nu mai are aer, poate a plâns sub povara căldurii, dar când şi-a văzut chipul de pe urmă a zâmbit simțind în fiecare particulă dulceața victoriei. Şi omul e ars în focul încercărilor, în lacrimile furtunilor, dar a alergat, a luptat, a strigat, iar la final s-a bucurat de liniştea stelei lui. (Se ridică, lasă ciobul lângă celelalte rămăşițe, ia o bucată de pânză şi începe să şteargă cafeaua de pe podea. Femeile de la masă au urmărit atent toată scena.)

Una dintre femei: Care e liniştea stelei unui om?

Cofetăreasa (Se ridică de jos.): Finalul vieții.

Femeia: Finalul vieții?

Cofetăreasa: Momentul acela când priveşte în urmă şi vede că pe unde a păşit el au înflorit florile, iar păsările au început să cânte imnurile compuse cu multă trudă. E momentul suprem, momentul de glorie, acel moment când află că nu a trăit degeaba.

Femeia (Se ridică de la masă şi se apropie de cofetăreasă. Îi întinde mâna.) Eu sunt Clara.

Cofetăreasa: (Face un pas în spate.) Nu se cade să dau mâna cu o doamnă. Acum sunt murdară pe mâini. Am strâns mizeria făcută de alții. (Fuge în spatele vitrinei să se spele pe mâini. Clara se întoarce la masă.)

Sonia: Are dreptate cofetăreasa. E important ca mâinile să fie curate.

Clara: Dar, Sonia, pe mine nu mă deranja! E o femeie bună!

Sonia: O deranja pe ea, Clara. O să vezi şi de ce. Cu siguranță se va întoarce cu o explicație.

Clara: Chiar m-am simțit prost că a fugit fără să dea mâna cu mine.

Sonia: Ai răbdare.

(Cele două femei continuă să soarbă ceai. Cofetăreasa se întorce şi se apropie de Clara. Îi întinde mâna.)

Cofetăreasa: Mă scuzați pentru gestul necuvenit. Era necesar să mă spăl pe mâini. În cofetărie vin domni a căror încălțăminte a umblat prin multe locuri. Mâinile mele au şters mizeria şi era necesar o purificar a lor. (Clara îi întinde o clipă mâna, pe urmă o retrage.) Să vă mai servesc cu ceva? Poate o prăjitură? Sunt proaspete.

Sonia: Cred că te-ai spălat pe mâini când ai făcut prăjiturile?

Cofetăreasa: Firesc că m-am spălat pe mâini. De când eram copil făceam acest lucru. M-a învățat mama să am grijă când pun mâna pe ceva, fie că e mâncare sau obiect. Când fac mâncare îmi pregătesc mâinile special pentru acest lucru, când ating un obiect am aceeaşi grijă. Cum aş putea atinge fața de masă cu mâinile pătate de mâncare?

Clara: Înțeleg.

Sonia: Te-am prevenit că există o explicație.

Clara: Aş dori şi o cafea.

Cofertăreasa: Imediat. (Se duce în spatele vitrinei şi revine cu o ceaşcă de cafea. O serveşte pe Clara.)

Cofetăreasa (Se adresează Soniei.): Dumneavoastră nu mai doriți nimic?

Sonia: Poți să-mi spui Sonia. Te rog să iei loc cu noi la masă.

Cofetăreasa: Nu se cade. Sunt în timpul serviciului.

(În cofetărie intră o altă femeie.)

Cofetăreasa: Mă scuzați. (Se întoarce la vitrina cu prăjituri. Femeia ce a intrat în cofetărie studiază ofertă prin geamul vitrinei.)

Femeia: Aş dori trei savarine la pachet.

Cofetăreasa: Imediat. (Îi pregăteşte pachetul.) Zece lei.

Femeia: (Ia pachetul şi plăteşte.) Mulțumesc. La revedere. (Pleacă.)

Clara: Cred că era Lia.

Sonia: Ea era.

Clara: Nici nu ne-a observat.

Sonia: Nu avea cum. Era obosită, se grăbea şi era cu gândul departe. Pe urmă au trecut ceva ani de când nu ne-am întâlnit.

Omul se mai schimbă.

Clara: Ai observat?

Sonia: Ce să observ?

Clara: Fața ei.

Sonia: Am obsevat.

Clara: Şi ce frumoasă a fost cândva!

Sonia: Nu a înțeles drumul pe care să păşească în viață.

Clara: Poate că este bolnavă. Fața ei era atât de palidă, obosită, muncită parcă de suferințe cumplite.

Sonia: A avut o viață grea. Mama ei a murit când nici nu a împlinit ea zece ani. Tatăl ei a numit-o femeia casei. Trebuia să se împartă între şcoală şi gospodărie. Câtă bătaie a luat până a învățat să se ocupe de casă. Am fost colege de clasă şi am auzit toate şuşotelile.

Clara: Din câte cunosc nu a renunțat la şcoală.

Sonia: Cunoşti bine. Lia aprecia educația. De câte ori venea tatăl ei seara acasă duhnind a băutură şi tutun, îşi spunea că un om educat nu s-ar compota astfel.

Clara: De unde cunoşti ce spunea?

Sonia: Din compunerile ce le făcea la şcoală.

Clara: Şi cum s-ar comporta un om educat după părerea Liei?

Sonia: În primul rând un om educat ar respecta pe ceilalți oameni, mai ales dacă acei oameni au muncit ceva. Un om educat nu ar insulta munca altui om, chiar dacă acea muncă nu-i este pe plac şi nu ar da cu piciorul la orele de trudă făcute pentru bucuria acelora care mereu găsesc defecte până şi în perfecțiune.

Cofetăreasa (din spatele vitrinei): Există perfecțiune?

Sonia: Există. Perfecțiunea e acolo unde oferi ce ai mai bun, iar cei care primesc darul ştiu să se bucure de dragostea ce a stat la baza modelării şi dăruirii lui.

Clara: Te rog să vii lângă noi!

Cofetăreasa: Nu se cade.

Sonia: Cred că eşti şi foarte modestă, nu doar o artistă în arta culinară.

Clara: Ne-am bucura să te alături nouă.

Cofetăreasa (Se duce spre masa celor două femei şi ia loc.): Cine este Lia?

Sonia: O bună prietenă. Are doar treizeci şi cinci de ani, dar pare de patruzeci şi cinci.

Cofetăreasa: Are o viață grea. Dacă ar avea parte chiar şi în acest moment de o clipă de fericire, ar întineri. Ar înflori ca un liliac primăvara.

Sonia: Ai dreptate. A fost slugă în casa părintească, s-a angajat ca să câştige bani să-şi finalizeze studiile, după finalizarea studiilor s-a căsătorit cu un coleg ce-i făcea curte. A impresionat-o prin dragostea ce a mimat că i-o poartă. Ea a crezut că este iubită şi ar fi făcut orice pentru el. El dorea o femeie care să se îngrijească de el ca de un copil. Nu a iubit-o şi nu o iubeşte deloc, doar are nevoie de ea. Ea nu e soție pentru el, e mama lui care-l îngrijeşte zilnic.

Clara: Mamă?

Sonia: Ai dreptate, e menajera, mama ce trebuie să-i crească fetița, bancomatul pe care-l mulge de bani.

Cofetăreasa: El nu are bani?

Sonia: În urmă cu trei ani ştiam că el nu lucra niciunde, trăia pe spatele Liei ca o căpuşă. I-a mai făcut şi o fetiță. Lia avea grijă de casă, de educația copilului, mergea şi la serviciu pentru a putea supraviețui costurilor zilnice. Nu am mai văzut-o de atunci. A plecat din țară o perioadă cu fetița. Am auzit un timp doar că i-ar fi trimis bani lunar buruienii ce a lăsat-o acasă, iar buruiana stătea prin barurури şi credea că e fericit. De doi ani nu am mai auzit nici de el nimic. Probabil s-a dus după ea, nu ştiu. Acum văd că au revenit în țară, probabil toți trei.

Clara (privind ceasul): E târziu. Trebuie să ajungem la şedință.

Sonia (privind la rândul ei ceasul): Ai dreptate. Contează foarte mult şi punctualitatea. (Caută ceva în poşetă, pe urmă îi oferă Liei o carte de vizită.) Te aşteptăm la noi la sediu, la PFI. (Cele două femei pleacă.)

Scena II

Cofetăreasa (privind cartea de vizită): La PFI? (Adună de pe masă ceştile. Le duce în spatele vitrinei cu prăjituri ca să le spele. Revine la masă ca să ia cartea de vizită. În cofetărie intră o fată.)

La PFI?

Copila: Partidul Femeilor Îndrăznețe.

Cofetăreasa (privind spre copilă): Ce ai spus?

Copila: PFI înseamnă Partidul Femeilor Îndrăznețe.

Cofetăreasa (către fata ce s-a aşezat la o masă): De unde cunoşti acest lucru?

Copila: De la vecina Mioara. Ea le ştie pe toate.

Cofetăreasa (zâmbind): E şi ea membru în partid.

Copila: Nu. E administrator de bloc, o femeie puternică căreia nimic nu-i scapă.

Cofetăreasa: Te servesc cu ceva?

Copila: Nu. Eu nu am bani. O aştept pe vecina Mioara. Mi-a promis o prăjitură, dacă o ajut la curățenie în scara blocului.

Cofetăreasa: Nu aveți femeie care să facă curat?

Copila: Am tot avut, dar se ceartă. Mereu se găseşte câte cineva care să nu fie mulțumit de persoana care face curat şi vecina Mioara o concediază.

Cofetăreasa (Se duce să spele ceştile. Vorbeşte cu fata din spatele vitrinei cu prăjituri.): Văd că o apreciezi pe vecina Mioara.

Copila: Până la un punct o apreciez.

Cofetăreasa: Îmi poți şi explica?

Copila: Îmi place de ea că nu se lasă călcată în picioare de nimeni, îşi susține părerea, chiar dacă uneori nu e tocmai cea mai bună. Nu-mi place că e certăreață, bârfitoare.

Cofetăreasa: E o femeie ce caută gâlceavă din orice?

Copila: Caută, pentru că se plictiseşte, nu are ce lucra şi îşi caută de lucru deranjând pe cei care nu au o clipă timp să respire.

Cofetăreasa: Şi totuşi ți-e prietenă.

Copila: Nu mi-e prietenă. Eu nu am încredere în oamenii care se bucură de necazul altora.

Cofetăreasa: Şi totuşi ai ajutat-o.

Copila: Mi-a promis o prăjitură, pe urmă era mizerie în scară. Îmi era şi urât să mai privesc acea față neîngrijită a scării.

Cofetăreasa: Mama ta nu te-a ajutat să faci curățenie?

Copila: Mama mea este o sfântă. Munceşte toată ziua, ca să nu-mi lipsească nimic. Se sacrifică pe ea ca cei dragi ai ei să fie

fericiți. E o femeie luptătoare, dar cu cei dragi e cel mai blând miel, se lasă sacrificată.

Cofetăreasa: Aici e punctul unde o apreciezi pe vecina Mioara?

Copila: Era bine dacă mama ştia să fie şi dură uneori cu cei dragi.

(În cofetărie intră Mioara cu o prietenă.)

Copila: A venit. E femia îmbrăcată în roşu. Cea care o însoţeşte e cea mai bună prietenă a ei.

(Mioara se apropie de masa unde stătea fata.)

Mioara: M-ai aşteptat mult?

Copila: Nu.

(Mioara şi prietena ei se aşează la masă.)

Mioara: A ținut prea mult ședința. Baba de la parter e mereu nemulțumită. Acum are impresia că plăteşte prea mult.

Copila: De ce are impresia asta?

Prietena Mioarei: Imaginează-ți, dragă!

Mioara: Taci, îi povestesc eu fetei!

Prietena Mioarei: Mă duc să comand o prăjitură.

Mioara: Este timp.

Cofetăreasa (Se apropie de ele.) Bună ziua. Vă servesc cu ceva?

Prietena Mioarei: O amandină.

Mioara: Să întrebăm fata ce doreşte.

Copila: E bine amandină.

Mioara: Poate vrei o prăjitură cu frişcă, cum le lace copilor, o savarină?

Copila: E bine amandină. Mi-a promis mama o savarină astăzi.

Prietena Mioarei (râzând): I-a promis mama o savarină, n-ai înțeles?

Mioara: Taci. (către cofetăreasă): Trei amandine.

Cofetăreasa: Imediat.

Mioara: Baba de la parter e mereu nemulțumită. S-au înregistrat pierderi de apă. E necesar să schimbăm o țeavă. Am împărțit pierderile pe familie, dar baba spunea că am procedat greşit, că pierderile trebuiau împărțite în funcție de câți membrii are familia.

Prietena Mioarei: A spus că se duce la primărie să rezolve problema.

Mioara: Din cauza ei am rămas de multe ori fără femeie de serviciu.

(Cofetăreasa aduce prăjitura.)

Copila: Mulțumim.

Cofetăreasa: Cu mult drag! Să aveți poftă!

(Femeile şi copila servesc prăjitură.)

Mioara: Am uitat. Astăzi e ultima zi când mai pot să plătesc impozitul. Trebuie să plec.

Prietena Mioarei: Vin şi eu.

Mioara: Poți să rămâi cu fata şi să mănânci prăjitura.

Prietena Mioarei: E prea dulce. Nu mai pot.

(Cele două femei pleacă.)

Scena III

(Cofetăreasa vine la masa fetei. Se aşează la masă.)

Cofetăreasa: Îți place prăjitura?

Copila: E bună. (Scoate un carnețel din poşetă şi un pix.) Scrie ceva în carnețel.

Cofetăreasa: Câți ani ai?

Copila: 14 ani.

Cofetăreasa: Ce notezi acolo?

Copila: Învăț.

Cofetăreasa: Ce înveți?

Copila: Studiez oamenii şi învăț din comportamenul lor, din lucrurile bune sau rele. E atât de educativ totul. Vecina Mioara nu a dorit să o cunoască pe babă. Poți învăța multe de la ea. În carnețel notez observațiile zilnice.

Cofetăreasa: Un fel de jurnal.

Copila: L-aş putea numi jurnal, nu m-am gândit la acest lucru până acum. La şcoală am învățat că în jurnal poți să notezi experiențele tale, evenimente, studii ştiințifice.

Cofetăreasa: Eu nu prea am învățat la şcoală. De jurnal am auzit de la o prietenă.

Copila: De ce nu ați învățat?

Cofetăreasa: Nu mi-a plăcut şcoala. Mi-au oferit părinţii tot ce mi-am dorit şi nu am preţuit învăţătura. Cel mai important lucru pentru mine era banul, credeam că el rezolvă toate problemele. Acum nu mai am nici bani, nici învăţătură. Părinţii mei au avut un accident şi am rămas în grija unei mătuşi. Eram minoră pe atunci. Mătuşa a risipit tot, iar eu am început să învăţ adevărata viaţă.

Copila: Mama mea după ce a rămas orfană de cea mai scumpă fiinţă din lume a luptat să-i îndeplinească dorinţa, a terminat liceul, dar, cu toate că a terminat Liceul Pedagogic, nu şi-a găsit un loc bun de muncă o perioadă lungă de timp. Bunica îşi dorea să o vadă învăţătoare, să fie lumină multor copii. De câteva luni profesează, dorinţa bunicii s-a îndeplinit în totalitate.

Cofetăreasa: În ce clasă eşti tu?

Copila: În clasa a VII-a.

Cofetăreasa: Clasa a VII-a. (Meditează o clipă jucându-se cu linguriţa prin prăjitura rămasă de la Mioara.) Ce cale doreşti să urmezi în viaţă?

Copila: Să învăţ pe alţii, aşa cum eu am învăţat de la alţii.

Cofetăreasa: Ca şi mama ta?

Copila: Mama mea e cel mai bun model pe care-l pot urma. Şi ea îşi doreşte ca eu să-i calc pe urme.

Cofetăreasa: Eşti singură la părinţi?

Copila: Sunt singurul copil al familiei.

Cofetăreasa: Într-un fel e bine, e totul al tău.

Copila: Nu e chiar bine. Era bine să ai pe cineva de încredere lângă tine.

Cofetăreasa: Cunosc surori care s-au certat toată viaţa.

Copila: Pentru că n-au fost educaţi corespunzător.

Cofetăreasa: Trebuie să adun farfuriile. (Se ridică de la masă.)

Copila (ridicând-se şi punând mâna pe o farfurie): Vă ajut.

Cofetăreasa: Te rog, nu. Poate să vină patrona oricând. Tu eşti un client ce trebuie respectat şi servit.)

Copila: Cum doriţi. Eu o să plec acasă. La revedere!

Cofetăreasa: La revedre.

(Copila pleacă.)

Scena IV

(Cofetăreasa curăță farfuriile. În cofetărie apare omul în negru. Omul în negru se apropie de vitrina cu prăjituri, tuşeşte.)

Cofetăreasa: V-ați întors să plătiți?

Omul în negru: Caut o fată. Mi-a spus vecina că i-a cumpărat o prăjitură şi a lăsat-o la cofetărie să mănânce.

Cofetăreasa: Ce fată căutați?

Omul în negru: Îmi caut fata.

Cofetăreasa: Copila ce a fost aici e fiica dumneavoastră?

Omul în negru: Prin urmare a fost aici o fată.

Cofetăreasa: Da, a fost!

Omul în negru: Unde s-a dus?

Cofetăreasa: Spunea că merge acasă.

Omul în negru: Atunci trebuie să mă grăbesc. Nu este bine să ajungă înaintea mea.

Cofetăreasa: De ce? Ce s-a întâmplat?

Omul în negru: Ce te interesează pe tine? Auzi, domnule, o femeie îmi cere mie explicații. A stat de vorbă cu fiica mea şi îmi cere explicații. (Pleacă.)

Scena V

(Cofetăreasa îşi continuă treaba. Un tânăr şi o tânără intră în cofetărie. Se aşează la masă.)

Tânărul: Ce prăjitură doreşti?

Tânăra: După scena pe care am văzut-o nu mai pot să mănânc nimic. Mai bine comand un suc de lămâie.

Tânărul: Bine.

Cofetăreasa (din spatele vitrinei cu prăjituri): Vă aduc imediat.

Cofetăreasa (Aduce sucul şi-l oferă tinerei.): Dumneavoastră nu doriți nimic? (Se adresează tânărului.)

Tânărul: Îmi aduceți şi mie un suc de portocale.

Tânăra: Îmi pare rău de doamna Lia.

Tânărul: Era toată sânge când a urcat-o în ambulanță.

Tânăra: A mai bătut-o şi altă dată animalul acela, dar acum a întrecut orice limită.

Tânărul: Eu nu cred că o să scape cu viață.

Tânăra: Păcat. A muncit femeia aceasta cu zi, cu noapte. Dacă moare, pe el îl închide, iar fata lor rămâne singură şi e doar un copil. În urmă cu o săptămână şi-a făcut buletinul.

Cofetăreasa (Aduce sucul de portocale băiatului.): Mă scuzați că intervin în discuție. A fost astăzi la cofetărie o femeie. O chema Lia. A cumpărat trei savarine.

Tânărul: Ea este. Pentru aceste savarine a bătut-o. Bărbatul ei a mâncat toate savarinele şi ea l-a mustrat că nu a lăsat o prăjitură pentru fata lor. El s-a înfuriat şi a început s-o bată.

Tânăra: De unde ai aflat cauza agresiunii?

Tânărul: Îți aminteşti când ți-am spus că eşti o floare?

Tânăra: Când am trecut pe lângă vânzătoarea de la colțul acestei străzi.

Tânărul: Ți-am oferit o floare aleasă de tine din găleata vânzătoarei. Tu ai luat floarea, pe urmă ai observat o bătrână ce căra cu greutate o sacoşă, o bătrână ce o cunoşteai că locuieşte aproape şi eu ți-am promis că te aştept în fața cofetăriei.

Tânăra: Da?

Tânărul: În timp ce te-am aşteptat în fața cofetăriei a trecut pe lângă mine soțul Liei, fugar de la locul faptei. A încercat într-un fel să-şi justifice greşeala.

Tânăra: În fața cofetăriei te-ai întâlnit cu el?

Tânărul: Şi-a căutat fata la cofetărie. Spunea că doamna Mioara a dus-o la o prăjitură.

Cofetăreasa: Omul în negru e soțul Liei şi tatăl copilei. Ce întâmplare!

Tânărul: Poftim?

Cofetăreasa: Nimic. (Se retrage în spatele vitrinei cu prăjituri.)

Scena VI

(În cofetărie îşi face apariția Omul în negru. Trece grăbit pe lângă tineri.)

Omul în negru: Ce vă pasă vouă? Tinerețe, flori şi fluturi. (Fuge spre vitrina cu prăjituri şi se ascunde în spatele vitrinei.)

Cofetăreasa: Ce faci aici?

Omul în negru: Nu este treaba ta. Dacă spui o vorbă despre mine, te omor.

Cofetăreasa: Este treaba mea. Eu lucrez aici. Am o răspundere.

(Câțiva polițiști intră în cofetărie. Tinerii se uită la ei speriați.)

Un polițist: Nu vă speriați, căutăm un asasin, un om ce şi-a omorît soția în bătaie.

(Polițiștii se apropie de vitrină, merg după vitrină şi îl scot afară pe omul îmbrăcat în negru.)

Omul în negru (Se zbate în timp ce poliția îi pune cătuşele: A murit?

Alt polițist: Ai omorât-o.

Omul în negru: Atunci e mai bine că mă arestați. O să am o masă asigurată.

Alt polițist: Nu mai ai voie să spui nimic.

(Poliția pleacă împreună cu cel arestat.)

Cofetăreasa: Ce om de nimic! Sărmana copilă!

Actul II

Decorul: O sală de şedință o masă mare rotundă în jurul căreia se află mai multe scaune.

Personajele: Clara, Sonia, Copila, Cofetăreasa, grupul de femei.

(Sonia şi Clara erau la masă şi notau ceva într-un registru.)

Clara: Trebuie fixate clar toate obiectivele partidului la şedință.

Sonia: Da. Să verificăm.

Clara: Locuri de muncă pentru femei.

Sonia: Aici e o problemă. Nici acum nu este finalizată fabrica de textile. Firma angajată a plecat să lucreze dincolo şi am rămas şi cu banii dați, şi cu proiectul neterminat.

Sonia: Ne-am mai trezit şi cu poliția pe cap. Conform proiectului fabrica trebuia să fie finalizată în urmă cu şapte luni.

Clara: Trebuie să rezolvăm problema aceasta.

Sonia: Doar printr-o altă investiție.

Clara: Se pare că nu avem altă alternativă.

Sonia: Un alt obiectiv ar fi nesiguranța financiară care duce

adesea la dezbinări în familie, certuri, divorțuri, părinți plecați la muncă în alte țări şi copii lăsați în grija rudelor sau prietenilor, copii complexați din cauza lipsei de afecțiune.

Clara: Trebuie cât mai mult punctată egalitatea între bărbat şi femeie.

Sonia: De când cu egalitatea între sexe, bărbatul s-a obişnuit ca femeia să facă totul, de la serviu în scop financiar, la menajera casei, învățătoarea copiilor.

Clara: Nu mai bate nici măcar un cui.

Sonia: Îl bate femeia, de ce să nu-l bată? Trebuie să agațe în cui goblenul la care a muncit mult.

Clara: Ce este pentru femeie o artă, pentru bărbat e o inutilitate.

Sonia: Ar fi trebuit să ajungă femeia.

Clara: Care femeie?

Sonia: Ai răbdare. O să vină şi o să vezi despe ce femeie vorbesc.

Clara: Poate s-a răzgândit.

Sonia: Tot ce este posibil. Am convins-o greu să-mi promită că o să vină la sediu.

Clara: Femeia despre care vorbeşti îşi respectă promisiunea?

Sonia: Eu spun că da.

Clara: Poate este aşa cum spui tu.

Sonia: Şi dacă a intervenit ceva? Nu cred, atunci când promiți trebuie să-ți respecți cuvântul dat. O să ajungă la sediu înainte de a începe şedința.

(În sală apare fata Liei. E îmbrăcată în haine de băiat, iar părul l-a ascuns sub căciulă.)

Sonia: Băieții n-au voie la acest sediu.

Copila: Nu sunt băiat, iar sediul bănuiesc că nu este asemenea unei mănăstiri tabu în care nu are voie să calce picior de femeie. (Îşi dă căciula jos de pe cap, iar părul îi cade pe umeri.)

Clara: Ea este femeia?

Sonia: Nu. Ea este doar o copilă. Eu o aşteptam pe cofetăreasă.

Copila: Eu sunt femeia.

Sonia: Eşti doar o copilă. Membrii partidului au trecut de vârsta majoratului.

Clara: Las-o să vorbească! Ai venit cu o idee nouă?

Copila: Am venit să vă vorbesc despre violența domestică. A fost cândva o familie. Nu ştiu cât de fericită era, dar era mulțumită. Femeia muncea pentru a câştiga un amărât de salariu, era şi mamă, era şi soție, era şi menajeră. Avea o fată la care ținea enorm. Şi fata îşi iubea la rândul ei mama. Într-o zi, pe când încerca să satisfacă o mică dorință a fetei a fost bătută de soțul ei până ce a închis ochii pentru totdeauna. Copila a rămas singură. De fapt a rămas cu dragostea mamei ce o însoțeşte mereu.

Sonia: Da, un alt punct important al şedinței, violența domestică, e bine că ne-a amintit acestă fată.

Clara: De ce te-ai deghizat în băiat?

Copila: Pentru că pe stradă este greu. Băieții conduc. Fetele sunt maltratate.

Clara: Trăieşti pe stradă?

Copila: De un an, de când am rămas fără părinți. În casa mea s-a mutat un unchi violent ce a promis că va avea grijă de mine, dar principala lui grijă a fost băutura şi jocurile de noroc. A vândut casa mea părintească, ca să-şi achite datoriile, casa de care mă lega multe amintiri, amintiri aşa cum au fost ele, dar erau amintiri ce mi le-a furat. Nu a fost legal ce a făcut, dar nimeni nu m-a ascultat. Au reacționat aşa cum ați reacționt şi dumneavostră când am venit la acest sediu al femeilor. Mi s-a spus că sunt minoră.

Sonia: Da. Ea este femeia.

Clara: O să te ajutăm să-ți recapeți casa părintească, să-ți finalizezi studiile şi să te realizezi în viață. Totul depinde şi de ce îți doreşti tu.

Copila: Îmi doresc să împlinesc un vis.

Sonia: Orice vis se poate împlini, trebuie doar să îți doreşti acest lucru şi să lupți pentru el în orice moment, şi pe soare, şi pe furtună.

Copila: Din acestă cauză am încercat şi aici. Cred că am găsit într-un final ce căutam, un prieten care să mă ajute.

Clara: Aici vei avea mereu un prieten.

(Cofetăreasa vine la sediu.)

Cofetăreasa: Mii de scuze. Am întârziat.

Sonia: E bine că ai venit. Avem aici o fată ce are nevoie de

ajutor.

Cofetăreasa (către copilă) Tu?

Copila: Eu.

Sonia: Are nevoie de o locuință. Din câte mi-ai spus, locuieşti singură. Ai putea lua copila la tine câteva zile?

Cofetăreasa: Mi-ar plăcea să rămână cu mine. O s-o consider fiica mea. Eu nu am putut avea copii şi am fost părăsită de soț.

Sonia: O primă problemă am rezolvat-o. (către copilă) O să ai o locuință provizorie până recuperezi legal ce este al tău.

Copila: Mulțumesc.

Clara: Orice problemă, oricât de grea este, are o rezolvare.

(Uşa de la sala de şedințe se deschide şi intră un grup de femei cu pancarde pe care au pictat cu majusculă drepturile femeilor. Femeile s-au aşezat la masă scandând lozinci.)

Grupul de femei: Egalitate! Libertate! Dreptul la muncă şi educație!

(După ce s-au aşezat la masă şi au pus pancardele în fața lor au făcut linişte.)

Sonia: Mulțumesc că ați venit. Eram pregătită să vă prezint proiectul despre care v-am mai informat şi săptămâna trecută, un proiect prin care dorim să facem cât mai multe locuri de muncă pentru femei prin construirea unei fabrici de textile, să împiedicăm astfel migrarea în alte țări, dezbinarea familiei, educația deficitară a copiilor şi chiar violența ce apare datorită neajunsurilor, dar am ceva mult mai important să vă prezint. Acest proiect se va realiza în curând, cu toate că am întâmpinat dificultăți. Astăzi doresc să vă prezint o domnişoara care după ce a rămas fără niciun ajutor din partea părinților din pricina unei tragedii a avut curajul să zâmbească şi să nădăjduiască că va cuceri cununa de stele a vieții. A bătut la uşa sediului nostru cu încredere spunând că ea este femeia pe care o aşteptăm. Aşa este, rolul nostru este să ajutăm femeia. (Se adresează fetei.) Te rog să vii lângă mine! (Copila se ridică şi merge lângă Sonia.)

Copila: Eu sunt femeia. (Grupul de femei aplaudă.)

Indiferență

Personajele: Bătrâna, Femeia tânără, Femeia X, Bărbatul X, Femeia Y, Bărbatul Y, Mama bărbatului Y, Polițistul, Bărbatul cu geantă diplomat, Femeia cu fetița, Copilul 1, Copilul 2, Medicul, Asistenta, Doctorița, Băiatul 1, Băiatul 2, figuranți.

Actul I

Decorul: O stradă.

Personajele: Bătrâna, Femeia tânără, Femeia X, Bărbatul X, Femeia Y, Polițistul, Bărbatul cu geantă diplomat, Femeia cu fetița, Copilul 1, Copilul 2, figuranți.

(O femeie tânără cară un coş cu mere şi ajută în acelaşi timp o bătrână să meargă. La un moment dat bătrâna cade inconştientă, iar femeia tânără scapă coşul cu mere. Merele se rostogolesc pe stradă. În momentul în care merele se rostogolesc, pe lângă cele două femei trece un bărbat.)

Femeia tânără: Domnule! Domnule!

(Bărbatul le ocoleşte grăbit. Femei şi bărbați trec pe lângă cele două femei neajutorate din timp în timp.)

Femeia tânără: Vă rog să ne ajutați!

(Oamenii le ocolesc în grabă, alții mai iau câte un măr în trecere. Femeia tânără o masează în tot acest timp pe bătrână şi acesta deschide ochii.)

Femeia tânără: Mă poate ajuta cineva?

(Un domn care trecea cu o femeie se opreşte o clipă, însă femeia de lângă el îl ia de acolo.)

Femeia X: Vino! Nu înțelegi că nu este problema noastră?

Bătrâna: Înainte oamenii erau mai săritori, maică! Astăzi nu te mai ajută nimeni. Dacă eşti singur te lasă să mori pe marginea străzii ca un câine.

Femeia tânără: Telefonul! O să sun la spital să trimită o ambulanță. (Caută telefonul prin buzunarele hainelor. Îl găseşte.)

Nu funcționează. Am uitat să-l încarc.

(Un bărbat trece pe lângă ele.)

Femeia tânără: Domnule! Domnule!

(Bărbatul le ocoleşte. Femeia tânără se ridică de lângă femeia bătrână şi aleargă după bărbat. Ajunge lângă el şi îl atinge.)

Femeia tânără: Nu aveți un telefon? (Bărbatul o priveşte nedumerit.) Bunica se simte rău şi nu am un telefon să sun după ambulanță. (Bărbatul îşi priveşte cu atenție ceasul.)

Bărbatul X: E târziu. Am întârziat. (Pleacă.)

Femeia tânără: Îmi puteți împrumuta telefonul dumneavoastră? Vă rog!

Bărbatul X: E târziu. Cumpărați-vă telefon pe viitor!

(Femeia tânără revine lângă bătrână. Câteva femei trec pe acolo.)

Femeia Y: Ce ți-e şi cu țăranii aceştia? Pe unde trec fac numai mizerie. (către femeia tânără) Strânge şi tu merele acestea!

Femeia tânără: Nu aveți un telefon? Trebuie să sun după ambulanță.

Femeia Y: Telefon? După ce aduni mizeria poți să îndrăzneşti a cere un telefon. (către celelalte femei) Să mergem! Sunt nişte nespălate venite la oraş. Le-a doborât căldura.

(Femeia tânără adună repede merele în coş. După ce a terminat de adunat merele ce s-au risipit pe stradă s-a întors lângă bătrână.)

Femeia tânără: Cum te mai simți?

Bătrâna: Rău.

Femeia tânără: O să te duc la spital! O să reuşesc la timp acest lucru.

(Un polițist trece pe acolo.)

Polițistul: Nu aveți voie să vindeți mere aici!

Femeia tânără: Bunica mea se simte rău. Ne puteți ajuta cu un apel telefonic la ambulanță?

Polițistul: Ar fi bine să plecați cu merele de aici, altfel veți primi amendă.

Femeia tânără: Noi nu vindem mere. Bunicii mele îi este rău şi nu ne putem deplasa.

(Câțiva oameni trec prin zonă.)

Polițistul: Circulați! Circulați!

Femeia tânără: Să ne ajute cineva!

Bătrâna: Ce oameni nepăsători! Te lasă să mori. Nu mai pot, maică, nu mai pot! Nu-mi mai pot mişca mâna stângă şi picioarele.

Femeia tânără: Să ne ajute cineva!

Poliţistul: Circulaţi! Circulaţi!

(Îşi face apariţia un bărbat cu o geantă diplomat. Se apropie de poliţist.)

Bărbatul cu geantă diplomat: Ce se întâmplă aici?

Poliţistul: Unei femei îi este rău.

Bărbatul cu geantă diplomat (privind spre femeie): Tăranii aceştia nu vor să înţeleagă că ziua între orele 12 şi 16 nu au voie afară. Soarele este prea puternic pentru bătrâni şi oamenii care au probleme cardiovasculare. E plin spitalul de ei.

Bătrâna: Munca noastră e sub soare, domnule! Trebuie să muncim pământul ca să avem ce pune pe masă.

Bărbatul cu geantă diplomat (către poliţist): Şi parcă îi era rău. Văd că are glas.

Femeia tânără: Domnule doctor, vă rog să ne ajutaţi!

Bărbatul cu geantă diplomat: Nu sunt medic. Lucrez la spital. Sunt şofer pe ambulanţă.

Femeia tânără: Vă rog să mă ajutaţi să-mi duc bunica la spital!

Bărbatul cu geantă diplomat: Eu nu lucrez astăzi. Am şi eu o zi liberă pe săptămână şi doresc să stau liniştit. Sunaţi la urgenţe!

Femeia tânără: Vă rog să ne împrumutaţi telefonul dumneavoastră! Telefonul meu nu funcţionează.

Bărbatul cu geantă diplomat: Mă grăbesc. Rugaţi pe altcineva. (Pleacă.)

Bătrâna: Nu ne ajută nimeni?

Femeia tânără: O să găsesc pe cineva.

Bătrâna: Câtă nepăsare! Când eram tânără oamenii se ajutau unii pe alţii, chiar şi la oraş erau altfel.

Femeia tânără: De ce s-ar mai ajuta unii pe alţii când s-au obişnuit să trăiască nepăsători? Oamenii de la oraş nu se deranjează nici apă să scoată din fântână, nici nu aleargă după ea la izvor. Le-au adus apa în casă. Pornesc robinetul şi au apă, vine apa la ei, nu se duc ei după apă.

Bătrâna: Aş bea puţină apă. Nu e o fântână în apropiere să-mi aduci apă?

Femeia tânără: Oamenii de la oraş nu au fântâni. Ei nu cunosc darurile pământului şi nu-l mângâie primăvara cu sapa şi plugul ca acesta să dea rod. O să cumpăr apă din apropiere. Mă întorc imediat

Bătrâna: Nu pleca! Nu-mi mai este sete. Rămâi cu mine! Poate mor.

Femeia tânără: Nu mai vorbi aşa. O să ne descurcăm noi şi printre sraini.

Bătrâna: Mai prietenoşi sunt copacii decât oamenii. Când sunt obosită, după o zi de lucru, dacă caut sprijin la un copac, acesta mă ajută să nu cad. Oamenii se depărtează de tine şi te lasă să te loveşti. Copacul stă neclintit întinzându-ţi crengile bogate.

(Poliţistul se depărtează. Câteva momente nu mai trece niciun om.)

Femeia tânără: E linişte. Mă duc să cumpăr apă.

Bătrâna: Apa e de vânzare aici?

Femeia tânără: Da.

Bătrâna: Unde s-a mai pomenit să baţi la poarta vecinului după apă şi acesta să-ţi ceară bani?

Femeia tânără: Nu bat la poarta nimănui, o să merg la un magazin.

Bătrâna: Au ajuns să vândă şi apă la magazin. Cine ştie ce mai vând în viitor ca să facă bani?

Femeia tânără: Poate vor pune impozit şi pe aer.

Bătrâna: Nu mai trece nimeni.

Femeia tânără: Vin imediat. Mă duc după apă.

(Femeia tânără pleacă. Cât timp este plecată trece pe acolo o femeie cu o fetiţă.)

Femeia cu fetiţa: Ce ruşine! S-a îmbătat şi acum zace în mijlocul drumului.

Bătrâna: Ce-am ajuns! Acum sunt acuzată că am consumat tărie, eu, eu care n-am pus buzele pe aşa ceva niciodată. (peste un timp) Nu mai vine. (Câţiva oameni trec pe lângă bătrână, o privesc, după care îşi văd de drum. Femeia tânără revine cu o sticlă de apă.)

Femeia tânără: A fost cam departe magazinul.

(Femeia tânără îi dă bătrânei să bea apă. Bătrâna bea cu greu puțină apă.)

Bătrâna: Stropeşte-mă puțin pe față şi pe mâini, poate-mi revin! (Femeia tânără îi ascultă rugămintea.)

(Doi copii aleargă unul după altul trecând pe lângă cele două femei.)

Femeia tânără: Mergeți să vă jucați în alt loc! Bunica mea e bolnavă şi o deranjați!

Copilul 1: (râzând) Dacă este bolnavă, de ce nu stă acasă?

(Copilul 2 îl prinde pe Copilul 1, iar acesta se smuceşte din prinsoare cu putere. Copilul 2 aleargă din nou după Copilul 1, iar acesta sare peste bătrână. Copilul 2 face şi el acelaşi lucru.)

Femeia tânără: Potoliți-vă!

Copilul 2: Nu ați găsit alt pat, decât strada? Sunteți oameni ai străzii?

Femeia tânără: Suntem oameni ce merită respectul celor din jur.

Copilul 2: (alergând şi râzând) Ce-i acela respect?

Femeia tânără: Opusul a ceea ce faceți voi.

(Copiii continuă să râdă şi să alerge. În joaca lor unul dintre copii îşi pierde telefonul. Fără să sesizeze pierderea telefonului pleacă din locul unde se află cele două femei.)

Femeia tânără: Într-un final e linişte. Cum te mai simți, bunico?

Bătrâna: Încă nu am murit.

Femeia tânără: Cum poți să vorbeşti aşa? O să mergem la spital şi o să te faci bine. (Femeia tânără observă telefonul pierdut de copii. Se duce spre obiectul pierdut şi îl ridică.) Copiii au pierdut un telefon. (Aleargă să-i caute.) Copii! Copii! (Se întoarce.) Nu i-am găsit. (Se aşează lângă bătrână cu telefonul în mână.)

Bătrâna: (privind-o) Acum ai un telefon.

Femeia tânără: (privind telefonul) Aşa este, dar nu am cerut voie nimănui să mă lase să apelez de pe el. (se joacă cu telefonul o clipă) Până la urmă este vorba de viața bunicii. O să apelez la 112. Cred că acesta este numărul de telefon pentru urgențe. (Formează numărul.) Sună! Bună ziua! Bunica mea se simte rău. A căzut pe

stradă. Care stradă? O stradă din Reşiţa. Nu cunosc oraşul. O clădire ca punct de reper? Da. Agenţia Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Caraş-Severin. Mulţumesc. (Închide telefonul.) Vor ajunge curând.

(Copiii revin la locul de joacă. Copilul 1 observă telefonul pierdut în mâna femeii.)

Copilul 1: L-am găsit. Femeia aceasta mi-a furat telefonul. (Îl smulge din mâna femeii.) Hoaţelor!

Femeia tânără: Nu ţi-am furat telefonul. L-ai pierdut. Când am observat telefonul v-am căutat.

Copilul 1 (cercetează telefonul): Aţi îndrăznit să-mi atingeţi telefonul? Ar trebui să chem poliţia, dar nu mă cobor la nivelul vostru.

Copilul 2: Până la urmă sunt nişte hoaţe.

Femeia tânără: L-am împrumutat o clipă. O să vă plătesc apelul.

Copilul 1 (scârbit): Să plecăm de aici.

Bătrâna: O să vină ambulanţa?

Femeia tânără: Da. E pe drum. O să ajungă curând.

Actul II

Decorul: Un cabinet medical unde au prioritate urgenţele. În cabinet se află un birou, două scaune, un scaun în faţa biroului, un pat, un dulap şi ceva aparatură medicală. Lângă cabinetul medical, în partea stângă, se află un coridor unde sunt amplasate câteva scaune pe care pot aştepta pacienţii.

Personajele: Bătrâna, Femeia tânără, Bărbatul Y, Mama bărbatului Y, Medicul, Asistenta, Doctoriţa, Băiatul 1, Băiatul 2.

(Bătrâna este întinsă pe scaune în faţa cabinetului. Femeia tânără stă lângă bătrână şi aşteaptă. În cabinet se află medicul, o asistentă, Bărbatul Y, Mama bărbatului Y întinsă pe pat, pentru că i se facea un EKG de către asisentă. Medicul citeşte rezultatul.)

Medicul: Se observă o îmbunătăţire. O să-i prescriu câteva medicamente care trebuie luate ca şi până acum. (Se aşează la masă şi scrie o reţetă.)

Asistenta (către femeia ce-a fost examinată): Vă puteţi ridica.

Medicul (se ridică şi se apropie de fiul femeii): Aceasta este rețeta.

Bărbatul Y: Mulțumesc, domnule doctor. (Îi pune doctorului în buzunar o bancnotă.)

Medicul (prefăcându-se că nu doreşte bancnota): Lasă, lasă, lasă! (merge pe scaunul de la birou cu bancnota în buzunar.)

(Băratul Y şi mama lui părăsesc cabinetul.)

Bărbatul Y: Mulțumim.

(Pe coridor bărbatul observă un scaun liber.)

Bărbatul Y (către mama sa): Aşteaptă-mă aici pe scaun! O să vin imediat. Mă duc să cumpăr medicamentele de la farmacia spitalului.

Mama bărbatului Y (aşezându-se pe scaun): Să nu stai mult!

Bărbatul Y: O să vin imediat.

Femeia tânără (către mama bărbatului Y): Mai sunt pacienți în cabinet?

Mama bărbatului Y: Nu.

(Femeia tânără bate la uşă şi intră în cabinet.)

Femeia tânără: Bună ziua.

Medicul: Aşteaptă! Vă chem eu!

Femeia tânără: Bunica mea se simte foarte rău.

Medicul: Aşteaptă.

(Femeia tânără se întoarce pe coridor.)

Asistenta: E posibil să fie un alt țăran certat cu apa ce miroase a transpirație de la o poştă.

Medicul: Mergi să vezi despre ce este vorba!

(Asistenta se duce pe coridor.)

Asistenta: Ea este bolnava?

Femeia tânără: Da.

Asistenta: Aşteptați! O să se ocupe şi de voi cineva curând. (Priveşte coşul cu mere de lângă scaunele de pe coridor.) Cu mere veniți voi la doctor? (Intră în cabinet dezgustată.)

Medicul: Ei?

Asistenta: O pacientă cu hemipareză.

Medicul: Să aştepte! (Se ridică de la birou şi o ia pe asistentă în brațe.) Mi-a fost dor de tine. De ce eşti rea şi nu îți faci timp să ne întâlnim?

Asistenta: Dumnevoastră sunteți căsătorit, aveți şi copii mari, nu aveți gânduri onorabile în ceea ce mă priveşte.

Medicul: Între mine şi nevastă nu mai se întâmplă nimic. A trecut o lună şi nu am mai cunoscut-o, dar la biserică ştie să alerge. Cine ştie dacă se duce la biserică sau în brațele altui bărbat?

Asistenta (trăgându-se din brațele doctorului care o mângâia şi încerca să o sărute): E păcat.

Medicul (râzând): Păcat?

Asistenta: Soția dumneavoastră se roagă pentru binele familiei.

Medicul: Din această cauză ține mereu sărbătoare şi nu se prea îndeamnă la muncă prin casă.

Asistenta: Poate e obosită fizic sau psihic. Ar trebui să vorbiți cu ea, poate o să rezolvați problemele.

Medicul (o prinde în brațe pe asistentă şi o trânteşte pe birou): Nu ai idee ce mult te iubesc! Scumpii meu. (O sărută pe gât în timp ce aistenta încearcă să scape.)

(Se aud bătăi în uşă. Medicul se ridică de pe victimă şi aceasta se ridică de pe birou.)

Medicul: Intră!

Femeia tânără: Domnule doctor, bunica mea se simte foarte rău!

Medicul: Iarăşi voi? Adu-mi cardul de sănătate, pe urmă mă voi ocupa de ea.

Femeia tânără: Nu am cardul de sănătate.

Medicul: Atunci nu vă pot ajuta.

Femeia tânără (cu lacrimi în ochi): Vă rog să aveți milă de bunica mea. Am fost cu ea la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Caraş-Severin ca să-i facă pensie de urmaş, fiindcă bunicul meu a decedat. După ce am plecat de acolo bunicii i s-a făcut rău.

Medicul: Alergați după bani cu un picior în groapă. Aşteptați! O să văd ce pot să fac.

(Femeia tânără se întoarce pe coridor.)

Medicul: Poate au bani.

Asistenta: Un coş cu mere.

Medicul: Ce să facă cu merele? Țărani! Ştiu să vină cu brânză

puturoasă, țuică şi acum cu mere.

(Medicul scrie ceva în nişte fişe. Asistenta aranjează medicamentele în dulap.)

Mama bărbatului Y: Încercați să-i dați ceva bani.

Femeia tânără: Nu avem bani, numai ce am trecut printr-o înmormântare.

Mama bărbatului Y: Atunci este rău. Când nu le dai bani se prefac că se uită la tine şi te lasă să mori.

Femeia tânără: Şi cu bani te lasă să mori. Tatăl mătuşii mele a murit cu zile şi cu bani. S-a întâmplat înainte de 1989. Era Anul Nou. Tatăl mătuşii a făcut o infecție la plămâni şi nicio farmacie nu era deschisă. Cel mai apropiat spital era foarte departe. Au încercat să obțină antibiotice dintr-un sat unde ştiau că este o farmacie amenajată într-o casă, dar femeia ce se ocupa de vânzarea medicamentelor nu a binevoit să-i ajute, indiferentă la rugăminți, lacrimi şi bani.

Mama bărbatului Y: Alte vremuri au fost atunci.

Femeia tânără: Acum sunt vremuri şi mai cumplite. Omul este robul banului. Nu mai există omenie. E atâta lăcomie în lume, invidie, încât s-ar mânca unii pe alții.

Mama bărbatului Y: Nici atunci nu a fost bine. Măcar acum eşti liber. Atunci îți era teamă de fiecare cuvânt ce-l rosteai, ca să nu fie interpretat greşit de securitate.

Femeia tânără: Cât trebuie să mai aşteptăm?

(Bărbatul Y se întoarce.)

Mama bărbatului Y: Ce mult ai stat!

Bărbatul Y: M-am întâlnit cu un prieten. E internat. Să mergem. (Cei doi pleacă.)

Mama bărbatului Y: Sănătate!

Femeia tânără: Sănătate! (Se aşează pe scaunul eliberat)

(Medicul utilizează telefonul de pe birou.)

Medicul: Da. Să vină doi băieți cu o targă şi medicul neurolog.

(Pe coridor apar doi băieți. O iau pe bătrână şi o pun pe targa ce au adus-o cu ei.)

Băiatul 1: O să o ducem în cabinet.

Băiatul 2: Aşa am primit dispoziție.

(Vine între timp şi medicul neurolog.)

Băieții: Bună ziua, doamna doctor!

Doctorița: Poftiți cu ea în cabinet!

(Intră cu toții în cabinet, inclusiv femeia cea tânără. O așează pe bătrână pe pat și doctorița ajutată de asistentă o investighează. Băieții pleacă. Îi fac o injecție și îi pun o perfuzie.)

Doctorița: Să o lăsați aici un timp. E necesar să fie supravegheată.

Femeia tânără: Mulțumesc. Aș putea să îndrăznesc să vă ofer câteva mere. Le am la mine întâmplător. Le-am primit de la cumnata mea. M-am întâlnit cu ea în gară. Vi le ofer cu tot dragul.

Doctorița (râzând): Le poți lăsa domnului doctor lângă birou. Îi fac foarte bine merele.

(Femeia tânără pune coșul cu mere lângă birou, pe urmă merge lângă bătrână.)

Medicul: Ți-ai găsit de glumă cu mine?

Doctorița (aranjând niște fișe pe birou, în fața medicului): Merele sunt foarte sănătoase. Întăresc piciorul. Nu mai este nevoie să iei prostii.

Medicul: Ce prostii?

Doctorița: Prostii.

Medicul: Nu înțeleg?

Doctorița: Prostii ce-ți dau putere ca-n tinerețe.

Medicul: N-ai tu idee ce puternic este piciorul acela?

Doctorița (zâmbind): Chiar funcționează?

Medicul: Funcționează perfect.

Doctorița: Mai mult pe acasă sau prin străinătate?

Medicul: Mai mult prin străinătate.

Doctorița: În urmă cu cinci ani când alergai după mine era cam bleg.

Medicul: Mai iau și eu prostii din când în când.

Doctorița: Până la urmă iei prostii?

Medicul: După o rețetă proprie.

Asistenta (ce observa starea pacientei pe aparate): Se întâmplă ceva ciudat.

(Doctorița și medicul se apropie de bătrână și încearcă să o stabilizeze.)

Bătrâna: Am văzut îngeri. Da, mulți îngeri. Erau mari și aveau

nişte aripi ce măturau totul în jur.

Doctorița (către femeia tânără): Vă rog să aşteptați pe coridor până o sabilizăm.

(Femeia tânără merge pe coridor cu sufletul îndoit.)

Doctorița: O pierdem.

Asistenta: Ce se întâmplă?

Medicul: A murit.

Doctorița (către asistentă): Cheamă băieții şi anunță familia. Nu se mai poate face nimic. A ajuns prea târziu la spital.

(Doctorița părăseşte cabinetul. Pe coridor este oprită de femeia cea tânără.)

Femeia tânără: Cum se simte bunica mea?

Doctorița: O să primiți imediat informații. (Pleacă.)

Medicul (către femeia cea tânără, ieşind din cabinet): Poți merge în cabinet. Bunica ta nu mai este printre noi.

Femeia tânără (intrând în cabinet şi alergând spre pat): Bunico! Bunico! (Plânge şi îi scutură mâinile.) Indiferența oamenilor te-a omorât. (Se aşează în genunchi şi îşi pune capul pe patul unde se afla bunica ei.) Nu te-am putut ajuta.

(În cabinet intră cei doi băieți cu o targă. Băiatul 1 o ridică pe tânăra femeie de lângă patul unde se afla corpul neînsuflețit.)

Femeia tânără: Unde o duceți?

Băiatul 1: La morgă. Nu o să i se facă autopsie, pentru că s-a stabilit cauza morții şi mai este şi bătrână pe deasupra. O să o puteți ridica ca să vă ocupați de funeralii după ce aveți toate actele necesare.

Femeia tânără: Ce acte?

Băiatul 1: O să vă comunice medicul.

(Băieții iau trupul neînsuflețit.)

Asistenta (către femeia îndurerată): Vă rog să aşteptați pe coridor. Trebuie să dezinfectez locul. O să primiti toate informațiile curând.

Femeia tânără: Ce informații?

Asistenta: Despre actele necesare şi costul lor.

(Femeia tânără părăseşte cabinetul şi se aşează pe un scaun aflat pe coridor.)

Femeia tânără: Ce ți-e şi viața aceasta!

Ana-Cristina Popescu
Sinusoide

Eu sunt Alexandru

Piesă într-un act

Scena I

Decorul: O morgă dotată cu o masă îmbrăcată în faianță, pe masă câteva instrumente, o targă, imaginea unor congelatoare de fundal, câteva scaune într-un colț.

Personajele: Alexandru, Femeia, Doctorul, Femeia Nebună, Femeia gravidă, Polițistul, Femeia de serviciu.

Alexandru (pe un scaun, lângă el, pe un alt scaun, mai multe foi şi chitanțe): Eu sunt Alexandru. De ceva timp încerc să evadez din cerc, însă mă rătăcesc cu fiecare rotire, mai profund, pe urmă mă izbesc puternic de fiecare punct, alunec şi cad pe o altă axă. Sunt într-o continuă cădere şi rotație. Am înțeles. Din cerc nu poți să fugi. Eu totuşi încerc acest lucru. Cred că noi, ființele vii, ne-am născut într-un cerc. (Studiază nişte chitanțe şi foi.) Atâta hârtie pentru nimic, pentru cineva care nu mai există, s-a dus, îl pregătim ca să-l ascundem sub pământ. De trei ani mă pierd printre ele. M-am angajat la o firmă de servicii funerare, singurul loc de muncă disponibil în acel moment crunt al existenței mele, momentul când mi-au murit cei dragi într-un accident. M-a văzut patronul firmei la care lucrez în prezent cum îi spăl şi îi aranjez pentru ultimul drum. A considerat că am talent şi mi-a spus că ar avea nevoie de un om ca mine la firmă. Am acceptat. Ce altceva puteam să fac? Eram şomer. Din acea zi mă rotesc printre cadavre şi chitanțe. Aranjez mortul, tai chitanța, îl predau familiei pentru funeralii. Parcă aş fi Charon ce aşteaptă să primească moneda spre a-i trece râul către lumea umbrelor. De fapt sunt mai prigonit decât luntraşul din mitologia greacă. Eu spăl cadavrele, eu le îmbrac, eu le fac să arate respectabil, pe urmă primesc moneda, tai chitanța şi le transport la capelă. (Lasă foile şi se apropie de masă.) Aici sunt

chinuite cadavrele. (Ia o foarfecă chirurgicală, o studiază, pe urmă un ac, o daltă, un ferăstrău.) Vă imaginați ce rol are ferăstrăul şi dalta? (râde) E cumplit. (Lasă obiectele şi începe să se plimbe.) Astăzi s-au adunat prea mulți morți. În fiecare congelator e câte un mort. Pe toți, dar pe toți i-am făcut să arate bine. Acum aştept ca familia fiecărui decedat să vină cu actele ca să le predau ultima opera de artă. Trist. Până la urmă e şi asta e o artă. N-aveți idee ce teribil este să lucrezi cu morții! Nu te ascultă, se lasă greu când încerci să potriveşti pe trupul lor haine sau încălțăminte. (Se plimbă.) Da. Am pățit ceva straniu. Simțurile mele au devenit foarte încăpățânate de când cu noul meu loc de muncă. Simt mirosul morții cu ceva timp înaintea evenimentului. E crud, foarte crud! V-aş întreba pe voi ceva. Dacă viața ar fi un miros câți dinte voi l-ați percepe şi ați alerga după el pentru eternitate? (ascultă) Viața nu are miros? Vă înşelați. Şi viața şi moartea au miros, totul este să ne ascuțim simțurile. Să vă explic! De fapt ce să vă explic? (ascultă) Mirosul vieții? Oricum nu veți înțelege. Pentru a-l înțelege trebuie să-l simțiți. El curge, curge prin toate particulele, se roteşte ca într-un cerc. (Se plimbă.) Am încercat să scriu un text, un text despre povara cercului, dar nu-i găseam titlul. Inițial m-am orientat spre un titlu banal „Un cerc de la naştere la moarte." (Apare o femeie.)

Femeia: Bună ziua!

Alexandru: Bună ziua! Aveți actele?

Femeia: Ce acte?

Alexandru: Actele pentru ridicarea corpului celui decedat.

Femeia: Eu am greşit drumul, m-am rătăcit. Am fost să-mi vizitez o prietenă la maternitate, la etajul VI, pe urmă am coborât prea multe scări.

Alexandru: Ați ajuns la morgă.

Femeia: Am observat. M-am învârtit pe scări, pe coridoare, am coborât şi am ajuns aici. E bine că nu m-am aflat singură în acest loc. M-aş fi speriat simțind răceala morții fără o vietate alături.

Alexandru: Aşa este la început. Toți ne speriem, pe urmă ne obişnuim. E ca într-un cerc, un cerc de a cărui povară încercăm să

scăpăm toată viața, iar la final constatăm că nu am făcut niciun pas în afara lui.

Femeia: V-am auzit vorbind despre un cerc, un cerc de la viață la moarte.

Alexandru (zâmbind): Aşa este viața omului, un cerc de la viață la moarte, unul se naşte, altul râde, unul moare, altul plânge.

Femeia: Da. Suntem prizonierii unui cerc.

Alexandru: Dacă ai avea timp ți-aş explica.

Femeia: Aici? La morgă?

Alexandru: E cel mai potrivit loc. Vino!

(O ia de mână şi o duce spre scaune. Se aşează şi el, dar şi femeia. Alexandru îi arată foile cu însemnările lui.)

Femeia (citind de pe foi): Povara cercului.

Alexandru: Un posibil titlu. De o săptămână caut un titlu pentru un text despre viață şi moarte, un titlu ce nu-l găsesc.

Femeia (citeşte de pe foi): Evadare din cerc.

Alexandru: În momentul în care omul e conştient de povara cercului încearcă să evadeze din el.

Femeia: A reuşit cineva să evadeze din cerc?

Alexandru: Da.

Femeia: Cine?

Alexandru: Artiştii.

Femeia: Artiştii?

Alexandru: Ei reuşesc să rupă cercul, să zboare în exteriorul lui, să culeagă stelele, pe urmă sunt zdrobiți de câte o rază de lună, cad în punctul din care cercul îşi trasează multitudinea de puncte şi închid ochii obosiți de povara clipei din văzduh.

Femeia: Eu am cunoscut un bărbat. L-am iubit mult. Aş fi făcut orice pentru el, puteam merge până la sacrificiul suprem. El profita de acest lucru. L-am auzit cândva spunându-i unui prieten că n-o să-mi ceară niciodată luna, se mulțumeşte doar cu razele ei.

Alexandru: Din cauza aceasta mai eşti în viață. A cules doar razele lunii până ți-ai pierdut strălucirea, pe urmă te-a aruncat la coş ca pe o floare ofilită.

Femeia: Am obosit la un moment dat.

Alexandru: Iar el văzând că luna a rămas fără raze a plecat.

Femeia: A plecat departe. Nu şi-a întors o clipă capul. L-am urmărit cu privirea până s-a pierdut în zare. A zburat. Eu am rămas uscată şi singură.

Alexandru: Un cerc obscur.

Femeia (citind de pe foi): Cetățenii din cercul obscur.

Alexandru: Trăim într-un cerc întunecos. Lumina nu poate pătrunde cercul nostru. Totul este nedesluşit, neînțeles.

Femeia: Cât adevăr!

Alexandru: Credeam într-un timp că e cel mai potrivit titlu pentru text, dar m-am înşelat. Eu încerc o evadare din cerc, nu pot accepta întunericul din jur şi vreau să evadez, să culeg stelele, dar să nu mă mai întorc în punctul central pentru a mă dizolva.

Femeia (citind): Cu mintea pe cerc.

Alexandru: Doar atunci când te concentrezi puternic reuşeşti să treci dincolo de cerc, însă în momentul în care luneci ajungi prizonierul ochiului ce te soarbe pentru totdeauna.

Femeia: Robul cercului.

Alexandru: Cercul osândei.

Femeia: Suntem osândiți la moarte. Pretutindeni se simte mirosul ei dulceag.

Alexandru: Cercurile durerii.

Femeia: A fost dureroasă plecarea lui

Alexandru: Doare naşterea, despărțirea, moartea, dor florile şi spinii, dor apele, vântul şi stelele.

Femeia (răsfoind filele aruncate pe scaun): Rugăciunea în cerc.

Alexandru: Am încercat să mă rog. O secundă am crezut că rugăciunea a rupt cercul, dar săgeata galbenă s-a întors la mine.

Femeia (aruncând o filă pe podea, cu ochii pe o altă coală): Viața în cerc.

Alexandru: Suntem condamnați să viețuim în cerc, cercul osândei noastre, cercul fructului oprit.

Femeia (aruncând filă după filă): Alerg în cerc. Merg în cerc.

Alexandru: Suntem mereu în mişcare şi nu reuşim să evadăm

dincolo de cerc.

Femeia: Priveşte dincolo de cerc!

Alexandru: Aceasta este durerea cea mai mare, să priveşti dincolo de cerc, să priveşti cum lumina se depărtează de tine şi viaţa ţi se scurge treptat. Eu văd acest lucru zi de zi. De trei ani mă zbat în acelaşi năvod.

Femeia (citind şi aruncând filele): Cercul financiar.

Alexandru: Am avut un prieten. Mamă, ce încurcături financiare s-au înnodat în viaţa lui! A făcut un împrumut la bancă, pe urmă a pierdut serviciul, s-a împrumutat iar şi iar, din eşec în eşec a mers. Acum doarme prin parcuri. A pierdut tot. Îl mai întâlnesc la câte un priveghi. Acolo stă până ce pleacă ultimul om venit să-şi ia rămas bun de la cel care nu mai e printre cei vii. Mai mănâncă şi el câte o bucată de cozonac. Viaţa lui a devenit o ruină.

Femeia: Ruine!

Alexandru: Ruine şi umbre!

Femeia: Împrumutul! Greşeala!

Alexandru: Ruina a ceea ce a fost şi umbra a ceea ce a devenit.

Femeia (citind şi aruncând alte foi): Cercurile foametei.

Alexandru: De trei ani îi observ.

Femeia: Pe cine?

Alexandru: Pe mizerabili.

Femeia: Care mizerabili?

Alexandru: Pe cei care n-au ce mânca, pe cei care nu au unde sa-şi plece capul pentru odihnă.

Femeia: Au pierdut tot.

Alexandru: Şi cei care se ascund în spatele unor ziduri plâng de foame şi sunt pe cale să piardă totul.

Scena II

(Un doctor duce la morgă o femeie într-un scaun cu rotile, legată într-o cămaşă de forţă. Alexandru şi femeia abandonează foile şi se uită la cei doi.)

Doctorul: Aici este.

Femeia nebună (urlând şi zbătându-se): Lasă-mă să-l văd!

Doctorul: Nu ştiu în ce congelator l-au pus pe colegul meu.

Femeia nebună: Lasă-mă! O să-l caut!

Doctorul: A murit încercând să te ajute.

Femeia nebună (calm): Sunt vinovată. Doar eu sunt vinovată! L-am omorât, pentru că nu m-a înțeles. (urlete femeii nebune)

(Doctorul scoate din buzunar o seringă şi o injectează pe femeie. Alexandru se apropie de femeia nebună şi se aşează în genunchi în fața scaunului cu rotile, sprijinindu-se de mânerele acestuia şi privind-o.)

Alexandru: Tu?

Femeia nebună (cu privirea tulbure): Cine sunt eu?

Alexandru: Credeam că ai murit. În urmă cu trei ani mi s-a comunicat că ai murit. De ce?

Femeia nebună: Cine sunt eu?

(Doctorul încearcă să ia femeia nebună, dar Alexandru ține de scaun.)

Alexandru: Trăieşte! (îi atinge fața cu mâinile)

Femeia nebună (îşi trage capul pe spate): Cine eşti? Cine sunt eu?

Doctorul: Eşti soția colegului meu care-a murit!

Alexandru: Este soția mea despre care mi-ați spus că a murit în urmă cu trei ani!

Femeia nebună (privindu-l pe Alexandru): Soția ta?

Alexandru: Nu-ți mai aminteşti?

Femeia nebună: Accidentul. Copiii. Mama. Doream să uit tot, să fiu altă persoană, să iau viața de la început, pe o altă cale.

Alexandru: Ai ales calea şerpuită, calea vicleniei, a umbrei, nu calea dereaptă a emirului de care erai foarte încântată când îmi recitai „Noapte de decemvrie“ a scriitorului Alexandru Macedonski. Nu ai ales să te bucuri de lumina stelelor, ci de iluzia de-o clipă a razei lor.

Femeia nebună: Când stelele au dispărut în ceață a apărut el, doctorul. Am refuzat să le mai caut. Ce rost avea? Doctorul m-a ajutat să uit şi să mă bucur de licuriciul de-o clipă.

Alexandru: Te-a ajutat să mă uiți?

Femeia nebună: Cine eşti tu?

Alexandru: Eu sunt soțul tău, nu doctorul!

Femeia nebună: Doctorul, el m-a ajutat să uit!

Alexandru: Care doctor?

Doctorul (trăgând de scaun): Să mergem!

Alexandru (ținând scaunul): Trăieşti! N-o să-i mai las să-ți facă rău!

Femeia nebună: Nu mi-a făcut nimeni rău. Eu am făcut rău tuturor celor din jurul meu. Pe cine-am atins, am uscat, l-am uscat precum arde fulgerul un arbore aflat în putere.

Alexandru: Atunci de ce te-au legat într-o cămaşa ca pe nebuni, dacă nu ți-au făcut rău? Tu erai o femeie rațională.

Doctorul: Să mergem! (acelaşi joc al scaunului)

Alexandru: Nu mergeți nicăieri, până nu aflu adevărul!

Doctorul: Ce adevăr? Colegul meu s-a îndrăgostit de soția ta şi a ajutat-o să uite tragedia vieții ei.

Alexandru: A sedus-o.

Doctorul: A ajutat-o.

Alexandru: Doar eu aveam dreptul s-o ajut.

Doctorul: Bărbații nu sunt stăpânii femeilor, ca să ceară drepturi. A apus vremea când soția nu avea voie să facă un pas fără acordul soțului.

Alexandru: Nu eram stăpânul ei. Eram cel mai bun prieten al ei, iar ea prietena mea cea mai bună. (către femeia nebună) Cum ai putut uita prietenia noastră? De ce ai lăsat dragostea noastră să moară?

Femeia nebună: L-am omorât pe doctor. Eu l-am omorât. I-am picurat venin în cafea. Acum trebuie să fac pe nebuna.

Alexandru: Chiar ai omorât un om?

Femeia nebună: Un om ce s-a dat drept soțul meu când eu refuzam, de durere, să-mi amintesc cine sunt.

Alexandru: Eşti pierdută.

Femeia nebună: Am pierit în urmă cu trei ani într-un accident.

Femeia (care între timp a răsfoit foile de pe scaune aleargă spre

ei): Cotangentă pe semicerc.

Alexandru: Nu am rezolvat nimic. Priveşte! (îi arată mâinile pe care avea formule matematice tatuate, reacţii chimice, figuri geometrice)

Femeia (atingând mâinile lui Alexandru): Câtă ştiinţă! Câte calcule!

Alexandru: Fără rezultat.

Femeia: Cărarea şerpuită a vieţii?

Alexandru: Nu.

Femeia: Doctorul?

Alexandru: El a refuzat truda, cărarea cea dreaptă şi a murit înveninat după o clipă iluzorie.

Femeia: A fost otrăvit de mersul şerpuit.

Femeia nebună (râde): Sunt liberă!

Alexandru: Eşti osândită.

Doctorul: Suficient!

Femeia (citind de pe o foaie care o avea la ea): Cercul spovedaniei.

Femeia nebună (râde): M-am spovedit. Ieri m-am spovedit. A venit un preot să se roage pentru bolnavi şi m-a ascultat. Mi-am plâns păcatele. (plânge)

Femeia: Cercul mântuirii.

Doctorul: Omori şi aştepţi să fi iertat?

Femeia nebună: Înşelătoria.

Femeia: Cercul diabolic.

Alexandru: Totul se roteşte. Toate pornesc dintr-un punct şi când ai nălucirea că ai depăşit cercul, te reîntorci în acelaşi punct.

Femeia nebună: Duminică mergem la biserică, Alexandru?

Alexandru: La biserică? Duminică? Ce mult timp a trecut!

Femeia nebună: Muzica! Îngerii cântă!

Alexandru: Totul e o muzică.

Femeia: Muzica cerului.

Alexandru: Cercul pe note muzicale.

Femeia: Fiecare om are muzica lui.

Alexandru: Cercul lui muzical.

Femeia nebună: Văzduhul cântă.

Doctorul: Sunteți nebuni.

Femeia nebună: Ascultați! Scârțâitul răcitoarelor! Ce muzică! Totul geme, scârție, se ondulează.

Alexandru: Cântă!

Femeia: Muzica fiecărui lucru.

Femeia nebună (către doctor): Ascultă-ți muzica!

Doctorul: Să mergem! (acelaşi joc, trage de scaun, atât el cât şi Alexandru)

Femeia (oprind la rândul ei scaunul smuls cu greutate de doctor): Cercul celest.

Alexandru: Omului nu-i este destinat un astfel de cerc.

Femeia nebună: Un cerc, un pătrat şi o minte diabolică.

Doctorul: Să mergem! (reuşeşte să plimbe scaunul câțiva paşi)

Alexandru (din nou în fața femeii nebune): Mă recunoşti?

Femeia nebună: Omul cu multe, cele mai multe defecte!

Alexandru: Molier spunea „Oricâte calități am avea, lumea se uită numai la defecte."

Femeia nebună: Cercul.

Femeia: Din nou în cerc. Defectele şi cercul.

Alexandru: Calitățile te ridică deasupra cercului.

Femeia (rupând ultima foaie): Omul din afara cercului.

Alexandru (aleargă după bucățelele de hârtie): Ai rupt-o! Chiar pe ultima ai rupt-o! Ai distrus orice posibilitate de evadare.

Femeia: Te-am ajutat să te depărtezi de cerc.

Alexandru: Mi-am pierdut cercul. Am pierdut orice protecție.

Femeia: Dar îți doreai să evadezi din cerc?

Femeia nebună: În ciuda defectelor el e mereu în afara cercului.

Alexandru (se lasă să cadă pe podea): Omul din afara cercului.

Femeia nebună: Iarăşi te joci cu cercul!

Alexandru: Priveşte dincolo!

Femeia: De cerc?

(Alexandru se ridică şi aleargă după o insectă. Îşi scoate pantoful şi începe să lovească locurile unde acesta se aşează, până

ce o prinde şi o omoară.)

Doctorul: Cum a reuşit să pătrundă bondarul aici?

Femeia: L-ai omorât. Ce ai rezolvat cu acest lucru?

Alexandru: Nu mai deranjează pe nimeni.

Femeia: Şi mai vorbeai de cerc.

Alexandru: Nu ai observat? Se rotea în cerc şi cânta.

Femeia nebună: Oare muzica se roteşte în cerc?

Scena III

(La morgă vine un poliţist însoţit de o femeie gravidă.)

Femeia gravidă (se apropie de doctor şi de femeia nebună): Criminalilor! Mi-aţi omorât tatăl!

Poliţistul: O să-şi primească pedeapsa pentru ce au făcut. Nebunia nu este un refugiu, iar cel care a fost cu ideea e făptaşul principal.

Femeia: Ce s-a întâmplat?

Femeia gravidă: Doctorul acesta s-a îndrăgostit de nebună, iar nebuna a considerat că e mai bine să-mi omoare tatăl care s-a milostivit de ea şi a luat-o de soţie.

Alexandru: De soţie? Cum e cu putinţă?

Femeia gravidă: S-a îndrăgostit ca un adolescent.

Femeia nebună (se apropie cu ajutorul doctorului de femeia gravidă şi îi priveşte burta, râde): O sferă. Un semicerc. O burtă ca şi coama unui munte.

Femeia gravidă: Ai distruge tot?

Femeia nebună (râde): Tu sau fratele tău credeţi că m-aţi învins?

Femeia (către poliţist): Şi tu eşti copilul acelui medic?

Poliţistul: Da.

Alexandru: Şi când spuneam că nu poţi să evadezi din cerc. Te învârţi şi ajungi mereu în acelaşi punct.

Poliţistul: Am venit după trupul neînsufleţit al tatălui nostru.

Alexandru: A venit familia. Pot să vorbesc. Eu l-am omorât pe doctor. Tatăl vostru mi-a furat soţia. A lăcomit la oiţa mea. L-am

omorât şi acum aştept să văd lacrimile celor ce l-au iubit.

Poliţistul: Acum e limpede totul. (scoate cătuşele şi îl arestează pe Alexandru) O să fii numărul 60 în noua închisoare de maximă siguranţă. O să primeşti ce meriţi acolo.

Alexandru: Eu sunt LX. Eu sunt ALEXANDRU.

(Poliţistul îl ia pe Alexandru, urmat de femeia gravidă.)

Femeia (se apropie de nebună): Te-a iubit mult. Şi-a sacrificat libertatea pentru tine.

Femeia nebună: E a doua oară când moare în locul meu. Prima dată a făcut-o demult. Urma să ne căsătorim şi eu i-am cerut toate avuţiile. Toată avera lui a trecut-o pe numele meu de a ajuns să spele morţii. Acum şi-a sacrificat libertatea.

Doctorul (o dezleagă pe femeia nebună): Nu mai trebuie să ne prefacem. Suntem liberi. (Pleacă cu femeia nebună îmbrăţişaţi şi fericiţi.)

Femeia (adunând foile rupte): Acelaşi cerc, aceeaşi femeie, acelaşi sacrificiu şi totuşi, Alexandru e liber, e mai liber ca niciodată. Alexandru şi-a ascultar inima. (adună foile rupte) Alexandru? 60? LX? Cercul? Dragostea şi moartea. Şi-a salvat dragostea într-un loc al morţii. (adună) Mereu în cerc încercăm să ajungem dincolo de el. 0 e de fapt un cerc, 6 e o încercare a evadării din cerc. 60.

Femeia de serviciu (vine la morgă): Cine sunteţi?

Femeia: Eu sunt Alexandru.

Femeia de serviciu: Alexandru?

Femeia: Eu sunt Alexandru şi am adunat aici taina cercului (arătând foile rupte şi adunate).

(Femeia pleacă.)

Femeia de serviciu: O nebună ce s-a rătăcit la morgă. Poate a pierdut pe cineva drag. (Începe să spele pe jos.)

Gratitudine

Personajele: Dragostea, Nădejdea, Credința, Iertarea, Pacea, Curăția inimii, Sfințenia, Privegherea, Prietenia, Milostenia, Răbdarea, Ascultarea, Blândețea, Smerenia, Modestia, Adevărul, Dreptatea, Perfecțiunea, Hărnicia, Cumpătarea, Înțelepciunea, Responsbilitatea, Castitatea, Stăpânirea de sine, Desăvârşirea, Binele, Curajul, Justiția, Recunoştința, Fericirea, Bucuria, Invidia, Zgârcenia, Minciuna, Mândria, Lenea, Mânia, Clevetirea, Tristețea, Slava deşartă, Lăcomia, Deznădejdea, Răul, Ura, Tentația, Cerşetorul, X, Y, Z, Femeia ce curăță mere, Bărbatul cu sticla.

Actul I

Decorul: În dreapta, o masă mare în jurul căreia se află douăzeci şi patru de scaune. Pe masă sunt fructe, nectar, flori şi dosare pline de file scrise. În stânga, o altă masă, puțin mai mică, încărcată cu dosare, pâine şi carne, în jurul căreia se află treisprezece scaune. Într-un colț este un dulap. Aproape de masa cea mare se pot observa încă şapte scaune. În fața celor două mese este spațiu liber pentru alte scene.

Personajele: Dragostea, Nădejdea, Credința, Iertarea, Pacea, Curăția inimii, Sfințenia, Privegherea, Prietenia, Milostenia, Răbdarea, Ascultarea, Blândețea, Smerenia, Modestia, Adevărul, Dreptatea, Perfecțiunea, Hărnicia, Cumpătarea, Înțelepciunea, Responsbilitatea, Castitatea, Stăpânirea de sine, Desăvârşirea, Binele, Curajul, Justiția, Fericirea, Bucuria, Recunoştința, Invidia, Zgârcenia, Minciuna, Mândria, Lenea, Mânia, Clevetirea, Tristețea, Slava deşartă, Lăcomia, Deznădejdea, Răul, Ura, Tentația, X, Y, Z, Femeia ce curăță mere, Bărbatul cu sticla.

Scena I

(La masa din partea dreaptă stau Dragostea, Nădejdea, Credința, Iertarea, Pacea, Curăția inimii, Sfințenia, Privegherea, Milostenia, Răbdarea, Blândețea, Smerenia, Adevărul, Dreptatea, Perfecțiunea, Cumpătarea, Înțelepciunea, Castitatea, Stăpânirea de sine, Desăvârşirea, Binele, Curajul, Justiția şi Tentația. La masa din partea stângă se află Invidia, Zgârcenia, Minciuna, Mândria, Lenea, Mânia, Clevetirea, Tristețea, Slava deşartă, Lăcomia, Deznădejdea, Răul, Ura. Prietenia, Ascultarea, Hărnicia, Modestia, Responsbilitatea, Fericirea şi Bucuria sunt în sală printre spectatori. Recunoştința este legată şi ascunsă în dulap. De la masa din partea stângă se aude un cântec de sunete de pahare.)

Tristețea: Niciodată nu găsesc sunetul perfect. Am visat că-l pot afla în cristal.

Lăcomia: Căutând sunetul perfect te-ai înecat în tristețe şi ai uitat să aduni nectarul din roua florilor.

Tristețea: Ce să fac cu el? Cum vine aşa se duce. Soarele-i cunoaşte leacul.

Lăcomia: Eu nu mă satur niciodată. E aşa de dulce!

Tristețea: Eşti lacomă!

Lăcomia (sorbind dintr-un pahar nectar): Nu mă mai satur niciodată!

Tristețea: Nu înțelege nimic. Sunetul perfect e totul. (Bate în pahare cu un cuțit.)

Minciuna (Se adresează Tristeții.): Încetează! Nu mai pot să gândesc! Mincinoşii au cea mai bună memorie. Îți dai seama ce s-ar întâmpla, dacă am încurca poveştile între ele? Şi tu mă deranjezi cu sunetul tău perfect.

(De la masa din dreapta se aude un glas.)

Perfecțiunea: M-a strigat cineva? Eu sunt Perfecțiunea!

Tristețea: Perfecțiunea?

Minciuna: Minciuni! Nu există perfecțiune!.

Dreptatea: „Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau

bune foarte.“ (Facere 1, 31)

Răul (Râde.): Consideri corect ce s-a întâmplat prin neascultare?

Ura (Râde.): „... erau bune foarte.“ (Facere 1, 31)

Blândețea: Să lăsăm ura şi răutatea!

Ura: Se pare că Blândețea ne-a pus pe un pomelnic, ca să mângâie dreptatea.

Mânia: De ajuns. Pierdeți timpul. Ați uitat pentru ce ne aflăm aici?

Mândria: Să arătăm că suntem mai presus decât virtuțile.

Mânia: Să câştigăm războiul, Mândrie!

Mândria: Să arătăm că noi suntem mai puternici, Mânie!

Tristețea: Eu sunt aici în căutarea sunetului perfect. (Bate într-un pahar.) Acum se aude mai bine.

Mânia: Eşti cel mai slab viciu!

Deznădejdea: Nu te mai lua de tristețe! Fără ea nimeni nu poate să ajungă la mine. Tristețea e calea spre deznădejde.

Nădejdea (ridicând o filă de pe masă): „Cel care speră fără temei deznădăjduieşte fără temei.“ (Seneca)

Deznădejdea: (râzând) Nădejdea citeşte gândurile filosofilor!

Credința: Nădejdea şi credința te ajută să treci munții.

Tristețea: Dar sunetul? Eu mi-am pierdut credința că o să-l găsesc.

Credința: Pentru că n-ai simțit dragostea.

Tristețea: Ce este dragostea?

Dragostea: „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.“ (I Corinteni 13, v. 4 8)“.

Tristețea: E atât de complicată.

Dragostea: Când vei înțelege cântecul dragostei, vei afla sunetul perfect.

Tristețea: Să cred totul, să rabd şi să fiu fericită?

Mânia: Să culegi luna de pe cer, iar cel pentru care faci acest lucru să o primească ca pe-o floare ofilită şi tu să taci şi să alergi după soare? (Râde.) Ce sadică e dragostea asta! „nu se aprinde de mânie“

Răul: „nu gândeşte răul“

Dragostea: Trebuie să o descoperi treptat. (Caută într-un dosar o filă, pe urmă citeşte.)

„- Te rog… îmblânzeşte-mă! zise apoi.

- Bucuros aş vrea! răspunse micul prinț - numai că nu prea am timp. Am de căutat prieteni şi o mulțime de lucruri de cunoscut.

- Nu cunoaştem decât ceea ce îmblânzim! zise vulpea. Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic. Ei cumpără lucruri de gata, de la neguțători. Cum însă nu există neguțători de prieteni, oamenii nu mai au prieteni. Dacă vrei să ai un prieten, îmblânzeşte-mă!

- Ce trebuie să fac? zise micul prinț.

- Trebuie să ai foarte multă răbdare! răspunse vulpea. La început, te vei aşeza ceva mai departe de mine, uite-aşa, în iarbă. [...] Însă vei putea, pe zi ce trece, să te aşezi din ce în ce mai aproape de mine.

A doua zi, micul prinț veni din nou.

- Mult mai frumos era, dacă veneai şi astăzi la aceeaşi oră… zise vulpea. Dacă tu, de pildă, vii la ora patru după-amiază, eu încă de la ora trei voi începe să fiu fericită. [...]

Astfel micul prinț îmblânzi vulpea. Iar când ora despărțirii fu aproape:

- Vai! zise vulpea… Am să plâng…

- Din vina ta zise micul prinț eu nicidecum nu-ți voiam răul, ci ai vrut să te îmblânzesc…

- Aşa e! zise vulpea.

- Dar ai să plângi! zise micul prinț.

- Aşa e! zise vulpea.

- Atunci nu dobândeşti nimic din asta!

- Ba dobândesc zise vulpea datorită culorii grâului. Apoi adăugă:

Du-te să mai vezi o dată trandafirii. Vei descoperi că floarea ta

nu are-n lume seamăn. [...]

Micul prinț se duse, să mai vadă o dată trandafirii:

- Voi nu semănați întru nimic cu floarea mea, voi încă nu sunteți nimic le spuse el. Pe voi nimeni nu v-a îmblânzit, precum nici voi n-ați îmblânzit pe nimeni. Sunteți precum era şi vulpea mea. Eu însă mi-am făcut din ea un prieten, iar ea acum nu are-n lume seamăn.

Şi florile se ruşinară.

- Voi sunteți frumoase, dar sunteți deşarte! le mai spuse el. Nimeni n-ar avea de ce să moară pentru voi. Floarea mea, fireşte, un trecător de rând ar crede că-i asemenea vouă. Ea însă, singură, e mai de preț decât voi toate laolaltă, fiindcă pe ea am udat-o eu cu stropitoarea. Fiindcă pe ea am adăpostit-o eu sub clopotul de sticlă. Fiindcă pe ea am ocrotit-o eu cu paravanul. Fiindcă pentru ea am ucis eu omizile (în afară doar de câteva, pentru fluturi). Fiindcă pe ea am ascultat-o eu cum plângea, ori cum se lăuda, ori câteodată chiar cum tăcea. Fiindcă e floarea mea." (Antoin de Saint-Exupery, *Micul prinț*)

Curăția inimii: Câtă frumusețe!

Slava deşartă: Nu se putea să nu fie sensibilizată Curăția inimii.

Curăția inimii: În slava deşartă nu găseşti floarea de aur a prieteniei şi a dragostei.

(Din sală se aude un glas.)

Prietenia: M-a strigat cineva? Sunt eu, Prietenia! (Urcă pe scenă.) Mi-am adus şi prietenii cu mine. Am venit să vă îmblânzesc.

(De la masa din dreapta se aud şoapte.)

Virtuțiile: Prietenia. A venit Prietenia!

Prietenia: Veniți! (Din sală îşi fac apariția şase personaje.)

Ascultarea: Am venit.

Prietenia: Ea e Ascultarea.

Răbdarea: Micul prinț a ascultat glasul prieteniei, a avut răbdare şi a îmblânzit vulpea.

Prietenia (Se adresează celei care a vorbit.): Tu trebuie să fii, Răbdarea?

Răbdarea: Eu sunt.

Clevetirea: Am o curiozitate. Ele cine sunt? Par atât de ofilite!

Prietenia: Clevetirea?

Clevetirea: Când ajungi pe mâna mea nu o să mai rămână nimic din tine. Am rupt cele mai trainice salbe, am secat cele mai limpezi izvoare.

Prietenia: Nu ai întâlnit adevărata prietenie. Nimeni nu poate să ofilească acea floare.

Modestia: Vorbele trec. Adevărul vorbeşte prin fapte.

Clevetirea: Ea trebuie să fie Modestia.

Modestia: Să punem nectar în pahare!

Hărnicia: Să punem!

Responsabilitatea: Cu grijă!

Clevetirea: Hărnicia şi Responsabilitatea! Dar cele cu fața luminoasă?

Bucuria: Eu sunt Bucuria!

Fericirea: Iar eu sunt Fericirea!

(Prietenia, Ascultarea, Modestia, Hărnicia şi Responsabilitatea, Fericirea şi Bucuria pun nectar în paharele virtuțiilor, pe urmă se aşează pe cele şapte scaune din apropierea mesei mari. Cele două mese sunt acoperite de semiîntuneric.)

Scena II

(Pe scenă apare X, Y. X poartă o valiză veche dintr-un colț în altul. Y stă într-un colț al scenei pe o altă valiză.)

X: Peronul acesta! Îl cunosc de ani şi ani. Câte trenuri am aşteptat aici! Astăzi am aşteptat mai mult ca niciodată. Aştept un tren ce nu mai vine. (Se apropie de Y.) Dumneavoastră ce tren aşteptați?

Y: Un tren

X: Un tren, da! Dar, care tren?

Y: Unul.

X: Unul?

Y: Unul, oarecare.

X: Unde mergeți?

Y: Nicăieri.

X: Şi totuşi aşteptaţi un tren ca să mergeți undeva?

Y: Aştept. Demult aştept un tren şi nu mai vine.

X: De o oră, două?

Y: De câteva zile.

X: În urmă cu şapte zile am luat eu un tren de aici, cam pe la ora aceasta.

Y: A fost ultimul tren.

X: Eu nu mai înțeleg nimic.

Y: Pe aici nu mai trec trenuri.

X: Şi dacă nu circulă trenuri pe aici, ce aşteptați?

Y: Un tren.

X: Un tren? (Se plimbă. Se întoarce lângă Y.) Nu te supăra, ai o țigară să mai omor timpul?

Y (Se caută prin buzunare şi oferă lui X o țigară şi un foc.)

X: E bună. Ajută.

Y: Când stai prea mult într-un loc, simți că te închide în el, pe urmă nu mai poți să fugi.

X: De cât timp aştepți trenul?

Y: De câteva zile.

X: Zile?

Y: Am înțeles că pe aici nu vor mai trece trenuri niciodată.

X: În urmă cu o săptămână mai circula un tren. Îi spunea ...

Y: Speranța.

X: Da, Speranța! Trenul Speranța!

Y: Nu mai vine.

X: Am pierdut şi ultimul tren. Trenul Speranța s-a dus. Sunt pierdut!

(Pe scenă apare Z. E turmentat. Merge, se împiedică, iarăşi merge. Se apropie de cei doi.)

Z: Am pierdut trenul. (Se clatină încercând să caute un sprijin în X.)

X: Ce doreşti, domnule?

Z: Eu, eu înainte de toate sunt om.

X: Da, eşti om. Şi?

Z: Soția mea nu mă înțelege.

X: Ce să înțeleagă?

Z: Că vreau să trăiesc şi eu.

X: Trăieşte!

Z: Am încercat. Mi-am lăsat toate, dar toate descoperirile mele ştiințifice să odihnească şi am plecat la gară. Vroiam să simt ce înseamnă să trăieşti cu adevărat, să călătoreşti, să te bucuri de munții ce se pierd în zare, să adormi vrăjit de cântecul apei şi glasul privighetorii. Sunt om. Mă înțelegeți? Vreau şi eu să trăiesc, să simt viața! Ştiința e pasiunea mea. Aveam în gând să mă întorc, să-i prind colțul ce l-am lăsat să zgârie în noapte şi să-l arunc în lumină pentru eternitate, dar asta după ce sorbeam şi eu o clipă de nebunie.

X: Şi ce cauți aici?

Z: Ceea ce căutați şi voi. Un tren caut. Caut un tren care nu mai vine. Soția mea a vorbit cu cineva şi a anulat toate trenurile ce trec prin gara aceasta.

X: Le-a anulat?

Z: Ca să mă întorc la însemnările mele. Dar, nu ... Acum e prea târziu. Nu mă mai întorc. Am pierdut şi ultimul tren. De atunci beau. Beau, ca să uit.

X: El e vinovat. Din cauza lui Trenul Speranța nu mai circulă. (Îl îmbrânceşte. Z cade.)

Z (de pe jos): Înainte de toate sunt om. Doream să simt şi eu firul de iarbă care creşte primăvara.

(X îl loveşte cu piciorul.)

Y (către X): Ce faci?

X: Soția lui a anulat toate trenurile.

(Y îşi ia valiza şi pleacă. X îl urmează. Z se ridică şi porneşte împleticindu-se în urma lor.)

Z: Sunt un neînțeles. Nimeni nu mă înțelege că sunt şi eu un om. Sunt la fel ca ei, atâta doar că ştiu să culeg fructe din locul în care marea sărută cerul. (Se opreşte.) Şi Noe a gustat mustul după ce i-a descoperit dulceața. (Porneşte.) Şi eu sunt om!

Scena III

(Se luminează cele două mese.)

Invidia: Ştie să culeagă fructe din locul în care marea sărută cerul, dar şi-a pierdut nădejdea. (Râde.) Trenul Speranța nu mai circulă pentru el.

Înțelepciunea: Invidiosul o să se scalde în nefericire, pentru că el nu poate să guste dulceața dragostei. Niciodată nu oboseşte în a aduna amărăciune, până şi pe patul de moarte priveşte la cei care pot sta drepți şi le-ar dori soarta lui.

Invidia: Din prea multă înțelepciune, nu înțelegi miezul pâinii.

Înțelepciunea: Miezul din care se hrăneşte invidia este amar. (Caută o foaie într-un dosar şi citeşte.) „Unde este invidia, este un mare rău pentru iubire. [...] Invidia sau pizma este asemenea unei păsări numită aelin, care este atât de invidioasă, încât atunci când vede puii săi graşi, îi bate cu ciocul pe coaste şi-i face ca să slăbească. Seneca zice: Unde este invidia, alungă bunătatea şi face răul… “ [1]

Binele: Să facem bine. Din bine izvorăşte dragostea.

Prietenia: Să-i mai punem nectar Binelui!

Modestia: O să-i torn eu nectar. (Se ridică de pe scaun. Se duce spre Bine, dar se împiedică şi cade.)

Răul (râzând): A murit Modestia!

Zgârcenia: Bine că n-a răsturnat nectarul.

Răul: Eşti atât de zgârcită că te gândeşti şi la nectarul altora când e vorba de risipă.

(Modestia se ridică şi toarnă Binelui nectar în pahar, pe urmă îşi reia locul pe scaun.)

Prietenia (către Modestie): Ce s-a intâmplat?

Modestia: Mi-a pus cineva piedică şi am căzut.

Prietenia: Cine?

Modestia: Cineva de la masa cea mare.

Prietenia: De la masa cea mare?

Adevărul: E adevărat. Se întâmplă ceva. Acesta nu este paharul meu.

Răbdarea: Adevărul a observat ceea ce am priceput de la

început.

Privegherea: Ce a observat sora noastră Răbdarea?

Răbdarea: Că ne-au fost schimbate paharele, Priveghere.

(Are loc un schimb de pahare. E învălmăşeală. În cele din urmă se face liniște.)

Pacea: Se întâmplă ceva. Totul e pe dos. Modestia a căzut, paharele au fost amestecate. Liniştea s-a pierdut departe.

Smerenia: Ce crezi că se întâmplă, Pace?

Pacea: Nu ştiu, Smerenie, dar simt că cineva tulbură armonia, cineva dintre noi.

Justiția: E cineva ce a luat un alt chip. Chipul nostru?

Pacea: Se prea poate, Justiție!

Justiția: Cine?

Cumpătarea: Trebuie să fim cumpătați, se poate ascunde oriunde.

Justiția: Poate chiar în tine, Cumpătare?

(Tentația îi oferă Cumpătării un măr, dar aceasta refuză.)

Justiția: Nu eşti tu.

Curajul: Să cercetăm pe fiecare!

Stăpânirea de sine: Tu ai prea mult curaj.

Curajul: Şi tu prea multă stăpânire de sine.

Pacea: Ați ajuns să vă certați?

Desăvârşirea: Nu, virtuțile sunt desăvârşite!

Sfințenia: Doar împreună ajung la desăvârşire.

Desăvărşirea: Ai dreptate, Sfințenie. Dar aici se întâmplă ceva. Cineva a încurcat lucrurile.

Răul (Râde.): Virtuțile au probleme. S-au rătăcit în dezlegarea enigmei.

Adevărul: Suntem toți, dar ceva nu este cum trebuie.

(Cele două mese sunt acoperite de semiîntuneric.)

Scena IV

(O femeie curăță nişte mere. Un bărbat se plimbă dintr-un loc în altul cu o sticlă în mână.)

Femeia ce curăță mere: Atâta ştii!

Bărbatul cu sticla în mână: Ce ştiu?

Femeia ce curăță mere: Să bei.

Bărbatul cu sticla în mână: Beau, ca să scap de tine, să scap de merele acelea. Dacă nu te-aş fi întâlnit la Cabana răsturnată!

Femeia ce curăță mere: Erai mort demult. Eu te-am salvat.

Bărbatul cu sticla în mână: Tu m-ai îmbolnăvit.

Femeia ce curăță mere: Câtă răbdare trebuie să am eu cu tine!

Bărbatul cu sticla în mână: Multă înțelepciune şi iubire ascunde răbdarea, dar tu nu ai nimic din toate acestea.

Femeia ce curăță mere: Ce vrei să spui? Că tu eşti bun şi eu rea?

Bărbatul cu sticla în mână: Eu nu spun nimic, aştept.

Femeia ce curăță mere: Ce aştepți?

Bărbatul cu sticla în mână: Să termini merele acelea de curățat şi să-mi mai dai bani pentru încă o sticlă. Asta (se uită la conținutul sticlei) e aproape gata.

Femeia ce curăță mere: De unde bani?

Bărbatul cu sticla în mână: Din cei pe care ți i-am adus ieri.

Femeia ce curăță mere: Aceia îmi trebuie ...

Bărbatul cu sticla în mână: Să cumperi alte mere.

Femeia ce curăță mere: Da, să cumpăr mere! Şi?

Bărbatul cu sticla în mână: Nu ai milă de mine?

Femeia ce curăță mere: Să-ți alimentez patima?

Bărbatul cu sticla în mână: Patima asta e rodul tău!

Femeia ce curăță mere: Geşeala e a celui ce o face.

Bărbatul cu sticla în mână: Vai de cel prin care vine păcatul!

Femeia ce curăță mere: Vai de cel care-l primeşte cu brațele deschise!

Bărbatul cu sticla în mână: Femeie, dă-mi bani să beau!

Femeia ce curăță mere: Nu am.

Bărbatul cu sticla în mână: Atunci am plecat. Mă duc şi n-o să mă mai vezi niciodată. (Pleacă împleticindu-se. În timp ce merge rosteşte un citat din biblie.) „Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la şi, văzându-l, i s-a făcut milă, şi, apropiindu-se, i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn şi vin, şi punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți şi a purtat grijă de el“ (Luca 10, 33-34)

Femeia ce curăță mere: A plecat. (Scoate din sân un teanc de bani şi începe să-i numere. În timp ce numără banii, mănâncă un măr. La un moment dat un vânt îi ia banii şi ea aleargă după ei părăsind scena.)

Scena V

(Se luminează cele două mese.)

Înțelepciunea (privind banii risipiți) „Cu cât plouă mai mult, pe nisip, cu atât şi nisipul se întăreşte mai mult. Cu cât omul zgârcit are mai mult, cu atât întăreşte inima lui în avariție.“ (Persano)

Binele: „ De faci astăzi cuiva bine, mâine de la altu-ți vine.[2]

Dragostea: Nu mai există dragoste nici între soți.

Dreptatea: În loc să se ajute unul pe celălalt să se elibereze de vicii, se afundă tot mai adânc în ele.

Invidia: Şi egoismul e bun la ceva.

Răul: Să distrugă până şi casele zidite pe stâncă.

Clevetirea: (râzând) La Cabana răsturnată.

Lenea: Să mă ajute cineva!

Milostenia: M-a strigat cineva?

Lenea: Eu. Mi-e sete.

Milostenia: Leneşii mor cu apa sub nas.

Lenea: Te ştiam miloasă.

Milostenia: Cu cei ce săvârşesc cele bune.

Lenea: Eu nu fac nimic.

Milostenia: Atunci eşti nimic. Nu ai nevoie de apă. Apa e pentru cei care trăiesc. Tu ai ales să zaci asemenea unui mort.

Lenea: Ce ți-e şi cu virtuțiile acestea. (Pune capul pe masă şi adoarme.)

Castitatea: E bine că nu te-ai întinat ajutându-l pe cel leneş.

Milostenia: Noi învățăm unele de la altele cum să ne purtăm. Tu, Castitatea, mă înveți pe mine.

Curajul: Iar tu, Milostenie mă înveți pe mine!

Iertarea: Iar eu vă arăt ce este Iertarea şi împreună învățăm ...

Răbdarea: Răbdarea, dreptatea, nădejdea, dragostea.

Privegherea: „Atunci Împărăția Cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care şi-au luat candelele, şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, şi cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele şi untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate şi au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: Iată mirele, ieşiți-i în întâmpinare! Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele. Cele înțelepte le-au răspuns: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă şi nici vouă; ci mai bine duceți-vă şi cumpărați-vă. Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, şi s-a încuiat uşa. Mai pe urmă au venit şi celelalte fecioare, şi au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne! dar el, drept răspuns, le-a zis: Adevărat vă spun, că nu vă cunosc! Vegheați dar, căci nu ştiți ziua şi nici ceasul în care va veni Fiul omului.“ (Matei cap.25, 1-13)

Dreptatea: Nu am vegheat peste noapte. Cineva mi-a amestecat însemnările. (Caută prin dosare, aruncă foi. Şi celelalte virtuți fac la fel.)

Înțelepciunea: Se întâmplă ceva. Cineva a răpit un chip şi acum se joacă cu noi.

Credința: Dar suntem toți!

Nădejdea: Să numărăm! (Începe să numere virtuțiile.) 1, 2, 3 , 4, 5, 6, 7 ... 24.

Curajul: Suntem douăzeci şi patru la masă.

Cumpătarea: Să mai numărăm încă o dată: 1, 2, 3 ... 24.

Adevărul: Simt că cineva lipseşte.

Curajul: Dar am numărat!

Răbdarea: O să număr şi eu: 1, 2, 3 ... 24.

Dragostea: Eu zic să lăsăm orice grijă şi să fim uniți, chiar dacă mai rătăcim câte o foaie.

Justiția: Dar înainte eram uniți şi era ordine.

Dragostea (ridicând o foaie căzută): „Biata Rândunică simțea

că îi este tot mai frig, dar nu o lăsa inima să-l părăsească pe Prinț [...] Ce lucru ciudat, se miră meşterul supraveghetor al muncitorilor din topitorie. Inima asta frântă, din plumb, nu vrea deloc să se topească, afară cu ea! Şi au aruncat-o pe un maldăr de gunoi, acolo unde zăcea şi Rândunelul mort. [...] Adu-mi din oraş două lucruri din cele mai de preț, ceru Dumnezeu unui înger! Iar acesta îi aduse inima de plumb şi trupul Rândunicii“ [3]

Dreptatea: Să ne bucurăm de ce avem! Să ne veselim că suntem împreună! Să ne ajutăm unii pe alții ca Rândunelul pe Prinț!

Adevărul: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să-l pună pentru prietenii săi. “ (Ioan, c. 15, v. 12, 13)

(Peste masa cea mare se lasă semiîntuneric. De la masă se ridică cineva şi se apropie de masa cea mică.)

Răul: Ce faci, Tentație? Ai pierdut?

Tentația: Încă nu. Nu am fost descoperită.

Răul: Şi Recunoştința?

Tentația: Nu-i simte nimeni lipsa. E în dulap, legată! (Se lasă întunericul pe toată scena.)

Note:

[1] Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darCurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timişoara, 1992, pag. 131.

[2] Dicționar de proverbe româneşti, Editura All Educațional, Bucureşti, 2003, pag. 16.

[3] Oscar Wilde, Prințul fericit, Editura Maxim Bit, Cluj-Napoca, 2009, pag. 17.

Actul II

Decorul: Un dulap.

Personajele: Recunoştința, Cerşetorul.

(Cerşetorul se plimbă pe scenă. Se apropie de dulap.)

Cerşetorul: Un dulap! Cine a aruncat un dulap pe strada? (Îl analizează.) Poate e bun la ceva. Îl folosesc drept cameră când bate vântul şi cade ploaia. (Trage de uşile dulapului.) Nu pot să-l deschid. Poate e ceva de mare preț în dulap. (Îl bruschează.) Dacă era ceva de preț, nu mai era aruncat pe stradă. Poate sunt ceva haine sau mâncare? De câteva zile îmi merge foarte rău la cerşit. S-au înmulțit oamenii ce dorm pe stradă. Îmi fac concurență. (Trage de uşile dulapului.) E imposibil să-l deschizi. (Ia un lemn şi încearcă să deschidă uşile dulapului.) E dulapul meu. Nu-l pot lăsa altora. (Într-un final reuşeşte să-l deschidă. În dulap găseşte o femeie legată.) Parcă ar fi speranța din Cutia Pandorei. (O dezleagă. Aceasta este eliberată din dulap.)

Cerşetorul: Cine eşti?

Femeia eliberată din dulap: Recunoştința.

Cerşetorul: Ei, asta-i bună!

Recunoştința: Au uitat de mine toți. Alerg prin lume să ajut unde se poate, pe urmă mă aruncă într-un dulap închis şi uită de mine.

Cerşetorul: Acum eşti liberă!

Recunoştința: Mulțumesc!

Cerşetorul: Te grăbeşti undeva?

Recunştința: Să ajut virtuțile să nu cadă pradă Tentației, pe urmă ...

Cerşetorul: Pe urmă?

Recunoştința: Poate îşi amintesc de mine.

Cerşetorul: Dacă nu-şi amintesc de tine te aştept aici, pe stradă. E loc şi pentru tine. Cred că ne-am înțelege grozav.

Recunoştința: Trebuie să plec.

Cerşetorul: Şi dulapul?

Recunoştința: Îl poți păstra.

Cerşetorul: Mulțumesc. E bun şi dulapul acesta la ceva.

În căutarea ultimului element

Monodramă

Decorul: La malul mării.
Personajele: Roza.

(Se aude sunetul mării. Pe un şezlong, Roza, priveşte apa, nisipul, cerul şi ascultă.)

Roza: Apune soarele. O ultimă dâră de foc se oglindeşte în apă. Cred că-i este sete, dar apa e îndărătnică şi pata de foc se retrage treptat. Priveşte! Un val îşi ridică spinarea şi lumina pare să se înece. (Se ridică de pe şezlong şi se plimbă.) Ce caldă-i apa! Îi simt focul şi fără s-o ating. (Se plimbă.) Lumina, dâra aceea de lumină ce se încăpățâna a înota prin valuri, se stinge. Se stinge, că marea şi-a aprins torța de acvamarin şi arde. (Se întoarce la şezlong.) Îmi place foarte mult să stau pe malul mării, să privesc şi să ascult. Apa aceasta e o binecuvântare. Simt atâta pace, atâta linişte! Şi, totuşi, ea e zbuciumată! (Priveşte apa, cerul.) O zăresc! Zăresc linia, linia aceea în care cerul sărută marea! Acum s-au contopit şi se împărtăşesc din setea de albastru. (E pierdută în gânduri.) Da, îmi amintesc! (Se ridică.) Le-am ascuns în nisip. Erau prea frumoase şi îmi era teamă că lumina o să le răpească strălucirea. (Se aşează pe nisip şi caută ceva.) Am făcut galerii asemenea cârtiței. (Caută.) Nu este adevărat! Ele nu se ofilesc când zăresc lumina. Nu sunt aidoma cârtiței ce umblă în întuneric şi când lumina le atinge chipul cad săgetate. (Caută. Găseşte o scoică.) Iat-o! (O priveşte.) Cândva un mărgăritar îi creştea în pântece. (Pune scoica la ureche şi ascultă.) Sunetul mării mă liniştește. Molusca a fost vrăjită de cântecul apei şi-l poartă în cochilie. (Ascultă.) Cântă şi totuşi ... (Ascultă cu atenție.) E atâta pace! E o linişte divină! (Deodată pune scoica într-o cutie aflată lângă şezlong.) Erau mai multe. Ieri am ascuns în nisip zeci de scoici. Trebuie să le caut! Le-am pregătit o cutie pentru a le

transporta acasă. Îmi doresc să iau marea cu mine şi doar ele mă pot ajuta. Fiecare scoică poartă cu sine cântecul mării. (Ia din nou scoica aruncată în cutie şi o pune la ureche.) E atâta vrajă în cântecul scoicii hipnotizate de mare. (Pune scoica la loc şi începe să caute prin nisip.) Am uitat locul. (Caută.) S-au rătăcit! (Caută.) O să le găsesc! Trebuie! (Caută.) Când am venit pe litoral căutam ceva. Nu ştiam ce căutam, dar căutam. Iniţial am crezut că o să alerg în căutarea unui pescăruş rătăcit pe plajă la apusul soarelei. Pescăruşul a venit la picioarele mele, m-a privit o clipă în ochi, pe urmă a zburat. S-a oprit pe coama unui val şi-a furat un peşte. Cu prada mării în cioc s-a înălţat în văzduh. (Caută în nisip.) Nu căutam pescăruşul. Altceva căutam, dar nu înţelegeam ce. M-am lăsat ademenită de sunetul apei şi am plutit într-o zi pe valuri. Era aşa de plăcut! Eram asemenea unei corăbii ce descoperea pentru prima dată leagănul din braţele apei. Totuşi, nu găseam malul acela plin de verdeaţă şi linişte. Negăsindu-l am ancorat pe nisip împreună cu zeci de scoici. (Caută prin nisip scoicile.) Le-am privit cu atenţie. Şi ele erau ca mine. Au rătăcit drumul şi marea le-a abandonat pe uscat. Eu, am luat o scoică. (Se opreşte o clipă din căutarea prin nisip.) Am luat o scoică şi am ascultat. Plângea. Nu înţelegeam de ce plânge. Poate plângea după marea ce a abandonat-o când a strivit-o de ţărm sau poate plângea perla ce i-a întors spatele, dar cel mai sigur jelea dezechilibrul în care şi-a găsit sfârşitul. Plângea, iar eu nu înţelegeam de ce plânge şi încercam s-o liniştesc. Vă daţi seama? Eu, eu care nu ştiam ce căutam în acel loc, în acel ceas, încercam să liniştesc o făptură a mării. (Începe să caute iarăşi în nisip şi de acestă dată găseşte o scoică.) Am găsit. Uite-o! (O duce lângă prima scoică, în cutie. Începe să caute iarăşi.) Erau aşa multe scoici. Se pare că nisipul le-a ascuns de mine, dar o să le găsesc. Trebuie să le găsesc! (Caută în nisip.) Eu caut ceva şi nu înţeleg ce. Până acum o clipă credeam că sunt aici, ca să caut scoici, multe scoici, dar nu cred că este aşa. (Nu încetează căutarea.) Ieri am zărit o scoică suberbă. (Ridică din nisip o scoică.) Iat-o! E frumoasă, nu-i aşa? Când i-am săgetat prima dată chipul cu privirea am crezut că nu are pereche între scoici, că ea este scoica de care o să mă îndrăgostesc şi după

care o să alerg toată viața. N-a fost așa. (Aruncă scoica în cutie și începe să se plimbe. În timp ce se plimbă scoate din buzunarul rochiei de plaja câte o scoică, o ridică în văzduh, pe urmă o aruncă în nisip.) O altă scoică unică în frumusețe. Și eu care credeam că am găsit scoica fără seamăn, scoica mea. M-am înșelat. Toate sunt frumoase. (Se oprește și se așează pe nisip. De această dată nu mai caută în nisip.) Îmi amintesc ce mult mi-a încântat privirea un câmp de maci în timpul unei călătorii cu trenul. Ce floare delicată și superbă e macul! (Se joacă cu mâinile în nisip.) Pe urmă imaginile au luat-o la goană și niște flori galbene mi-au făcut semn din depărtare. Ce frumoase și sălbatice erau! O clipă de nebunie și s-au pierdut și ele lăsând locul unor flori ca zăpada. Am înțeles. Fiecare floare are frumusețea ei. Când o descifrezi descoperi atâta parfum, mister, culoare, bogăție. Așa e și cu scoicile. Fiecare are profunzimea ei. (Se joacă în nisip.) Da. Știu. Cărțile! Cărțile sunt asemenea lor, asemenea florilor, asemenea scoicilor. Fiecare ascunde atâta frumusețe și înțelepciune. Toate sunt unice și nu poți spune că una e mai prețioasă ca alta. Oare căutam o carte pierdută pe o lespede de calcar? Nu știu ce căutam sau ce caut. (Se joacă în nisip.) Eu sunt o roză. M-am înțepat în copilărie într-un spin, un spin de trandafir alb. Sângele i-a pătat petalele și am plâns. Am plâns și eu, a plâns și trandafirul. El plângea înecat în picături de sânge. Așa m-a găsit mama. „Ce roză frumoasă!“ a spus ea și s-a apropiat de trandafirul alb-roșiatic. „E sângele meu, roșeața ce împodobește petalele trandafirului! am reușit să rostesc printre lacrimi. Mama m-a privit, mi-a observat rana și mi-a spus că numele meu o să fie Roza. De ce aș fi avut nevoie de un nume când eu aveam deja unul? Au trecut anii și eu m-am obișnuit cu noul meu nume. Acum nici nu-l mai cunosc pe cel vechi. (Se ridică și se plimbă.) Dar căutam ceva. Căutam scoici? Căutam marea ascunsă în cochilie? Căutam pescăruși? Căutam flori sau cărți? Căutam apusul de soare pe malul mării? De fapt ce căutam? Nu știu. Am obosit căutând. (Se așează în genunchi pe malul mării.) Căutarea aceasta mi-a adâncit golul din suflet. E atâta amărăciune acolo, atâtea roze sângerânde. (Observă un obiect plutid pe apă. Se ridică și aleargă spre obiectul adus de

mare.) O sticlă. (O ridică.) Sticla aceasta sigilată şi multicoloră îmi aminteşte de o altă sticlă, o sticlă a copilăriei mele, o sticlă plină cu poveşti, o Lampă a lui Aladin. Totul s-a sfârşit într-o zi, ziua când am aruncat sticla în mare. (Deschide sticla şi găseşte în ea o scrisoare.) Scrisoarea aceasta! (Scapă sticla şi acesta se sparge. Aruncă scrisoarea şi cade în genunchi.) A fost sticla mea. Acum ştiu ce am căutat, cunosc cauza amărăciunii din suflet. Cândva am scris o scrisoare şi am ascuns-o într-o sticlă. Era o scrisoare adresată celei mai scumpe ființe, mama. Am aruncat sticla în mare. Mi-a spus cineva că marea are legătură cu alte lumi. Mama, ea a plecat departe. Credeam că marea îi va duce scrisoarea mea, dar apa s-a încăpățânat şi mi-a returnat-o disprețuitor. (Un pescăruş se apropie de Roza. Se uită la ea.) Ce ochi de foc are pescăruşul! Ce ascunzi pasăre a mării? Ochii tăi mă ard. Şi tu cauți dragostea, focul acela sfânt ce îți răcoreşte toate simțurile? (Se apropie de pescăruş în genunchi, dar acesta zboară.) Pasăre laşă! Ți-e teamă de jăraticul ce pârjoleşte suflete. (Se ridică. Se plimbă.) Pescăruşi, scoici, flori, vânt, nisip, soare, cărți, mare, Doamne, ce de elemente! Dar dragostea, dragostea le îmbracă pe toate. Ea te linişteşte. te adoarme, îți sărută ochii, îți mângâie fruntea şi te deşteaptă. Ea te poartă pe culmi înverzite şi îți deschide drumul spre stele. Doar ea îți pregăteşte cupa cu nectar ceresc. Dragostea, elementul din care se nasc toate elementele, dragostea elemenul în care se odihnesc toate elementele la apus, căutam. Şi de fapt ce sunt eu să caut Absolutul? Cu ce sunt eu mai presus decât molusca alungată de mare? Cu nimic. (Se apleacă, ia un pumn de nisip şi se ridică. Lasă nisipul să se scurgă printre degete.) Aşa trec toate. Ca nisipul acesta trec, iar noi nici nu simțim cum călătoria a luat sfârşit. Mai zâmbim o clipă, pe urmă închidem ochii pentru totdeauna. Ceva, ceva, îți rămâne pentru a te însoți în eternitate şi acel ceva este dragostea. Da, caut! Eu caut dragostea! Eu caut unicul şi ultimul element ce poate salva stelele înghițite de marea ascunsă-n văzduh. (Se aruncă pe şezlong.) S-a înserat. Ascultați! Marea cântă dragostea şi toate, toate se nasc din cântecul ei.

CURRICULUM VITAE

NUMELE: POPESCU (fostă Mîțu)
PRENUMELE: ANA-CRISTINA
DATA NAŞTERII: CARANSEBEŞ - 24.07.1976
NAȚIONALITATE: română
RELIGIE: ortodoxă
E-mail: Elzumina@yahoo.com
Tel: 0766293724 / 0736942924
Site: www.elzumina.ro, Http://blogul.elzumina.ro/
www.inbataiapenitei.elzumina.ro.

Domiciliul: str. 1 Decembrie 1918, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc. Caransebeş, cod. 325400, județul Caraş Severin.

Localitate natală: Oțelu Roşu.

LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAȚIONAL: profesor titular pe catedra de Limba şi Literatura Română, gradul I, la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roşu, județul Caraş-Severin.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ŞI ARTISTICĂ:

● Am publicat următoarele volume:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeş, 2009, genul literar - antologie.

2. Rătăciri, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).

3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).

4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).

5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.

6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

7. Oameni şi frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).

8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).

9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).

11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.

Volume în curs de apariție editorială:

12. Sinusoide, teatru.

Volume în lucru:

13. Conflicte, genul literar roman (proză - epic).

14. Cristal (eseu şi critică literară).

15. In bătaia peniței (antologie).

● Publicații în culegeri comune:

- Antologia *Limba noastră cea română, STARPRESS*, 2014.

- Antologia „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roşu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Pe şevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA IARNA SCRIITORILOR ROMÂNI, STARPRESS şi ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moştenirea Văcăreştilor, 2014.

- Antologia Moştenirea Văcăreştilor, 2015

- .Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.

- Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.

- Anuarul Ligii Scriitorilor F.T.B. 2014, Nr. 5.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timişoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului N r. 6.

● Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune şi afacere, Editura Dalami, Caransebeş, 2011.

● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 şi Monografia

localității Peștere, județul Caraş Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Publicații în revistele: Literatura de azi, Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluențe Literare, Boema, În bătaia peniței, Taifas literar, Cronos, Coloana Infinitului, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeşului, Ecou de timp, Oțelu Roşu, Slova creştină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureş, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile unde sunt şi în colectivul redacțional - colaborator, în culegerile: Preocupări actuale în ştiințele educației, Tradiție, actualitate şi perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învățare, Educația şi preocupările pedagogiei contemporane, site-ul şi antologia ECREATOR, membru în colectivul redacțional ECREATOR, pe site-ul şi blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

● Premii:

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovişteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât şi la Secținea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni şi frunze,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special volumul de poezie Umbre, Vişeul de Sus concursul Armonii de primăvară, 2016.

● Lansare de carte, ***Colaj***, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timişoara şi prezentarea volumelor Rătăciri, Paradigme şi Destin fără aripi în cadrul aceleaşi întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăciri, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila,

2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Lansare de carte, Oameni şi frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timişoara, octombrie 2015.

● Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015 și 2016.

● Despre operele mele literare mele au scris:

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăciri“, „Paradigme“, antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluențe literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuşi din 30 mai 2015 lansare de carte.

5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni şi frunze“, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile şi Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteş, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.

8. Cunoaşterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăciri“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

9. Cunoaşterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăciri“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

10. Cronica faptului mărunt, Oameni şi frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.

11. Ioan Romeo Rosiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în

revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăciri“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, An. VIII, august / 2014.

14. Cezarina Adamescu, Ştefan Doru Dăncuş, Ion Turnea, Mariana Strungă şi Antuza Valentina Dârlea despre volumul „În colivie“, 2016.

Membru în asociații culturale:

● MEMBRU ÎN LIGA SCRIITORILOR FILIALA TIMIŞOARA BANAT.

● MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUŞI.

● Fondator al revistei În bătaia peniței, Caransebeş, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea, Simona Petronela Mîțu.

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

►Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie şi Istorie din cadrul Universității de Vest, Timişoara şi Licențiată în sesiunea iunie 1999.

- Titularizare pe catedra de Limba şi Literatura Română la Grup Şcolar din Sânnicolau Mare, jud. Timiş, în iulie 1999.

- Detaşată pe catedra de Limba şi Literatura Română, Limba Franceză şi Religie la Şcoala cu clasele I-VIII, Beba Veche, județul Timiş, în perioada 01. 09. 1999 01. 09. 2001.

- Definitivatul în sesiunea august 2001.

- Începând 01. 09. 2001 a încetat detaşarea fapt pentru care am preluat catedra de Limba şi Literatura Română de la Grup Şcolar din Sânnicolau Mare, județul Timiş, unde eram titulară, până la 31. 08. 2002.

- Prin transfer de la 01. 09. 2002 şi până în prezent activez ca profesor titular pe catedra de Limba şi Literatura Română la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roşu, județul Caraş-Severin.

- Gradul II în sesiunea august 2005.

- Responsabil Comisie metodică „Limbă şi comunicare“ începând cu 01. 09. 2008 şi până în prezent la Şcoala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roşu şi în anul şcolar 2001-2002 la Grup Şcolar Sânnicolau Mare, județul Timiş.

►Master Managementul educațional, 2007.

- Gradul I în 2009.

EDUCAȚIE ŞI FORMARE:

►Grade didactice: Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

► Cursuri de formare: Participare la *Forumul Eduacațional Magister,* Adeverință pentru acordarea a 5 credite , proiect POSDRU/174/103/S/149155, 12,01,2015-31.03.2015, „Prevenirea violenței în mediul şcolar“, 24 ore, 19-22 ianuarie 2009, Participare la Programul național de dezvoltare a competențelor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar (DeCeE) 2008, Curs de formare „Prevenirea consumului de stupefiante“, 24 ore 4-10 decembrie 2008, Cursuri de Consiliere şi orientare educațională pentru diriginți în perioada noiembrie 2006, Cursul Promovarea Metodelor Alternative Educaționale Non-violente în perioada martie 2006, Cursuri de Formare profesională în vederea utilizării Ael şi elaborării materialelor educaționale pentru Ael în perioada februarie 2006, Dezvoltarea competențelor digitale în 2014 Forumul Educațional Magister, Cursuri de perfecționare ca Formator pentru ADS (adulți), octombrie - noiembrie 2011.

►Membru în mai multe comisii la nivelul unității de învățământ, responsabil cu biblioteca şcolii începând cu 01.09.2006 şi până în prezent la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roşu şi în perioada 2001-2002 la Grup Şcolar Sânnicolau Mare, jud. Timiş.

► Profesor evaluator la olimpiade, concursuri şcolare, la evaluari naționale, bacalaureat etc.

► Participarea la simpozioane, concursuri şi olimpiade şcolare atât la nivel zonal, cât şi județean şi națioanal unde elevii au obținut premii şi mențiuni.

► Organizarea de serbări şi excursii.

Alte competențe personle:

► Începând cu 2004 şi până în 2013 am activat în cadrul slujbelor divine la strană, biserica cu hramul „Sf. M. Mc. Dimitrie“ cartier Nord din Caransebeş, în perioada 1999-2001 am condus corul bisericii din localitatea Beba Veche.

APTITUDINI ŞI COMPETENȚE TEHNICE:

Programe soft operare: Word 2003, 2007, Corel 12, Microsoft PowerPoint, Microsoft Excel, operare pe un Web Site, Adobe Photoshop.

Cuprins:

1. Rădăcini de păpădie ..... pag. 3
2. Uşa pierdută ..... pag. 10
3. Caracatița ..... pag. 25
4. Ea este femeia ..... pag. 38
5. Indiferență ..... pag. 53
6. Eu sunt Alexandru ..... pag. 64
7. Gratitudine ..... pag. 75
8. În căutarea ultimului element ..... pag. 90
Curriculum vitae ..... pag. 94